

Quỳnh Dao

Bóng Hoàng Hôn

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 1

Đầu tháng 9.

Khuôn viên nhà trường Đại học lớn nhất của thành phố đang phủ đầy màu sắc thu, những hàng cây phong lá đỏ, nhưng chiếc lá vàng ngập sân. Bầu trời xám xịt với những đám mây bênh bồng.

Nhưng hôm nay khung cảnh không ảm đạm, vì hôm nay là ngày khai trường.

Đám sinh viên mới có, cũ có, tùm nập tùm ba khắp sân trường, khu công viên, thư viện, dưới gốc cây, sân chơi... Họ thì thầm tâm sự hoặc gọi nhau ới ới.

Với những sinh viên cũ, thì một năm học mới bắt đầu, có nghĩa là con đường học vấn được nâng lên một nấc. Và như vậy có nghĩa là họ đã trưởng thành hơn, chững chạc hơn... Nhưng bên cạnh cái mừng sắp được làm người lớn, một nỗi lo toan khác cùng ám ảnh họ. Trong cái xã hội bùng nổ dân số này, công việc làm là cả một dấu hỏi to tướng. Liệu ra trường rồi sẽ có công việc ngay không? Kể có của, có tiền, có thế lực... thì cái chỗ làm béo bở chẳng là vấn đề, nhưng với những sinh viên con nhà trắng tay? Liệu cái xã hội có giúp đỡ được gì cho họ?

Bên phân viện khoa học xã hội, giảng đường dành cho sinh viên năm thứ hai ban ngoại ngữ đã ngồi đầy sinh viên. Chưa vào giờ học, có sinh viên cầm cúi đọc sách, có người nói chuyện. Ở cuối giảng có hai cô gái ngồi cạnh nhau, qua cách ăn mặc đã thấy rõ khoảng cách, nhưng họ nói chuyện rất tâm đắc.

- Nay Bội Hoàng, tao biết mùa hè vừa qua mi chỉ ở nhà luyện đàn chứ không có đi đâu cả phải không?

Cô gái ăn mặc giản dị tự nhiên hỏi.

- Nếu không vượt đàn thì làm gì bây giờ?

Cô gái có tên Bội Hoàng có vẻ như một cô gái nhà giàu, đẹp quý phái nhưng cô điển nói:

- Tao thì không thích long nhong vậy đó. Chỗ nào cũng không vui. À thế còn mi? Mi đã làm gì trong mấy tháng hè qua hử Trúc Phượng?

- Tao à? Làm nghề gõ đầu trẻ, kèm ba tay học sinh trung học muốn khùng luôn. Nhưng bù lại kiếm được một số tiền đủ để đóng học phí cho thằng em trong niên học tới.

Trúc Phượng nói với nụ cười mãn nguyện, trong khi Bội Hoàng ngồi đấy yên lặng.

Hoàng sinh ra trong gia đình khá giả, tiền lúc nào cũng có sẵn, làm sao hoàn toàn cảm thông được cái niềm vui của bạn mình?

Trúc Phượng lại tiếp:

- Ba mẹ của mấy đứa học trò cổ nài nỉ giữ tao lại tiếp tục kèm cặp cho chúng nó, nhưng mi cũng biết đấy trường đã khai giảng. Rồi bài vở bù đầu, tao làm sao dám nhận tiếp? Làm cái gì cũng vậy, không thể vì cái lợi nhỏ mà bỏ qua cái ý nguyện lớn... Tao nghĩ... đợi bao giờ tốt nghiệp xong, sẽ tính...

- Tại mi khéo lo thôi. Bội Hoàng nhỏ nhẹ nói, Hoàng là một cô gái có bản tính khá dịu dàng - Năm học vừa rồi, điểm số của mi đứng nhất toàn khoa. Năm nay hẳn vậy... Có bỏ ra một ít giờ nào có ý nghĩa gì?

- Tao sợ không được đấy chứ... Trúc Phượng cười nói, cô gái nghèo này được cái rất tự nhiên không hề mặc cảm về sự thua thiệt của mình. - Tao nghĩ làm gì cũng phải gắng học cho thật giỏi... Sau đó tìm một công việc làm thích hợp. Có một số tiền phụ giúp gia đình, hỗ trợ cho em trai tao học lên đại học. Nếu có tiền hơn nữa thì lo cho nó đi du học nước ngoài, mi cũng biết hoàn cảnh nhà tao mà... thu nhập của cha tao không cáng đáng nỗi chuyện đó.

- Mi thật là tuyệt!

Bội Hoàng nói đến đây, đột ngột ngưng lại.

Ngay cửa vào giảng đường, xuất hiện một bóng dáng cao lớn. Anh chàng sinh viên rất đẹp trai. Nụ cười trên môi, đôi mắt sâu đen đang nhìn quanh như tìm kiếm. Vì anh chàng là khách lạ, nên gần như tất cả sinh hoạt trong giảng đường dừng lại, những cặp mắt đổ dồn về phía anh ta, làm anh chàng lúng túng. Nhưng rồi rất nhanh, anh ta đã lấy lại bình tĩnh, lớn tiếng tự giới thiệu - Giọng nói trầm hơn thôi:

- Tôi là Lê Văn, sinh viên ở trường khác mới chuyển về đây!

Cả lớp ồn trở lại, nhưng đề tài lại xoay quanh anh chàng sinh viên mới, đẹp trai này, nhất là giới các cô. Còn anh chàng thì lại lẳng lặng đi xuống cuối lớp, tìm một chỗ ngồi khiêm tốn.

Bội Hoàng quay qua Trúc Phượng, nhận xét:

- Anh chàng này có vẻ lạnh mồm, lạnh miệng, chắc không phải tay vừa đâu.

Trúc Phượng lắc đầu:

- Chưa tiếp xúc... khoan kết luận chứ? Có nhiều người còn lạ nước lạ cái, nên ngay lúc đầu họ phải tỏ ra hơn người.

- Có lẽ...

Ngay lúc đó giáo sư đi vào. Mọi tiếng ồn ào im bật, mặc dù ai cũng biết hôm nay chỉ là giáo đầu chứ chưa hề có bài vở gì quan trọng cả.

Và như vậy hết tiết này sang tiết khác, các giáo sư chủ yếu là giới thiệu bộ môn mình sẽ đảm nhận, loại sách giáo khoa nào nên dùng tham khảo, dặn dò sinh viên một vài vấn đề, rồi hết. Thời gian lặng lẽ trôi qua... Sinh viên lần lượt ra về. Bội Hoàng cũng đứng dậy, nói với Trúc Phượng:

- Thôi tao về có lẽ anh tao đang cho xe đón ngoài cổng. Ông ấy nóng tính lắm đợi lâu là cần nhẫn đấy. Mai mình gặp lại nhé!!

Trúc Phượng chỉ cười, rồi cúi xuống sắp xếp lại tập vở. Bây giờ giảng đường đã trống vắng. Chỉ còn lại anh chàng sinh viên mới vào có tên là Lê Văn., anh ta đang cầm cúi viết, có lẽ là chép thời khóa biểu. Trúc Phượng không tránh được tò mò nhìn qua.

Ngó nghiêng anh chàng đẹp trai thật, khuôn mặt hơi trẻ con một chút. Và Phượng chỉ thờ ơ nhận xét như vậy thôi. Bởi vì... Phượng còn có quá nhiều công việc ở nhà đang chờ nàng.

Phượng ôm chồng tập đứng dậy. Nhưng vừa mới bước được mấy bước, đã nghe tiếng người đuổi theo.

- Này cô ơi, đợi tôi một chút.

Trúc Phượng quay lại, chưa kịp lên tiếng đã nghe anh ta nói:

- Tôi sợ nhất là ở một mình trong giảng đường. Ồ mà cô tên gì?

- Tôi à? Phượng - Trúc Phượng.

- Hân hạnh được quen biết cô - Tôi là người xa mới đến, chưa có bạn bè.

- Rồi từ từ anh sẽ có thôi.

Phượng tự nhiên nói, Lê Văn tiếp:

- Tôi cũng rất sợ cô độc.

Phượng cười:

- Tôi thấy anh vui quá!

Rồi vẫy vẫy tay, định bỏ đi nhưng Lê Văn đã đuổi theo.

- Cô Phượng, chờ tôi một chút.

- Sao vậy? Phượng lại cười - Anh định đưa tôi về hay phải để tôi đưa anh về.

- Không phải mà... Lê Văn đáp - Bởi vì chúng ta về cùng con đường đi chung có bạn, đỡ cô đơn hơn.

- Sao lúc nào anh mở miệng ra cũng nói chuyện cô đơn, cô độc không vậy? Đi chung với anh ngoài đường thế này, người ta thấy lại dị nghị rồi sao?

- Sợ gì? Miễn trong sáng là không lo gì cả. Lê Văn nói - Tôi thấy con người của cô có vẻ tự nhiên và phóng khoáng lắm chứ đâu có ngại ngùng gì.

- Thế nào là tự nhiên là phóng khoáng? Trúc Phượng cười nói - Tôi nghĩ là tôi chỉ có thể như vậy được, khi nào tôi đã ra trường. Có nhiều tiền. Còn bây giờ chưa được?

- Cô có vẻ khá tệ nhị. Nhưng cô thấy đấy người có tiền, có địa vị chưa hẳn là họ đã phóng khoáng tự nhiên.

- Mặc họ mình khác.

- Cô có nhiều cái suy nghĩ khá thú vị, có lẽ tôi phải học hỏi ở cô khá nhiều.

- Tôi?

- Vâng. Và không biết tại sao. Tôi rất sung sướng là được làm quen với cô.

Trúc Phượng phớt tỉnh. Họ đã đến ngã ba.

- Xin lỗi nhé!! tôi phải quẹo trái đây. Anh có còn cùng đường không?

Trúc Phượng hỏi, Lê Văn khoát khoát tay.

- Thôi mai ta sẽ gặp lại.

Và cả hai chia tay. Lê Văn nhìn theo mãi cho đến lúc bóng Phượng mất hút trong dòng người. Chàng mới rẽ qua con đường khác.

Cơm tối xong, Trúc Phượng lau bàn, rửa chén. Đây là công việc hàng ngày, Phượng ngồi làm chuyện nhà, dưới ngọn đèn vàng vọt.

Nhà Phượng hiện ở là một ngôi nhà nhỏ. Cha Phượng là công chức nên nhà ở không mất tiền... Có điều căn nhà đã khá cũ kỹ nên không được sáng sủa cho lắm. Cái phòng khách

thì chỉ rộng khoảng bốn mét vuông, một bộ ghế mây tiếp khách, với một chiếc bàn con. Hai bên phòng khách là hai căn phòng nhỏ. Một dành làm buồng ngủ cho vợ chồng ông Khiêm. Phòng còn lại dành cho hai chị em Trúc Phượng. Vì cả hai cùng lớn, con trai và con gái không thể ngủ chung nên căn phòng được ngăn hai bởi một tấm rideau cũ. Mỗi đứa một chiếc giường, một bàn học là chiếm trọn căn phòng.

Phía sau phòng khách là bếp và nhà vệ sinh.

Nhà cũng có một chiếc sân hẹp, được rào quanh bằng giậu tre. Cái khung cảnh tuy nghèo nàn, nhưng đầy ắp tình thương, ấm cúng.

Ông Khâm ngồi đọc báo ở phòng khách. Điều thuốc trong gạt tàn cháy dở đang tỏa khói. Ông là công chức nhỏ an phận, cần cù với công việc cấp trên giao phó, không tranh chấp với ai. Sự hiền lành của ông, giúp ông bình yên, phẳng lặng trong cuộc sống, nhưng lại không mang lại sự dư dả cho gia đình.

Mẹ của Trúc Phượng, lúc đó ngồi cạnh đấy vá áo. Còn em trai của Phượng - Xuân Kỳ thì đang đứng đằng sau đấm lưng cho mẹ.

Đó là một khung cảnh hạnh phúc.

Hai vợ chồng ông Khiêm rất tương xứng. Chồng hiền lành, vợ cũng nhu mì. Bà Khiêm là một mẫu mực đàn bà Phương đông an phận. Bà lúc nào cũng kính chồng, yêu con. Lúc trẻ hết lòng phục vụ chồng, xé bóng lo cho con. Cả cuộc đời bà như chỉ dành cho người khác. Bà sống vì tình yêu và tình thương của thân thuộc. Có khổ đau, nhọc nhằn cũng không một tiếng than. Gia đình tuy có túng quẫn một chút, nhưng bù lại chồng hiền con ngoan. Còn đòi hỏi gì nữa chứ? Mọi thứ gần như tốt đẹp., chỉ có một thứ đáng phiền. Đó là sức khỏe. Những ngày lao cực lo cho chồng con, hậu quả là chứng tê thấp... và nhất là trong những ngày mưa gió suốt ngày, cơn bệnh lại trỗi lên hành hạ. Những khớp xương gần như rệu rã.

Xuân Kỳ đấm lưng cho mẹ một lúc, hỏi:

- Sao? Mẹ có thấy đỡ hơn chút nào không?

- Cũng đỡ một ít. Bà Thục Trinh, mẹ của Kỳ và Phượng nói - con mới lăm rồi phải không? Vậy thì đi nghỉ đi. Đợi một chút chị con nó rửa chén xong sẽ ra dạy cho con làm bài.

- Con chưa mới đâu mẹ.

Xuân Kỳ nói đó là một cậu học trò lớp mười một, chăm học và hiền lành.

- Vả lại, mới khai giảng mà, đâu có bài vở gì đâu mà học?

Bà Thục Trinh nói:

- Không có bài mới thì con cũng phải ôn lại bài cũ chứ? Con cũng phải bắt chước chị con, cần phải siêng năng con ạ... Còn cái chứng bệnh phong thấp này của mẹ, con có đảm thể nào nói cũng không hết tiết đâu.

Trúc Phượng đã rửa chén xong bước ra, nghe mẹ nói hỏi:

- Thế nào đấy? Em mới tay rồi phải không Kỳ, để chị lại thế cho.

- Không. Bà Thục Trinh khoát tay - Mẹ đã hết đau rồi, hai đứa đi làm bài vở đi.

Hai chị em nhìn nhau, không dám cãi mẹ vào trong làm bài. Xuân Kỳ vén chiếc redeau lên, ngồi vào bàn học nói:

- Chị Phượng biết không. Năm nay trường phân ban và em được đổi qua ban B. Em dự tính là sau này có lên đại học, em sẽ thi vào ngành y hay hóa học đấy.

Trúc Phượng cũng ngồi vào bàn mình, mở sách ra.

- Em làm như vậy đúng đấy. Con trai phải chọn ban B, vì những môn khoa học này thiết thực sẽ giúp ích nhiều cho tương lai sau này.

- Em thì thích đủ thứ đấy, chẳng hạn em cũng thích khoa văn. Xuân Kỳ ngậy thơ đáp - Nhưng mà em suy nghĩ kỹ thấy học y khoa lợi hơn, có thể chăm sóc sức khỏe cho ba mẹ nè.!

Trúc Phượng cười:

- Chuyện đó cũng không thành vấn đề cho lắm!! Xem nào. Còn hai năm nữa chị sẽ ra trường. Lúc đó chị sẽ đi làm. Mà bây giờ thì em cũng chuẩn bị thi vào đại học. Học y khoa đi không sao đâu, biết đâu chừng chị sẽ kiếm được nhiều tiền, đủ chu cấp cả cho chuyện em đi du học?

Xuân Kỳ quan tâm:

- Còn chị? Chị thì thế nào? Chị không định đi ra nước ngoài học à?

- Chị là con gái, có đi học nước ngoài hay không cũng không thành vấn đề.

Trúc Phượng nói và cố giấu đi những cảm xúc đang nảy sinh trong lòng.

- Vả lại cha mẹ cũng đã già. Chị phải tranh thủ kiếm tiền để phụ giúp cha mẹ.

- Chị à hay là...

- Em đừng có nói gì cả, hãy lật bài ngày mai ra học, xem trước một chút, rồi đi ngủ sớm...

Em phải nhớ chương trình lớp 11 không phải nhẹ lắm đâu.

Xuân Kỳ nghe lời chị quay trở lại bài vở của mình.

Đó là một cậu bé ngoan, mặc dù nó vẫn còn áy náy. Nó không muốn vì sự học của nó mà chị phải đi làm bỏ mộng du học. Nhưng nó cũng không dám cãi lại, chỉ để nỗi bứt rứt trong lòng thôi.

Cả căn phòng như lặng xuống. Chẳng hiểu sao Trúc Phượng hôm nay lại không tập trung được tư tưởng, không phải là những điều cãi nhau ban nãy với em. Chuyện đó hai chị em đã từng đề cập nhiều lần thế thì tại sao?

Trúc Phượng lẩm nhẩm đọc những từ mới của tiếng Anh. Đọc đi đọc lại nhiều lần mà vẫn không nhớ? Tại sao vậy? Phượng chợt nhớ đến câu chuyện ban sáng. Sáng nay sau khi ăn điểm tâm xong, Phượng đến trường ôn bài rồi chuyện vãn với Bội Hoàng. Sau đó Lê Văn đến, đúng rồi Lê Văn... Đúng rồi anh chàng này đã làm cho Trúc Phượng lao xao trong lòng. Đúng hử! Đích thực hử là thủ phạm nhưng mà... tại sao lại là hử?? Mới gặp có một lần cơ mà??

Trúc Phượng lúng túng. Sao lại để cho hình bóng của một đứa con trai làm dao động? Ngay từ lúc đầu đặt chân vào đại học, Phượng đã tự nhủ với lòng là cương quyết không để cho bất cứ chuyện tình cảm nào xảy ra... Phải tập trung tất cả cho sự học, cho tương lai. Phượng ý thức được cái mong manh của sự học của mình. Ngoài ra còn là vì gia đình, cha mẹ đứa em trai chưa trưởng thành. Chính vì vậy, mà với sắc đẹp Phượng sẵn có... không phải là không có con trai nào tán tỉnh, nhưng Phượng đã gạt hết qua một bên... Thế mà... thế mà... cái anh chàng Lê Văn kia... hử chưa hề tán tỉnh nàng một tiếng... Vậy sao? Vậy sao hôm nay kỳ vậy?

Trúc Phượng cắn nhẹ môi. Cố xua đuổi những quấy nhiễu trong lòng, nhưng khuôn mặt của Lê Văn như càng lúc hiện rõ hơn. Phượng không thể phủ nhận một điều, Lê Văn đẹp trai lôi cuốn, nổi bật giữa đám đông. Nhưng mà tại sao Phượng lại ở trong cái đám đông bị lôi cuốn hút đó?? Con gái sợ nhất chuyện này, vì dính líu vào chuyện tình cảm thì... mọi chuyện khác sẽ bị hỏng bét...

Trúc Phượng vội liếc nhanh về phía cậu em trai, nó đang cắm cúi học. Cái hình ảnh hoàn toàn lo cho tương lai của nó làm Phượng hồ thẹn. Nàng cắn môi rồi cố nhìn xuống quyển vở của mình.

Xuân Kỳ chợt nhìn lên hỏi:

- Chị Phượng, hình như chị lại nghĩ ngợi gì nữa phải không?

- Ô không có gì cả. Phượng vội vã đứng dậy - Thôi em tiếp tục ôn tập đi, chị ra ngoài nói chuyện với mẹ một chút.

Rồi Phượng đi ra ngoài phòng khách. Bây giờ ở đó chỉ còn một mình mẹ. Cha đã vô phòng nghỉ tự bao giờ.

Phượng ngồi xuống kế bà Thục Trinh:

- Giờ này sao mẹ không đi nghỉ?

- Còn sớm mà con. Bà Thục Trinh cười hiền lành nói: - Mẹ ngồi chơi sẵn chờ hai con. À mà này, thằng Xuân Kỳ nó đang ở tuổi phát triển rất dễ đói, để tí nữa, mẹ làm một tô mì ăn liền cho nó dẫn bụng rồi đi ngủ sau.

- Nó đang học mẹ à... Trúc Phượng thấy mẹ quan tâm xúc động nói - Thôi mẹ vào nghỉ ngơi trước đi, chuyện đó để con lo cho nó được rồi.

Bà Thục Trinh nhìn con gái âu yếm

- Mẹ chưa buồn ngủ. Công việc nhà thì đã có con phụ một tay rồi, đâu có gì mệt đâu.

Thôi con đi học bài đi.

Trúc Phượng nhún vai:

- Hôm nay con học không vô. Có thể là vì mấy tháng hè qua làm biếng quen rồi, nên nó chưa vào nếp được.

Rồi nhìn mẹ. Phượng hỏi:

- Hình như mẹ cũng có điều gì muốn nói với con phải không?

Bà Thục Trinh nhìn con:

- Cũng không có chuyện gì. Nhưng mà mẹ thấy... con gái mẹ dù gì cũng đã lớn rồi, nên cũng phải quan tâm một chút...

Bà Thục Trinh ngưng lại có vẻ suy nghĩ rồi hỏi:

- Trúc Phượng này, năm nay con đã là sinh viên năm thứ ba rồi, sao mà mẹ thấy... con hình như chẳng có tình cảm gì cả... Con đã có bạn trai chưa? Sao chẳng thấy đứa nào ghé qua nhà?

Trúc Phượng đỏ mặt cảm thấy như mẹ đã đọc được những gì đang xảy ra trong lòng, nàng lí nhí cúi mặt nhìn xuống.

- Có chưa? Sao con chẳng nói gì cả. Mẹ không chống đối lại chuyện con có bạn trai nhưng có thể nào cũng phải đưa về nhà chứ không được giấu nhé.

Trúc Phượng ấp úng:

- Mẹ kỳ quá. Con năm nay mới hai mươi, còn nhỏ mà... sao mẹ lại đề cập đến chuyện đó?
Mẹ muốn mau mau tổng con ra khỏi nhà này phải không?

Bà Thục Trinh nhìn con gái:

- Mẹ hỏi thật lòng đấy.
- Con chưa có bạn trai, mà bây giờ con cũng chưa muốn có.
- Sao vậy? Chuyện học mặc dù quan trọng, nhưng con gái lớn rồi cũng phải tính toán, tìm một chỗ ổn định, cho mai sau... Con không thể chỉ biết có học, để sau này có bằng cấp đi làm một cô gái già con ạ.

Trúc Phượng lắc đầu.

- Mẹ không hiểu con đâu. Con cũng không định học thật cao, chỉ cần tốt nghiệp đại học là đủ. Còn cái chuyện kia, con thấy bây giờ lo là quá sớm. Thời buổi bây giờ mẹ biết không con gái trên hai mươi lăm mới lập gia đình.

Bà Trinh lắc đầu:

- Hai mươi lăm lận à? Con có biết là lúc đó mẹ đã có các con.
- Thời đại này thay đổi rồi mẹ ạ. Trúc Phượng cười nói. Mẹ của nàng thì cái gì cũng tốt cả, chỉ có cái quan niệm thì vẫn cũ - Mẹ ơi! Mẹ có biết là thằng Xuân Kỳ nó muốn học y khoa không? Nó là đứa con có nhiều triển vọng mà gia đình mình lại chỉ có một mình nó là con trai, vì vậy con muốn sau này nó phải học đến nơi đến chốn. Phải tận sức để giúp nó thành công mẹ ạ.

Bà Thục Trinh cảm động nhìn con gái trong khi Trúc Phượng nói:

- Nhà mình thì chỉ đủ ăn, lương bổng của cha chỉ đủ trang trải trong gia đình, nhà lại không có tích lũy. Vì vậy con muốn học ra trường xong, con sẽ kiếm một việc gì đó khá khá tiền... Con cố dành dụm để sau này lo cho em. Mọi việc xong xuôi, con mới tính đến phần của mình cũng không muộn. Mẹ thấy sao?

Bà Trinh hơi bứt rứt.

- Đúng thì cũng đúng, nhưng mà như vậy thì...
- Thiệt con phải không mẹ? Mẹ đừng lo chuyện đó, chẳng có gì nghiêm trọng cả.

Trúc Phượng nói nhưng cái bóng dáng của Lê Văn lại hiện ra trong đầu. Phượng chợt đỏ mặt.

- Cái chuyện hôn nhân là chuyện định số, làm sao mình có thể tính toán được? Con nói vậy, chứ biết đâu sáng mai thức dậy con gặp ngay người mình ưng ý, rồi mọi chuyện lại

khác thì sao? Lúc đó con chỉ sợ mẹ lo không kịp.

Bà Trinh nghe con nói cười:

- Con thì lúc nào cũng đùa được làm gì có chuyện nhanh như vậy? Mẹ thì không tin ba cái chuyện... tiếng sét ái tình...

Trúc Phượng cũng cười:

- Tin hay không thì khi chuyện đến sẽ biết ngay. Con cũng không dám tự tin nữa.

Trúc Phượng nói như dành cho mình nghe. Mẹ Phượng lại cười:

- Thôi mẹ đã già, mẹ chịu không làm sao hiểu nổi bọn trẻ các con.

Dưới ánh đèn vàng, tình cảm mẹ con chan hòa. Tiếng cười của hai người hấp dẫn cả Xuân Kỳ, nó chạy ra.

- Chuyện gì mà vui vậy? Trúng số à?

Trúc Phượng vội ngưng lại, nàng không muốn thằng em bé bỏng của mình tham gia vào chuyện này.

- Mẹ và chị đang chờ đây, em đói rồi phải không? Chị vào trong nấu cho em tô mì ăn liền nhé!

- Thôi đừng nấu, em chưa đói đâu. Xuân Kỳ xoa xoa mái tóc ngắn nó nói một cách dễ thương - Chị hãy dành phần mì đó, để mai cha ăn sáng đi làm.

Trúc Phượng nhìn thằng em trai xác to trung hậu mà cảm động. Nàng muốn rơi nước mắt khi nghe những lời có hiếu đó, nhưng để giấu bớt tình cảm. Phượng đứng dậy.

- Vậy thì em đi ngủ sớm đi, mẹ cũng vậy và con cũng vậy.

Cả nhà đi về phòng riêng, Trúc Phượng xem xét lại cửa nẻo, rồi mới tắt đèn lên giường. Hôm nay không hiểu sao Phượng lại rất tỉnh ngủ, nàng nằm lăn lộn thật lâu mà chẳng chợp mắt được. Con gái lớn sao lại có quá nhiều phiền toái thế này?

Sáng sớm trời còn mờ sương, Trúc Phượng đã đến trường, những quấy nhiễu tình cảm hôm qua đã tan biến. Đó chẳng qua chỉ làm một con xoáy nhỏ trên mặt hồ rồi mọi thứ cũng trôi qua. Cái không khí trong lành buổi sáng mai làm cho tâm hồn nàng phơi phới. Với những hy vọng mới, nhất là cái khuôn viên đại học rộng lớn đã mang đến cho cá sinh viên của nó một chút kiêu hãnh... bởi vì lọt được vào đây không phải là một chuyện dễ dàng.

Trúc Phượng rất thích đi dạo, hoặc ngồi đọc sách nơi khuôn viên. Buổi sáng mai, vườn trường thường rộng rãi ít bị ai quấy rầy. Cái khung cảnh thơ mộng, như một bức tranh

son dầu, ngồi trong đây có cảm giác như mình đang hít thở cùng thiên nhiên.

Một chút sương mù phảng phất, những hạt sương long lanh trên phiến lá làm thấm ướt cả giày. Phượng nhẹ nhàng lướt trên cỏ rồi chọn một tảng đá to bằng phẳng ngồi xuống. Ở đây mọi thứ đều rất yên tĩnh, chỉ có tiếng chim, và như vậy có nghĩa là không bị quấy rầy. Phượng bắt đầu mở sách ra đọc.

Và cái thế giới trong sách lôi cuốn Phượng làm Phượng như quên hết những gì ở chung quanh. Nắng đã lên... Và chỉ khi có một bóng đen hiện lên che lấy sách của Phượng, Phượng mới giật mình nhìn lên. Một gã con trai cao lớn đứng áng trước mặt lúc nào không hay. Gã chẳng phải ai xa lạ, chính là Lê Văn, Phượng giật mình.

- Anh... Anh...

Lê Văn cười trước sự ngỡ ngàng của Phượng:

- Làm gì nhìn kỹ thế? Bị tôi quấy rầy nên giận à?

Phượng đã lấy lại bình tĩnh đỏ mặt:

- Ai giận? Nhưng tại sao anh biết tôi ở đây mà đến.

Lê Văn ngồi xuống bên cạnh.

- Nào tôi có biết đâu? Chỉ nghe mấy người khác khen là vườn trường đẹp nên đến xem thử, không ngờ lại gặp cô ở đây. Đúng là hữu duyên...

- Đừng có nói bậy nghe không? Trúc Phượng càng đỏ mặt hơn - Hèn gì hôm qua Bội Hoàng bảo anh hẳn là người lắm mồm.

- Ai là Bội Hoàng? Lê Văn trợn mắt - Tại sao cô ấy dám nói tôi như vậy?

Trúc Phượng cười:

- Bội Hoàng là người đẹp của nước ta, mà cô ấy nhận xét đúng đấy chứ.

- Tôi chỉ mới đến mà mấy người đã bắt hình dong. Lê Văn lắc đầu nói: - Lắm mồm thì chưa hẳn, nhưng tôi hơi vui tính.

- Như vậy thì có nghĩa anh cũng không thành thật.

Trúc Phượng đứng dậy, phui phui váy nói. Lê Văn nheo mắt.

- Có gì cần mà dối? Nhất là với cô, vừa trông thấy là đã có cảm tình.

Trúc Phượng lắc đầu. Cái gã con trai này thật là... nói chuyện nhiều với hẳn nhiều chi tiết thôi. Phượng định bỏ đi nhưng Lê Văn lại nói:

- Tối qua nằm ngủ mà cứ nhớ mãi, cái dáng cô lúc đi ngoài phố nó có vẻ khoan thai tự nhiên làm sao. Tôi rất thích những cô gái như vậy.

Trúc Phượng yên lặng bước... Dù gì Phượng cũng là con gái, thích được khen... Anh chàng này tuy hơi lấm mồm, nhưng chắc không đến nỗi nào...

- Này, tôi thấy tính anh trẻ con làm sao đấy. Chắc ở nhà anh là con một phải không?

Phượng hỏi. Lê Văn quay qua:

- Tại sao cô nói vậy? Tôi mà trẻ con à? Chỉ là nhận xét của riêng cô thôi chứ? Nếu vậy thì cô đã già trước tuổi rồi đấy.

- Tôi chỉ nói chuyện anh, đừng có bắt qua chuyện tôi.

Lê Văn lắc đầu:

- Sao cô khó tính vậy?

Trúc Phượng cười, nụ cười rất có duyên. Phượng đẹp nhất là đôi mắt, những hàng mi dài làm đôi mắt như đen và trong sáng ra.

Cả hai tiến vào hàng lang giảng đường. Hình như từ xa có ai nhìn về phía họ. Phượng không để ý, nhưng Lê Văn thì đã nhìn rõ.

- Cô Trúc Phượng!

Gã thanh niên lạ mặt đó lên tiếng gọi làm Phượng giật mình nhìn tới.

Lê Văn đi phía sau, nghĩ là bạn trai của Phượng, nên do dự một chút, tách riêng ra, rẽ vào lối khác.

Đó là một thanh niên cao, dáng gầy, ăn mặc khá sang, tướng mạo sáng sủa. Anh chàng đẹp theo kiểu thư sinh. Phượng nhận ra ngay là Bội Quân, sinh viên năm cuối ban toán và cũng là anh ruột của Bội Hoàng. Phượng còn chưa biết Quân gọi mình có việc gì thì nghe Quân nói:

- Sáng nay em gái tôi không được khỏe, nên nhờ tôi nhắn với cô xin phép cho.

- Vâng. Trúc Phượng sốt sáng - Tôi sẽ lên phòng giáo vụ báo cáo ngay.

Bội Quân ngần ngừ một chút như định nói thêm điều gì, nhưng rồi không hiểu sao chỉ chào Phượng rồi bỏ đi.

Phượng quay lại thì Bội Quân đã biến mất. Thế là nàng vội vã đi vào giảng đường. Sắp đến giờ học, nên giảng đường gần như đầy kín. Sinh viên chăm học bao giờ cũng muốn có chỗ tốt để nghe giảng. Vì vậy mấy dãy bàn trên không còn chỗ. Phượng chỉ còn cách đi xuống phía sau. Đang đi Phượng bị ai đó kéo lại. Quay qua thì là Lê Văn:

- Ngồi đây này. Tôi đã xí phần cho cô một chỗ đây.

Phượng cảm ơn và tự nhiên ngồi xuống. Đương nhiên là có những ánh mắt tò mò chung

quanh, nhưng Phượng không bận tâm. Điều quan trọng đối với Phượng là có chỗ ngồi tốt để học.

Buổi sáng hôm ấy có bốn tiết học, mà tiết nào cũng quan trọng. Đối với Phượng một học sinh cũ, và giỏi của trường thì cũng chẳng có gì gay go. Chỉ có Lê Văn mới đổi trường là hình như chưa thích ứng kịp, anh chàng có vẻ căng thẳng, nhưng buổi học nào cũng chỉ dừng lại ở đấy. Sau hai giờ nghỉ trưa, chiều lại còn có thêm một tiết học ngữ pháp khô khan, chính vì cái tiết học này mà nhiều sinh viên buổi trưa không về. Phần vì nhà xa, phần vì lười biếng. Và trong số đó, có cả Lê Văn và Trúc Phượng.

Sau buổi học sáng, Lê Văn nói với Phượng:

- Thầy giảng nhanh quá làm tôi theo không kịp.

- Từ từ rồi sẽ quen thôi - Trúc Phượng nói - Ai bắt đầu mà lại không gặp khó khăn này.

Cả hai cùng xuống cầu lạc bộ sinh viên ăn cơm trưa. Sinh viên ở lại rất đông nên ai cũng ăn uống vội vã vì sau đó còn tìm chỗ nghỉ ngơi để chuẩn bị cho buổi học chiều. Vì vậy ai rảnh rồi mà chú ý đến họ chứ.

Lê Văn cười nói:

- Nghe nói người ở lớp ta, đứng đầu bàn bao giờ là một cô gái. Không biết đó có phải là Phượng không? Để tôi cố học, đuổi theo kịp cô ấy mới được.

Phượng đỏ mặt, không biết là Lê Văn có cố tình tỏ ra như không biết hay không.

- Cô ấy là ai nào có thành vấn đề, nhưng mà anh liệu sức xem có đuổi kịp người ta không nhé!!

- Chuyện đó chẳng ai đoán được, cũng chẳng ai làm vua mãi. Sao biết là tôi chẳng làm được điều đó, dù người đó là cô chẳng hạn.

Trúc Phượng yên lặng không nói gì nữa. Lê Văn lại nói:

- Nay cô Phượng, cái anh chàng sinh viên đẹp trai mà kiêu ngạo ban sáng là ai vậy? Bạn trai của cô đấy à?

- Anh lại đoán mò, đấy là Bội Quân, anh ruột của Bội Hoàng đấy, anh ấy đến nhờ tôi xin phép cho Hoàng nghỉ một buổi học.

Rồi Phượng nói thêm:

- Làm gì là bạn trai tôi? Con người vừa lạnh lùng, vừa cao ngạo, như cả thể gian này chỉ có một mình mình không bằng!

Lê Văn lắc đầu:

- Nếu ông anh mà như vậy, thì cô em gái hẳn cũng không kém.

Trúc Phượng nói:

- Thật ra thì có lẽ vì hoàn cảnh gia đình thôi. Họ giàu có nên sống biệt lập với mọi người; lạnh lùng, kiêu hãnh, cách biệt... Nhưng Bội Hoàng là một người bạn tốt.

Lê Văn vẫn cố chấp:

- Nhưng tôi không thích bất cứ một ai cao ngạo, dù đây là trai hay gái.

Phượng cười:

- Chưa hẳn, tại anh chưa gặp. Người đẹp như Bội Hoàng, anh mà thấy là mê tới, sợ tán tỉnh không kịp nữa là ghét. Nói trước coi chừng phải hối hận nhé.

Lê Văn lắc đầu:

- Tôi thấy cái đẹp nội tâm bao giờ cũng đáng quý hơn là cái vỏ bên ngoài, thà như một đóa hoa hoang dại bên đường hơn là một đóa hải đường hữu sắc vô hương.

Trúc Phượng nói:

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi, nói chuyện sau lưng người khác là không phải.

Lê Văn thăm dò:

- Tôi thấy Phượng đẹp lại dễ mến. Nếu bây giờ tôi tán tỉnh Phượng thì Phượng nghĩ sao?

Phượng chau mày:

- Anh lúc nào cũng đùa được. Tôi không thèm nói chuyện với anh nữa bây giờ.

Những tờ mì nóng hổi được đưa lên. Thế là mạnh ai nấy cầm cúi lo phần của mình. Tình bạn của hai người phát triển một cách tự nhiên hòa hợp.

Trúc Phượng hỏi:

- À, tại sao anh lại chọn ngành này vậy? Con trai mà chọn ngành này, môi trường hoạt động sẽ không được rộng rãi, anh biết không?

Lê Văn cười buồn

- Chuyện chọn ngành học nào có tự mình chủ động được đâu? Lúc đầu tôi nộp đơn học kinh tế đấy chứ, nhưng thi tuyển sinh lại điểm số thấp nên không được chọn, họ đẩy tôi qua đây, thế là phải chấp nhận thôi.

Rồi Văn triết lý:

- Đời thế đấy. Con người mặc sức dòng đời đưa đẩy, muốn làm chủ đời mình cũng khó.

- Thế anh có định là sau này ra trường xong sẽ làm cái gì không?

Lê Văn lắc đầu:

- Mặc cho số phận.

Phượng nói:

- Anh có vẻ tiêu cực quá. Ít ra mình cũng phải vạch cho mình một hướng đi chung chứ?

- Không phải tiêu cực, mà đây là thực tế. Lê Văn nói - Như tôi đây này, tôi có một ông anh họ, nhà nghèo phải trầy da tróc vẩy lắm mới học lên được tới đại học. Anh ta lại bày đặt yêu đương, rồi cô gái của anh ấy rủ rê anh ta xuất ngoại du học. Đã không có tiền làm sao đi? Thế là cô bạn gái trước, có hứa là sẽ chờ anh ta hai năm. Thế là ông anh tôi làm ngày làm đêm, tích lũy được số tiền, tới chừng đủ tiền để sang Mỹ, vừa đặt chân xuống phi trường, thì cũng hay tin người bạn gái kia lấy chồng rồi. Anh giận quá, bỏ mặc mọi thứ. Sống bê tha nơi quê người. Bây giờ không biết ra sao. Đây cô thấy không? bất cứ cái gì cũng không nên kế hoạch trước. Mơ mộng viễn vông rồi khổ, cứ phó mặc định mệnh? Không có gì vượt qua được định mệnh.

Trúc Phượng không đồng ý:

- Đừng có vì sự thất bại của người khác mà nhụt chí. Anh biết không gia đình tôi đâu có phải là khá giả gì, nhưng tôi không bao giờ bi quan. Tôi rất lạc quan. Tôi nghĩ là với sự cố gắng phấn đấu của mình. Sớm muộn gì rồi cũng đạt được thành quả.

Lê Văn nhìn Phượng. Cái can đảm đầy tự tin của cô gái làm chàng ngạc nhiên:

- Trúc Phượng, đôi lúc ở gần cô mà tôi mặc cảm, tôi thấy cô là con trai hơn là con gái đấy.

Trúc Phượng chỉ cười, rồi sau đấy mạnh ai trả tiền phần ăn của mình. Họ đi ra khỏi câu lạc bộ. Thời điểm đến tiết học buổi chiều còn khá lâu. Không có gì phải vội vã. Lê Văn hỏi:

- Thế còn cô, cô đã tự định gì cho tương lai?

- Bây giờ thì tôi cố gắng học, gắng sao ra trường đạt được điểm số cao để dễ tìm việc làm. Có việc làm xong sẽ tích lũy một số tiền, giúp cho cậu em trai lên đại học rồi du học... Tôi chỉ mơ ước thực hiện bấy nhiêu thôi đó.

Và rồi Trúc Phượng cười:

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi chỉ là một con người bình thường, rất bình thường, tôi an phận.

- Tôi lại không có được một chút cái an phận của cô.

- Thôi anh đừng tăng tôi lên tận mây xanh như vậy. Tôi rất sợ bị ai ca ngợi mình.

Đi thêm một khoảng đường, Lê Văn chợt dừng lại nói:

- Trúc Phượng, nếu bao giờ tôi có dịp mời cô đi phố, cô sẵn lòng đi với tôi không?

- Điều đó à?? Trúc Phượng ngập ngừng, từ nào đến giờ Phượng chưa nhận lời ai, nên Phượng nói - Tôi không đi được đâu.

- Tại sao?

Phượng nhìn Văn rồi đáp:

- Hiện tại, tôi chưa có ý định là có bạn trai.

- Ồ tại sao Phượng lại thủ cựu như vậy? Lê Văn gần như hét lên - Chúng ta chỉ đi dạo, chứ nào có ý gì? Sao Phượng lại giữ kẽ như thế? Chẳng qua vì thấy Phượng hợp ý, thích nói chuyện. Tôi xem Phượng như bạn trai của mình vậy mà.

Trúc Phượng có vẻ nhẹ gánh lo. Nhưng không hiểu sao Phượng lại có cảm giác như thất vọng. Lê Văn không hề có ý tán tỉnh, chỉ xem Phượng như bạn thôi. Phượng nói:

- Ồ như vậy thì để tính lại...

Lê Văn vừa đi vừa lắc đầu:

- Phượng cổ lỗ một cách rất đáng yêu. Sẵn đây tôi cũng cho Phượng biết điều này... Hiện tại tôi cũng chưa có ý định tìm bạn gái.

- Vậy à?

- Vâng và cả trong tình yêu cũng vậy, tôi không tin là có chuyện tiếng sét ái tình, có thể đấy chỉ là một cú sốc, còn tình yêu thật sự thì phải có sự thử thách của thời gian. Phượng tin không?

- Trúc Phượng lắc đầu, không đáp. Cả hai đã đến trước giảng đường.

- Thôi anh đi đường anh đi nhé, tôi ôn tập đây.

Nhưng Lê Văn vẫn đi theo. Khi cả hai bước qua khu ký túc xá nữ sinh, có những cặp mắt tò mò nhìn theo. Phượng nói:

- Đấy anh thấy không? Anh đi theo tôi mãi thế này, người ta lại tưởng mình là gì.

- Họ có nghĩ thế nào mặc họ. Lê Văn nhún vai nói - Nếu họ mà hiểu lầm thì càng tốt chứ sao?

Trúc Phượng ngừng lại:

- Anh nói như vậy nữa tôi giận đấy.

- Vậy à?? Vậy thì cô giận đi. Lê Văn đùa dai - Tôi rất thích nhìn mấy cô giận, nhất là cô.

- Anh Lê Văn, anh...

- Thôi được rồi, mình quay lại giảng đường đi. Lê Văn nghiêm chỉnh trở lại - Ban sáng thầy giảng có mấy chỗ tôi không nắm được đâu phải nhờ Phụng giúp thôi.

Vào giảng đường, chọn một góc vắng. Trúc Phụng sốt sắng giải thích cho Lê Văn.

Nhưng đang thao thao bất tuyệt, Phụng nhìn lên lại thấy Lê Văn cười. Anh chàng chẳng có vẻ gì là đang chú tâm đang nghe giảng. Phụng đỏ mặt:

- Thì ra anh giả vờ không hiểu bài... Có phải anh đang cố tình ghẹo phá tôi phải không?

Lê Văn nhìn Phụng rồi chột cười lớn:

- Phụng hiểu lắm đấy, tôi thật không hiểu, nhưng vì trông cái thái độ say sưa thuyết giảng của Phụng, tôi thấy vui vui làm sao đấy. Thôi để bắt đền, chiều nay sau khi đi tan học tôi mời Phụng đi xem xi nê.

- Ai thèm đi xi nê với anh, Phụng giận dỗi - Đừng tưởng anh ham ghẹo phá người khác, rồi ngày nào sẽ bị trả báo cho mà xem!!

- Vâng thì trả báo, Lê Văn nói - Hôm nay cũng còn đầu năm, chưa có bài vở gì quan trọng. Chiều này Phụng đi xem phim với tôi chứ?

Trúc Phụng do dự định đi, nhưng lại sợ lún sâu vào tình cảm, một sự phân vân khó xử.

Cuối cùng Phụng chịu thua:

- Thôi được, coi như một lần phạt vậy.

Lê Văn nháy nháy mắt:

- Thấy cách Phụng trả lời một lần xem hát lại phân vân như đi lấy chồng không bằng, người đâu mà khó quá.

- Sao chẳng thấy lúc nào anh đứng đắn vậy? Có khi nào anh làm được điều đó không?

- Nếu được thì anh chấp nhận lời tôi chứ?

- Lại nữa.

Trúc Phụng lắc đầu.

Giờ học đến. Giáo sư đã vào lớp, tất cả sinh viên bắt đầu nghiêm chỉnh lại, nhưng Lê Văn thỉnh thoảng lại đưa mắt sang Phụng. Giờ ngữ pháp là cái giờ căng thẳng và khô khan nhất, nên chỉ có những sinh viên nào theo dõi kịp mới tiếp tục theo dõi... còn một số khác... người lấy thư ra đọc hoặc viết thư, có mấy cô lại lấy quà vặt ra ăn. Trúc Phụng ngược lại, học rất nghiêm chỉnh. Vì Phụng ý thức một điều, Phụng không phải học cho chính mình mà còn vì gia đình, vì cậu em trai nữa.

Khi giáo sư ngưng giảng, Phụng liếc nhanh về phía Lê Văn. Anh chàng cũng có vẻ

nghiêm túc. Phượng thấy anh chàng như dễ thương hơn.

oOo

Tối qua nhiệt độ đột ngột xuống thấp nên sáng sớm vừa thức dậy đã thấy ngoài trời như phủ kín một làn sương, có những giọt mưa phùn. Bầu trời u ám làm ý thu càng đậm. Lê Văn đến trường sớm. Chàng chậm rãi đi bên lề dành cho người đi bộ. Những bụi cây đỗ quyên không hoa trông thật bơ phờ, hàng dừa xanh xa xa với những tàu lá phất phơ theo gió, Văn không thích những cảnh trí như thế này. Nó buồn buồn ray rứt thế nào đấy. Bên cạnh hồ phun nước trước phòng hành chánh của nhà trường có một thiếu nữ. Cô ta đứng quay lưng nên Văn không nhìn rõ mặt... Nhưng cái thân hình thon thả kia như liễu rủ bên hồ, rồi mái tóc dài chấm vai... làm lòng Lê Văn lao xao rung động. Văn như bị lôi cuốn và chàng tiến thẳng về phía đó.

Chưa bao giờ Lê Văn thấy một cô gái đẹp như thế này. Ở cái thời đại này, vẫn còn cái đẹp như vậy ư? Một khuôn mặt tròn, mày liễu, mắt phượng, mũi trắng, miệng nhỏ... tất cả tạo dáng liêu trai. Văn ngỡ mình nằm mơ... nhất là nước da của người con gái mịn và trắng xanh. Và chợt nhiên Lê Văn nhớ ra mình đã gặp qua cô gái ở đâu rồi... Vâng, chỉ thoáng qua. Đúng rồi, ngày đầu tiên vào lớp học... cô gái ngồi cạnh Trúc Phượng.

Lê Văn bước tới bạo dạn làm quen:

- Cô là... Bội Hoàng phải không?

Cô gái gật đầu. Và cái màn sương giữa hai người như tan dần, cô gái lên tiếng giọng thật nhỏ nhẹ.

- Tôi biết anh rồi... anh là Lê Văn.

Lê Văn chợt thấy sung sướng. Không ngờ cô ta cũng biết mình, Bội Hoàng lên tiếng giải thích:

- Cái hôm anh mới vào lớp, anh đã tự giới thiệu.

Và Văn thích thú hỏi:

- Chính cô là người nhận xét tôi là con người nói nhiều?

- À. thì ra... phải Trúc Phượng kể lại anh nghe không?

Văn chỉ nói:

- Tôi cũng đã biết ông anh cô. Ông ấy có vẻ hách làm sao. Tôi tưởng là cô cũng giống

như ông ấy.

Bội Hoàng chau mày, rồi quay đi nơi khác. Lê Văn tiếp:

- Không ngờ lại giống thật!!

Bội Hoàng lạnh lùng:

- Nếu anh không thích, anh có thể đi nơi khác.

Nhưng Lê Văn vẫn đứng yên:

- Cô đã xử dụng cách này để đuổi được bao nhiêu anh chàng rồi?

Bội Hoàng không đáp, cũng không quay lại. Cái thái độ lạnh lùng của Hoàng làm Văn như bị tổn thương.

- Cô làm cao không có nghĩa là cái gì cô cũng vượt trội hơn người khác. Cô nên nhớ là tính kiêu hãnh nhiều lúc biến cô một cô gái đẹp thành một con công mái vô tri.

Bội Hoàng không vừa:

- Nhưng cái lăm lờ nhiều lúc cũng rộng tuếch, người không biết lịch sự nhiều lúc cũng giống như bọn vô lại.

- Cái đó cũng tùy người hiểu.

- Tôi không cần hiểu.

Bội Hoàng phớt lờ, nhưng lại thấy giận vô cùng. Cái con người gì mà ưa nói, không tế nhị tí nào cả. Hoàng nói thêm:

- Tốt nhất là anh nên đi tìm người hiểu được anh... chẳng hạn như Trúc Phượng đấy.

- Trúc Phượng à? Lê Văn lớn tiếng cười - Tiếc là cô ấy chưa đến... Bằng không tôi đã có một cuộc đi dạo trong vườn trường lần thứ hai.

Bội Hoàng mím môi, trừng mắt nhìn Lê Văn rồi vội vã quay người đi về phía phòng học.

Văn nhìn theo với nhiều cảm nghĩ. Chàng thích cái dáng dấp thon thả kia nhưng không làm sao chịu được sự lạnh lùng dễ ghét của cô gái.

Lê Văn chậm rãi bước theo, lúc đến giảng đường. Văn thấy Trúc Phượng cũng đã đến, đang đứng nói chuyện với Bội Hoàng. Văn lặng lẽ tìm một chỗ trống ngồi xuống. Không hiểu sao Văn thấy như lạc lõng. Phải chăng vì cái thái độ lạnh nhạt ban nãy của Hoàng? Nếu vậy thì buồn cười quá... Bởi vì đó cũng chỉ là một bạn học chứ nào có gì đâu? Tại sao lại dễ xúc động vậy chứ.

Rồi những người khác lần lượt đi vào. Lê Văn vui vẻ trở lại. Không khí lớp học làm Văn bỏ quên chuyện ban nãy. Phượng đang nói chuyện với Hoàng, chợt quay qua ngoắt ngoắt

Văn:

- Anh Văn đến đây này.

Lê Văn đứng dậy, bước tới, nhưng mặt như nóng lên. Trong khi Bội Hoàng vẫn lạnh lùng một cách cố hữu.

- Anh biết Bội Hoàng đây không? hử anh cũng muốn làm quen với bạn ấy?

Trúc Phượng lại nói. Lê Văn có tạo ra thái độ thất bình thần.

- Chúng tôi đã gặp nhau ban nãy, nơi hồ phun nước đấy.

- Vậy à? Trúc Phượng ngạc nhiên - Tại sao Bội Hoàng chẳng nói gì cả.

Trúc Phượng quay qua bạn gái. Bội Hoàng tỉnh bơ đi về phía chỗ ngồi nói:

- Con người tao lạnh lắm, chẳng ai thích đâu.

Trúc Phượng vẫn không hiểu, nhìn theo:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy? Anh Văn.

Lê Văn nhún vai:

- Tôi đã làm cho cô ấy giận.

- Vậy à? Trúc Phượng cười - Tại anh ưa quậy chi.

Chuông vào học reo. Mọi người trở về vị trí của mình.

Trúc Phượng bỏ hết chuyện ban nãy ra khỏi đầu, chăm chú lắng nghe thầy giảng. Trong khi Lê Văn lại không làm sao tập trung được tư tưởng. Thỉnh thoảng cứ nhìn về phía Bội Hoàng. Cô gái đằng trước ngồi thẳng lưng như một pho tượng lạnh lùng. Cái thái độ đó làm Văn không làm sao chịu được, chàng viết vội vào mảnh giấy nhỏ "xin lỗi, tất cả tại tôi cả. Hãy tha thứ cho tôi một lần nhé! Được không? "

Rồi thừa lúc chẳng ai để ý đưa lên cho Hoàng, Hoàng khéo cẩn thận sợ người khác nhìn thấy, nắm chặt mảnh giấy trong tay. Lê Văn căng thẳng nhìn theo, một chút thấy Hoàng mở mảnh giấy ra xem, rồi liếc nhanh về phía chàng.

Cái ánh mắt đó làm cho Văn thấy an tâm Hoàng không còn là chiếc tủ lạnh nữa. Có lẽ cô nàng đã đồng ý bỏ qua cho chàng. Thế là lời giảng của thầy tiếp tục lọt và tai. Lê Văn đã khôi phục lại niềm tin. Con người rõ là kỳ cục. Chỉ cần ánh mắt mà mọi chuyện đã thay đổi.

Trưa hôm ấy - Ba người, Lê Văn, Trúc Phượng và Bội Hoàng kéo nhau đến câu lạc bộ sinh viên ăn trưa. Trúc Phượng hơi ngạc nhiên vì cái thái độ ban sáng của người bạn còn giống như nước với lửa. Vậy mà bây giờ? Họ đã giảng hòa với nhau bao giờ vậy?

Lê Văn trưa hôm ấy lại nói nhiều. Bội Hoàng thỉnh thoảng mới trả lời, vậy mà họ có vẻ vui. Vui đến độ làm cho Trúc Phượng thấy như bị lạc lõng, bị bỏ rơi.

Lê Văn nói với Phượng mà mắt lại không rời khỏi Bội Hoàng.

- Trúc Phượng này, Bội Hoàng ăn ít quá phải không? Có lẽ vì vậy mà Hoàng hơi kém sức khỏe đấy.

Bội Hoàng nhỏ nhẹ:

- Từ nào đến giờ, sức ăn của tôi vẫn vậy. Tôi nghỉ học là vì lười đấy.

- Không phải đâu, tôi nghĩ là lý do nào đó khác...

Hai người cứ nói chuyện và Phượng có cảm giác như mình chỉ là bung xung. Nàng ăn vội rồi đứng dậy.

- Tôi lên thư viện đọc báo một chút, hai người ngồi đây nhé.

Rồi không đợi sự đồng ý của Văn, Phượng bỏ đi ngay.

Thư viện ở lầu hai yên tĩnh hơn là ở dưới nhà. Trúc Phượng chọn một chỗ ngồi vắng vẻ ngồi xuống. Nàng cảm thấy hơi bối rối chứ không bình thản như ngày thường. Phải chăng vì sự vồn vã quá đáng của Văn dành cho Hoàng Phượng ganh tị chăng?

Nếu đây thật sự là ganh tị, thì coi như đã có vấn đề. Ta yêu rồi chẳng? Điều này thì vô lý quá. Mới quen biết có ba ngày, không lẽ đã yêu. Tiếng sét ái tình à? Nhưng muốn vậy phải có sự đáp ứng của đôi bên... Còn đằng này... Trúc Phượng không muốn nghĩ tiếp. Nàng đứng dậy và cố nén cảm xúc trong lòng. Ta không thể ở trên này lâu, bằng không dám Lê Văn, Bội Hoàng lại bỏ lên. Ta phải tỏ ra thật tự nhiên. Không được để lộ một chút tình cảm nào ra ngoài cả, dù có...

Và Phượng lại ngồi xuống lại lấy bình thản. Bấy giờ Phượng mới phát hiện ở cái góc phòng gần đây có một thanh niên đang lặng lẽ nhìn nàng. Anh chàng không ai xa lạ... Bội Quân thôi.

Trúc Phượng giật mình. Tại sao Bội Quân lại ở đây?

Bội Quân vẫn lạnh lùng, vẫn cao ngạo nhưng cái ánh mắt kia có cái gì đó chăm chú, tò mò quan tâm.

Phượng lên tiếng trước:

- Ô không ngờ anh cũng ngồi ở đây.

- Đến lâu lắm rồi đấy...

Quân lúc nào cũng ngắn gọn:

- Hoàng đang ăn mì dưới cầu lạc bộ, tôi lên đây đọc báo.

Phượng nói như giải thích, nhưng Quân lại nói:

- Ở đây đâu có báo. Báo chỉ ở lầu một.

- À tôi...

Phượng đỏ mặt như vừa bị bắt quả tang khi đang làm một điều sai. Quân tiếp như đã nhìn suốt tim Phượng.

- Thật ra cô đâu cần cho tôi biết lên đây làm gì, đúng không? Chẳng cần lý do, chẳng cần nguy trang... Trên đời này kịch cớm nhiều quá rồi. Sống thật hay hơn.

Lời của Quân khiến Phượng cảm thấy như bị xúc phạm.

- Vâng, con người tôi vậy đó, Hay đóng kịch, nguy trang, ầu trĩ nhưng mà anh quan tâm đến những chuyện đó làm gì?

Phản ứng của Phượng làm cho Quân giật mình, thật lâu Quân mới nói:

- Cô có vẻ khó chịu hơn là tôi tưởng.

- Có thể. Phượng nói - Nhưng tôi không thích những người không thân mà phê bình tôi.

Quân nhìn Phượng lần nữa, rồi không hiểu sao anh chàng lẳng lặng đứng dậy bỏ đi.

Phượng nhìn theo mãi đến khi bóng anh mất hút ở chân cầu thang... Anh chàng thật là kỳ cục! Ngay lúc đó, Phượng nghe tiếng Lê Văn dưới lầu gọi vọng lên:

- Trúc Phượng cô ở trên ấy làm gì đấy?

Phượng giật mình chưa kịp trả lời thì Lê Văn và Bội Hoàng đã đến nơi. Phượng vội nói:

- Tôi đang tìm đọc báo thì gặp anh Bội Quân. Anh ấy nói với tôi mấy câu là bỏ xuống lầu ngay.

Bội Hoàng ngạc nhiên:

- Anh Quân ở đây à?? Anh ấy lên đây làm gì vậy?

- Ai biết, anh ấy đã ngồi đằng kia kìa.

Phượng nói và cảm thấy cái thái độ lạnh lùng đáng ghét của Quân vẫn còn đâu đây.

Lê Văn nói:

- Lúc đầu thấy Phượng nói chuyện với Quân, tôi tưởng anh ấy là bạn trai của Phượng đấy chứ.

Hoàng quay sang bạn thăm dò:

- Có như vậy không hở Phượng?

Phượng không đáp chỉ nói:

- Thôi về phòng học đi, sắp đến giờ rồi đây.

Xuống tới sân trường. Phượng cảm thấy thoải mái hơn. Có lẽ nhờ cái không khí thoáng.

Văn chợt nói:

- Trúc Phượng này. Chiều thứ bảy này không có giờ, Bội Hoàng mời chúng mình đến nhà cô ấy ăn cơm. Phượng cũng đi nhé!

- Vậy à? Phượng quay qua Bội Hoàng, lúc đó mặt của Hoàng đang đỏ gấc - Thế nào mời cả tôi nữa ư?

- Dĩ nhiên rồi, đông đủ mới vui chứ.

Hoàng nói nhưng lại không nhìn thẳng vào mắt Phượng.

- Nếu vậy thì đi.

Phượng nói vì không muốn làm Hoàng khó xử, nhưng Văn lại chen vào:

- Sao lại "nếu"? Nghe có vẻ miễn cưỡng quá vậy?

Trúc Phượng quay qua nhìn Văn. Khuôn mặt anh chàng vẫn rạng rỡ như lúc nào. Không để lộ dụng ý gì cả.

- Đâu có miễn cưỡng đâu?

Phượng nói nhưng Lê Văn lại nói to:

- Nhưng thái độ hôm nay của cô khác lạ thế nào đấy. Có phải mới gặp Bội Quân chăng?

Bội Hoàng có vẻ tế nhị hơn:

- Đừng có nói vậy, Trúc Phượng giận bây giờ.

Nhưng Lê Văn vẫn không tha:

- Vậy thì Trúc Phượng nói đi? Tại sao?

- Tại anh đó!!

Trúc Phượng nói nửa chơi nửa thật, làm cho Lê Văn lúng túng. Và Phượng không chờ họ, bước nhanh vào giảng đường, để hai người ở lại sau lưng.

Cơn gió chiều mát rượi làm những chiếc lá vàng rơi lả tả.

hết: [Chương 1](#)

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 2

Biệt thự Lê Viên, nằm bên bờ hồ Bích đầm, với vườn hoa rộng lớn bao bọc chung quanh. Trúc Phượng do dự đứng ngoài đôi cổng lớn. Nhà giàu ngay cánh cổng cũng khác. Đôi cột tròn màu son thật cao, với tấm biển thép vàng có hai chữ "Lê Viên" nét thảo như rồng bay phượng múa. Đứng ngoài cổng thôi cũng thấy khóp. Phượng nhìn lại mình - Áo quần vải thô mà mặc cảm. Nhưng mà... hôm nay Phượng là khách mời của con gái chủ nhân cơ mà... Và như vậy bất cứ giá nào Phượng cũng phải vào đây.

Phượng cố lấy lại bình tĩnh. Rồi đưa tay lên bấm chuông. Rất lâu có lẽ trên năm phút, Phượng mới nghe tiếng chân bước ra rồi cổng mở.

Nhưng Phượng chợt giật mình, vì người mở cổng cho nàng chẳng ai khác hơn là Bội Quân, người mà hai hôm trước nàng đã đổi đầu ở thư viện, điều đó khiến Phượng ngượng ngùng. Nàng thấy tiếc là đã không hẹn cùng Lê Văn đến một lúc.

Bội Quân không nói gì cả, chỉ ra dấu mời Phượng vào trong, Phượng cố nở nụ cười rồi bước vào. Đôi cổng sắt sau lưng đã đóng lại

Trước mặt Phượng là một khu vườn rộng lớn. Rừng cây gần như che khuất cả tòa biệt thự, hèn gì Quân chẳng lâu ra mở cửa.

Nghĩ tới Quân, bất giác Phượng quay nhìn ra sau. Quân đang lặng lẽ đi cách nàng có mấy bước, điều đó làm Phượng lúng túng hơn.

- Cảm ơn anh đã ra mở cửa cho tôi.

Phượng nói, Quân giải thích:

- Vì tất cả công nhân đều bận việc ở vườn cây ăn quả phía sau, nên chẳng ai nghe chuông reo cả.

- Khu vườn này rộng lớn quá!

Phượng kiểm chuyện nói để cho không khí bớt ngột ngàng:

- Thế này tới đến... chắc đáng sợ lắm!

Nhưng Quân lắc đầu:

- Tôi thì không thấy sợ, vì chỉ có những vùng ngoại ô như vậy, mới có được nhà cửa rộng rãi. Tôi thích cái tĩnh mịch của nó.

Trúc Phượng chợt hỏi:

- Thế anh Lê Văn đến chưa?

Nhưng Quân không đáp ngay mà nói:

- Cho tôi xin lỗi chuyện hai hôm trước nhé!

Phượng dừng chân lại, nghi ngờ nhìn Quân. Anh chàng có thật tình không? Nhưng Phượng cũng nói:

- Hôm ấy tôi cũng không phải. Nhưng mà bỏ qua chuyện đó đi, đừng nhắc đến nữa. À, còn Bội Hoàng đâu rồi?

Quân nhìn Phượng như thăm dò, rồi nói:

- Hoàng và Lê Văn đã đi bơi thuyền trên hồ Bích đàm, chắc còn lâu lắm họ mới quay về.

- Vậy à?

Phượng nói mà cảm thấy thất vọng. Tại sao họ lại không chờ nàng.

- Vâng - Bội Quân nói - Nếu bây giờ cô muốn tìm họ, thì để tôi đưa đi.

- Thôi thôi. Phượng đáp. Họ đã cố tình bỏ nàng thì đi tìm họ làm gì? để làm cái bung xung ư? - Tôi sẽ chờ họ một chút, nếu không được, tôi về trước thôi.

Hai người đi vào phòng khách. Căn phòng rộng lớn được bài trí theo kiểu xưa. Bộ trường kỷ bằng cẩm lai điêu khắc tỉ mỉ nằm giữa phòng. Gần đây cũng có một bộ salon nệm, nhưng thiết kế cũng không trái mắt với cách bày trí trong phòng. Trúc Phượng ngồi xuống ghế, im lặng.

Bội Quân nói:

- Nghe Bội Hoàng khen cô là vui tính nhưng sao thấy cô ít nói vậy?

Trúc Phượng bəo chữa:

- Chuyện đáng thì nói không thì thôi, chứ bằng không người ta lại chê là mình lảm mồm.

Phượng nói, chứ thật ra từ lúc đến đây, nghe tin Lê Văn và Bội Hoàng bỏ đi không chờ, Phượng đã mất hết thích thú. Quân nhìn Phượng, ánh mắt anh chàng không lạnh như hôm

trước:

- Chứ không phải cô không thích nói chuyện với tôi ư?
- Không phải đâu. Phượng lắc đầu nói - Mà anh cũng là con người ít nói, tôi nghĩ hẳn anh cũng không thích ai nói nhiều.
- Tại cô nghĩ như vậy. Quân cười - Khi gặp người mình thích, tôi cũng nói nhiều lắm đấy chứ. Nhưng cô biết không tôi cô độc, vì ít có người chịu tiếp xúc với tôi.

Thái độ thành thật của Quân làm Phượng kinh ngạc:

- Đó là tại anh. Anh nhiều lúc làm như lạnh lùng xa cách. Người ta nghĩ là anh cao ngạo, nên không muốn gần.
- Vậy à? Quân chau mày - Cả cô cũng nghĩ như vậy?

Trúc Phượng gật đầu:

- Không phải chỉ có tôi mà cả anh Lê Văn cũng cho như thế.
- Tôi không cần Lê Văn, tôi chỉ muốn biết ý kiến của cô thôi.

Trúc Phượng suy nghĩ:

- Tôi à?... Hình như tôi hơi sợ anh.
- Sao vậy?

Bội Quân hỏi rồi không đợi Phượng đáp, nói:

- Thôi để tôi vào lấy nước giải khát cho cô, nước trái cây nhé?

Trúc Phượng có ngăn cũng không kịp, Quân đã bỏ đi vào trong. Phượng thấy Quân cũng không hẳn là khô khan lắm.

Một lúc Quân mang hai ly nước màu cam ra:

- Nước đủ đủ, tôi mới xay đấy.

Trúc Phượng đỡ lấy ly nước, liếc nhanh về phía Quân. Anh chàng khi ở nhà ăn mặc khá giản dị. Thái độ có vẻ bình dân hơn. Phải chăng vì vậy mà Phượng thấy gần gũi hơn?

- Anh có biết tại sao hôm nay Bội Hoàng rủ chúng tôi đến đây không?
 - Không nghe nó nói. Quân đáp - Không lẽ không có chuyện gì rồi rủ lại không được à?
- Phượng đỏ mặt, thật ra Phượng muốn thăm dò chuyện của Hoàng với Lê Văn. Phượng nói:

- Không phải, nhưng tại tôi thấy kỳ kỳ. Làm bạn với Hoàng mấy năm nay, nào thấy nó mời đến nhà chơi đâu. Chợt nhiên rồi hôm nay... tôi tưởng là có lẽ lộc hay sinh nhật gì đó.

- Không có.

- Vậy à? Trúc Phượng nói rồi nhìn vào đồng hồ - Chắc họ cũng sắp về đến rồi.

Quân gợi ý:

- Trong lúc chờ đợi, nếu Phượng đồng ý, tôi muốn được đưa Phượng ra sau vườn tham quan.

Chẳng có cách nào khác hơn để giết thời giờ, Phượng gật đầu. Thế là hai người đi ra vườn cây ăn quả. Nơi đây rộng lớn. Vườn cây gần như chiếm cả quả đồi, với rất nhiều loại cây, Quân vừa đi vừa giải thích:

- Bên mặt là vườn quýt, bên trái là vườn lựu, phía dưới một chút trồng nho, bưởi và lê...

- Thế khi đến mùa thu hoạch thì sao? Anh muốn người hái?

- Vâng. Nhưng ở gần đây có một cô nhi viện. Trẻ con ở đấy nhiều lắm, tôi nhờ chúng phụ giúp trả lương rồi một phần cho chúng.

- À!

Phượng hiểu ra. Sự thật Phượng biết, gia đình họ Lê này giàu có mức tiếng ở thành phố. Dĩ nhiên chuyện thu hoạch hoa quả trong vườn không phải là mối thu nhập chính của họ. Quân làm thế, như một công tác từ thiện thôi. Vậy thì anh chàng này đâu phải lạnh hoàn toàn. Trái tim anh ta vẫn nóng.

- Anh làm vậy sẽ được phúc.

Phượng nhận xét. Quân cười nhạt:

- Để được phúc mới làm vậy ư? Không, đây chỉ là niềm vui thôi.

Quân nói nửa đùa nửa thật. Và cả hai đã đi một vòng khắp khu vườn. Khu vườn rộng quá. Chưa giáp vòng mà đôi chân Phượng đã mỏi, nhưng khi về đến phòng khách, Lê Văn và Bội Hoàng lại chưa về tới.

Và cái cảm giác lạc lõng vừa tạm quên ban nãy lại trở về với Phượng. Quân như hiểu ý nói:

- Thôi cô ngồi đây, để tôi cho người ra hồ Bích đầm gọi họ về.

Rồi Quân đứng dậy bỏ đi. Trúc Phượng ngồi một mình trong phòng khách, bắt đầu có thời gian để ngắm mọi thứ. Giống như những tòa biệt thự lớn khác, cái không khí ở đây nó có vẻ âm u thế nào đấy. Cây cối che cả nắng, cửa sổ lúc nào cũng phủ màn, đèn không mở. Rồi những trang thiết bị trong nhà, những bàn ghế gỗ... Phượng thắc mắc sao không trang trí bằng những vật dụng hiện đại có phải là khung cảnh sẽ sáng sủa hơn không?

Bên ngoài hình như có tiếng cười. Tiếng cười của Hoàng và Lê Văn. Vậy là họ đã về đến nơi. Trúc Phượng nghĩ đến họ mà cảm thấy bức dọc. Nàng đứng dậy tiến đến bên cửa sổ, để rồi chứng kiến cảnh Lê Văn nắm tay Bội Hoàng vừa đi vừa cười nói. Họ rất vui, rất hạnh phúc. Như vậy có nghĩa là... đã có tình yêu ư?

Phượng tiếc một điều, phải chi mình biết tàng hình...

Ngay lúc đó, Lê Văn cũng đã trông thấy Phượng:

- Ô, Phượng đến rồi à?

Bội Hoàng nghe vậy, vội buông tay Lê Văn ra. Họ đi vào nhà, Hoàng phân bua với Phượng:

- Bọn này chờ bò lâu quá, tưởng là bò không đến nên mới kéo nhau ra bờ hồ.

Trong khi Lê Văn nói:

- Phượng đến được bao lâu rồi? Vẫn ngồi trong nhà thôi sao?

Phượng cố làm ra vẻ tự nhiên.

- Cũng mới đến không bao lâu. Anh Quân đưa mình đi tham quan vườn cây ăn trái ở sau nhà... À, hình như anh ấy cho người gọi quý vị về đây phải không?

Lê Văn cười, nụ cười thật tươi:

- Bọn này về một mình đây. Vậy là họ đi tìm trật rồi.

Bội Hoàng quay người đi.

- Vậy để tôi ra cho người đi tìm anh Quân.

Rồi Hoàng bỏ đi ra ngoài. Dù gì Hoàng cũng là con gái nên cảm nhận ra sự khó chịu của Phượng ngay. Lúc đó Lê Văn vẫn bình thản nói:

- Đến Bích đầm đã mười mấy lần, nhưng chỉ có lần này là vui nhất thôi. Mà cũng thật bất ngờ... Bội Hoàng có vẻ liễu yếu đào tơ như vậy mà bơi thuyền hay lắm nhé.

Trúc Phượng ngồi yên chỉ cười. Lê Văn lại tiếp:

- Phượng nói đúng đây, muốn biết rõ một người không gì bằng tiếp xúc trực tiếp với người ấy. Như Hoàng đây! Lúc đầu thấy cô ta vừa cao ngạo, vừa lạnh, mình không có cảm tình. Vậy mà bây giờ...

Trúc Phượng cắt ngang:

- Dễ thương quá phải không?

Lê Văn thú nhận.

- Trúc Phượng, phải nói một điều là từ nào đến giờ tôi chưa gặp được cô gái nào giống

như Hoàng. Cái mẫu người như cô ấy thật là khó tìm, nhất là trong thời đại này. Quen với cô ấy rõ là vinh hạnh.

Trúc Phượng hơi ngượng:

- Tại sao anh đem chuyện đó ra nói với tôi?
- Có gì đâu. Tôi xem Phượng như bạn, nên muốn biết ý kiến của Phượng thế nào?
- Có nghĩa là... anh muốn làm thân với cô ấy?

Lê Văn chưa kịp nói thì nghe có tiếng động bên ngoài.

- Thôi để khi khác, cô ấy vào rồi kìa.

Văn nói. Lúc đó Hoàng và Quân đã xuất hiện ở cửa. Hai anh em đều có vẻ rất vui, Phượng làm ra vẻ tự nhiên:

- Ô! Làm anh Quân mắc công quá phải không?

Quân nhìn Phượng không đáp, trong khi Hoàng hỏi:

- Sao? Quý vị đói rồi phải không? Kiếm cái gì ăn nhé?

Hoàng hỏi, mà mắt chỉ nhìn về phía Lê Văn, rồi cô nàng vội vã đi vào trong... Thái độ của Hoàng hôm nay khác hẳn những ngày cũ. Còn lại ba người, nhưng Quân không ở lâu. Hình như Quân không thích sự hiện diện của Lê Văn lắm. Quân quay qua nói với Phượng:

- Thôi, cô Phượng ngồi chơi nhé. Tôi hơi bận, bài vở còn nhiều quá.

Rồi Quân bỏ đi vào trong. Bây giờ phòng khách chỉ còn lại hai người. Lê Văn nói với Phượng:

- Cái anh chàng này lạ thật. Làm như có điều gì không vui?

Ngay lúc đó Hoàng đã ra tới, sau lưng là một cô gái khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, đang bưng thức ăn. Hoàng đã nghe Văn nói, nên đính chính:

- Không phải có điều gì không vui đâu. Tính ông ấy từ nào đến giờ như vậy đó. Và lại, năm nay ông ấy rất bận phải viết cả luận văn tốt nghiệp.

Mâm thức ăn vừa mang lên có mấy cái bánh ngọt, mà tính Phượng từ nào đến giờ không thích thức ăn ngọt, nên không ăn. Hoàng không hiểu tưởng là Phượng làm khó nên tỏ ra khó chịu:

- Không ăn gì cả sao?

Hoàng hỏi, Phượng đáp:

- Cái dạ dày của tao yếu lắm, ăn thức ăn ngọt hay bị ợ chua.

- Chứ không phải chê à?

Hoàng hỏi, Lê Văn chen vào:

- Chắc tại cô ấy không thích ăn ngọt đấy.

- Làm sao anh cũng biết?

Hoàng sa sầm nét mặt. Lê Văn phải phân trần:

- Buổi trưa tôi thường dùng cơm chung với Phượng ở câu lạc bộ sinh viên trong trường.

Tôi để ý thấy, nhưng mà... nếu cô ấy không ăn thì cũng tốt thôi, tôi có nhiều phần hơn.

Lê Văn bông đùa, nhưng Hoàng lại nói:

- Anh có vẻ lưu ý kỹ quá nhé.

Lê Văn chỉ cầm đầu ăn, không để ý điều Hoàng nói, chỉ có Phượng là kém vui. Biết vậy

hôm nay Phượng đã không đến, mãi cho đến lúc Văn ăn đến chiếc bánh cuối cùng,

Hoàng như cảm thấy thái độ mình ban nãy có hơi quá đáng, nên nói:

- Những món này ăn cho vui thôi, không ăn cũng không sao, để dành bụng tí nữa ăn cơm cũng tốt.

Nhưng Trúc Phượng đột ngột lắc đầu:

- Chắc không được đâu. Mình hôm nay bận, không thể ở lại dùng cơm tối được... Cái bọn học trò kèm lúc hè qua lại đến kiểm mà mình lại không thể từ chối.

Lê Văn kêu lên:

- Ô, Trúc Phượng, hôm nay cô làm gì kỳ vậy? Chẳng giống Trúc Phượng ngày thường tí nào.

Trúc Phượng cười:

- Tại mình lỡ nhận lời Hoàng, nên mới đến đây. Bây giờ ở chơi cũng khá lâu. Về cũng được rồi, phải không Hoàng?

- Mình thì... Hoàng nói. Thật ra thì Hoàng thấy sự hiện diện của Phượng cũng không cần thiết, nên tiếp - Nếu bỏ bạn thì về trước, nhưng sự vắng mặt của bạn rõ ràng hôm nay sẽ kém vui.

- Chuyện đó thì chưa chắc.

Trúc Phượng hàm ý nói, rồi đứng dậy.

- Thôi bây giờ xin phép. Mình về đây.

- Để tôi đưa cô về!

Có tiếng đột ngột của Bội Quân làm tắt cả bất ngờ. Vì Quân đã bảo là về phòng riêng làm

bài cơ mà.

- Không cần thiết lắm anh ạ, như vậy phiền anh.

Trúc Phượng nói, nhưng Quân đã bước ra.

- Không có gì gọi là phiền cả.

- Vậy thì ta đi.

Rồi Phượng chào Hoàng và Lê Văn, bước ra ngoài.

Quân theo sau, gần như chỉ để tiễn Phượng. Họ đi ra khỏi cổng. Khu vực này rất vắng, con lộ đã ngoằn ngoèo trải dài. Cả hai đang yên lặng bước.

Quân chợt hỏi:

- Phượng cũng nào có bận việc gì, phải không?

Phượng giật mình, không ngờ Quân lại tinh tế như vậy.

- Tôi biết, cô không bận gì cả, chẳng qua cô chỉ muốn bỏ về thôi...

Phượng yên lặng, Quân lại tiếp:

- Cô không nghĩ là... sự bỏ về như vậy của cô cũng khiến người khác thấy lúng túng ư?

Phượng cười:

- Tôi không nghĩ là chuyện bỏ đi của tôi lại làm cho Lê Văn hay Bội Hoàng lúng túng.

Và tôi nghĩ là nếu anh ở trong trường hợp của tôi, anh hẳn cũng xử trí như vậy.

Quân chợt lắc đầu nói:

- Con Hoàng nó ngu lắm, nó không thấy là Lê Văn chẳng hợp với nó.

Phượng phản kháng:

- Tại sao anh lại nói vậy? Hoàng có nhận xét riêng của cô ấy. Anh đâu thể nhận xét dùm.

- Cô có lý. Quân suy nghĩ rồi nói - Tôi nói vậy, chẳng qua vì tôi không có cảm tình với Lê Văn.

Trúc Phượng không hiểu sao lại nói:

- Lê Văn cũng tốt, có điều hơi trẻ con và tự tại một chút.

- Cô biết rõ vậy? Cô quen với anh ta lâu chưa?

- Không cần phải tiếp xúc lâu mới biết. Trúc Phượng đỏ mặt nói - Chuyện đó có khi chỉ nhìn qua cũng cảm nhận được. Có người họ thâm trầm hơn.

- Thâm trầm?

- Vâng, họ sâu như một cái giếng mà ta khó mò tới, chẳng hạn như anh.

- Vậy à? Quân cười. Nụ cười cũng khá đặc biệt. - Vậy cô có định nghiên cứu cái giếng đó

không?

- Không - Phượng lắc đầu nói, bởi vì giữa hai người dù gì cũng còn quá xa lạ - Tôi là con người không có tính kiên nhẫn, tôi cũng chưa hề có ý định đó.

Quân nhìn Phượng, thấy ngay cái tránh né của Phượng:

- Cô Phượng, cô là người hết sức thông minh.

Họ đã ra tới xa lộ. Ở đây không khí ồn ào hẳn. Quân đưa Phượng tới tận trạm xe buýt, Phượng nói:

- Cảm ơn anh đã đưa tôi ra đến đây.

- Tất cả nhờ câu chuyện của cô dẫn đường đây.

- Anh coi chừng... anh có thể bị thất vọng.

- Vậy à?

Rồi xe buýt đến. Trúc Phượng vừa định leo lên xe. Quân chợt nắm lấy tay Phượng:

- Cô rồi sẽ quay lại đây lần nữa không?

Phượng đáp bừa:

- Chắc có.

- Vậy thì cảm ơn.

Rồi Quân buông tay Phượng ra. Phượng leo lên xe:

- Chào anh nhé!

- Vâng, chào cô!

Rồi Quân không đợi xe chạy, quay người lầm lũi bỏ đi. Phượng có cái cảm giác như vừa hụt hẫng một cái gì đó.

Về đến nhà, Phượng cố giữ thái độ tự nhiên. Bà Thục Trinh đang chuẩn bị nấu ăn, thấy con gái về, có vẻ ngạc nhiên:

- Ô sao về sớm vậy? Nghe nói là bạn bội Hoàng của con mời cơm con mà?

Phượng nói dối:

- Chương trình đã thay đổi vào giờ cuối vì... Hoàng không được khỏe mẹ ạ.

- Vậy và? nhưng đã lỡ mời người ta... bà Thục Trinh nói - Ô, dân nhà giàu cách xử sự của họ có khác.

Trúc Phượng xoay chiều câu chuyện.

- Ô mẹ... em Xuân Kỳ con đâu rồi?

Bà Thục Trinh đáp:

- Nó đang đọc sách trong phòng đấy, con tìm nó có việc gì?
- Không có gì, tại thấy vắng hỏi thôi. Trúc Phượng nói - À chuyện nấu nướng mẹ để đó cho con. Con thay áo xong sẽ ra ngay.

Trúc Phượng đi vào phòng. Nãy giờ Xuân Kỳ đã nghe chị đối đáp với mẹ, thấy Phượng vào, nhìn lên.

- Chị định tìm em?
 - Không có. Chị tưởng là em đã đi chơi bóng rổ.
 - Năm học này khá bận, có thì giờ đâu mà chơi bóng. Kỳ vừa gỡ gỡ đầu vừa nói - năm nay em cố tập trung học, để tạo căn bản cho sang năm.
- Trúc Phượng kéo màn lại thay áo, nói vọng ra:
- Chi tin là em sẽ thành công.
 - Nhưng mà...
 - Sao? Có chuyện gì? Em cần tiền mua sách phải không?
 - Không phải. Xuân Kỳ ngần ngừ một chút nói - Hôm qua đi học về, em thấy chị đi cạnh anh Lê Văn.

- Lê Văn? Trúc Phượng đỏ mặt - Em cũng biết anh ấy nữa à?
- Em biết, nhưng anh ấy thì lại không biết em. - Xuân Kỳ cười nói - Lúc còn học ở trung học, anh ấy là một nhân vật khá nổi tiếng nên lúc học cấp II em đã nghe tên anh ấy.
- Vậy hả? Trúc Phượng làm ra vẻ thản nhiên - vì năm nay anh ấy học chung với chị.
- Chị phải coi chừng anh ấy - Xuân Kỳ lại ngập ngừng một chút nói - Anh ấy là một con người đào hoa, đa tình. Ở ngay trung học đã có rất nhiều bạn gái.
- Vậy à? Trúc Phượng chau mày - thỉnh thoảng chị đi chung đường với Lê Văn thôi. Mà chị thấy thì ngoài cái tật hay giỡn hơi ồn ào ra, anh ấy có vẻ cũng thật thà, chớ đâu đến nỗi nào.

Thái độ Xuân Kỳ nghiêm nghị:

- Tại chị không biết, trong thời học trung học, anh Lê Văn nhờ đánh banh giỏi, hát hay, đẹp trai nữa, nên có hằng tá bạn gái... Có cô đã vì anh ấy mà đánh lộn nữa.
- Ghê gớm vậy à? Trúc Phượng cười - Nhưng em khỏi lo, chị có trái tim bằng đá hoa cương mà. Vả lại anh ấy bây giờ cũng đã có bồ rồi.
- Ai vậy chị?

Xuân Kỳ có vẻ tò mò, Phượng nói:

- Chị Bội Hoàng đấy!

Xuân Kỳ ngạc nhiên:

- Chị Hoàng à? Chị ấy là bạn rất thân của chị mà? Phải cảnh giác chị Hoàng mới được chị Phụng ạ.

Trúc Phụng thở dài:

- Em còn nhỏ em không biết, chứ cái chuyện đó làm sao khuyên được, không khéo người ta lại hiểu lầm.

Kỳ phản kháng:

- Chị biết năm nay em học lớp 11 rồi nghen. Em đâu phải con nít.

- Thôi được, em chị không còn là con nít, nhưng mà chị khuyên em, đừng lo chuyện người khác, không nên. Chuyện nhà không cũng mệt nghỉ rồi.

Xuân kỳ có vẻ nghe lời chị, nó quay lại với quyển vở. Còn Phụng thay áo xong, định bước xuống bếp phụ mẹ thì lại nghe Kỳ nói:

- Đàn ông con trai mà đẹp trai quá cũng phiền toái, chẳng hạn như anh Lê Văn...

- Tại sao em cứ nói chuyện Lê Văn hoài vậy...

- Vì em nghĩ... anh ấy là bạn trai của chị... Em thấy anh ấy cũng xứng với chị đấy chứ...

- Khi thật, cứ nói xàm!

Phụng nói, rồi đi ra ngoài. Bà Thục Trinh hỏi:

- Tui con nói gì đấy? Chuyện bạn trai con à?

- Dạ không phải, mà là chuyện bạn của Bội Hoàng.

Trúc Phụng đỏ mặt nói. Bà Thục Trinh thắc mắc:

- Bội Hoàng mà cũng có bạn trai ư? Cô ấy giống như đồ sứ chung ở trong tủ kiếng ấy, để ngắm nhìn hay triển lãm tốt hơn là để xài.

- Sao mẹ lại nói vậy. Như vậy mới sang chứ?

- Đúng, sang thì có sang. Bà Thục Trinh nói, bà đã gặp Bội Hoàng một lần khi cô ấy ghé qua tìm Phụng - Cái cô đó mẹ thấy quý phái, nhưng lại cao ngạo, lạnh lùng, thích làm kẻ cả, nếu chọn làm bạn thì không sao, nhưng nếu chọn làm vợ, mẹ, sợ... phải khổ nhiều vì cô ấy.

Trúc Phụng không đồng ý:

- Mẹ nhận xét như vậy sợ không đúng đâu. Khi người ta đã yêu nhau rồi thì phải khác.

Họ sẽ bao dung, tha thứ, rộng rãi để chấp nhận hết mọi khuyết điểm của người mình yêu.

Bà Thục Trinh nói:

- Con đã lý tưởng hóa tình yêu nhiều quá. Nhưng thực tế không phải vậy đâu, cũng có thể như lời con nói nhưng chỉ là lúc ban đầu, bao giờ đụng rồi con khắc biết.

Trúc Phượng đứng dậy.

- Coi như mẹ đúng đi, nhưng mà hôm nay làm sao vậy. Chúng ta chỉ lo nói chuyện người khác không.

Bà Thục Trinh cười:

- Nếu con không muốn nói chuyện người khác thì nói chuyện của con đi?

- Con à? Trúc Phượng nhún vai - Con chưa có gì cả. Trái tim bằng đá hoa cương của con chẳng ai dám chui vào, họ sợ vỡ đầu.

Bà Thục Trinh lắc đầu:

- Con gái của mẹ lớn rồi mà chẳng biết lo gì cả.

Ngay lúc đó có tiếng động bên ngoài cổng. Có lẽ ông Khiêm đi làm về bà Thục Trinh đứng dậy, còn Trúc Phượng vội vã đi rót nước.

Bà Trinh đón chồng với nụ cười:

- Hôm nay cuối tuần, em có làm thêm thức ăn. Cái món thịt xào tương mà anh ưa đó.

- Vậy thì cảm ơn em.

Ông Bình Khiêm bước vào nhà. Vừa ngồi xuống ghế Trúc Phượng đã mang trà ra,

Ông Khiêm có vẻ ngạc nhiên:

- Hôm nay cuối tuần mà Trúc Phượng với Xuân Kỳ không có đưa nào đi đâu chơi à?

- Dạ không. Phượng nói - Em Kỳ của con đang học trong phòng.

Ông Khiêm gật đầu, hôm nay ông có vẻ khá vui.

- Tháng này cha được lãnh thêm tiền phụ trội. Bữa nay cả nhà ta lại có mặt đông đủ. Vậy để cha đưa cả nhà đi xem phim nhé?

Xuân Kỳ nghe nói chạy vội ra. Cậu ta dù gì cũng chỉ là một đứa bé mới lớn.

- Thật vậy hở cha? Nếu vậy thì hoan nghênh cả hai tay.

Ông Khiêm nhìn con trai cười. Một buổi xem phim đối với gia đình khác chẳng nghĩa lý gì, nhưng với nhà Phượng phải nói là một sự kiện lớn.

Ông Khiêm nói thêm:

- Xem xong phim, chúng ta sẽ đi ăn một bữa hủ tiếu mì nữa.

Hai chị em Phượng nhìn nhau kinh ngạc. Cha hôm nay có vẻ hào phóng quá.

Nhưng nghĩ lại, Phượng thấy tiếc tiền nên nói:

- Thôi thôi, mình xem phim là đủ rồi cha ạ.

Xuân Kỳ cũng nói vào:

- Vả lại, hôm nay mẹ cũng có làm thêm thức ăn ngon. Ăn ngoài phí lắm.

Ông Khiêm cảm động nhìn con. Ông biết mình là người có phúc vợ hiền, con ngoan. Thế này thì nghèo nào có nghĩa lý gì? Và để giấu đi nỗi xúc động, ông đứng dậy đi vào phòng.

- Thôi được, tùy ý các con đây. Còn phim thì mấy mẹ con lật báo ra xem chọn đi.

Thế là ba mẹ con xúm xít quanh tờ báo, bàn cãi một hồi, bà Thục Trinh chọn một cuốn phim xã hội nước ngoài. Bản thân bà Trinh thì không ưa xem phim lắm. Phượng biết mẹ chọn phim là vì các con, nên nói:

- Bạn con bảo phim này khá nặng nề, tình tiết lại không bằng phim tình cảm của mình mẹ ạ.

Xuân Kỳ góp ý:

- Con cũng thấy vậy. Đây cũng không phải là loại phim trong nước? Tình tiết vừa gần gũi hơn lại khỏi phải sắp hàng chờ đợi.

Cuối cùng, phim trong nước được chọn.

Lâu lắm rồi cả nhà mới được đi phố một lần. Con đường lúc nào cũng dập dìu người qua lại đèn đuốc đủ màu sáng choang. Bà Thục Trinh thật vui, thật hạnh phúc. Bà đi giữa chồng con mà thấy kiêu hãnh.

Mua vé xong, thời gian còn rộng rãi nên ông Khiêm đề nghị cả nhà đến các tiệm bách hóa xem hàng. Hàng hóa đầy ắp, ở đây lại bán toàn hàng dành cho khách sang, nên gia đình Phượng chỉ ngắm hơn là có ý mua. Ông Khiêm thỉnh thoảng canh giờ, còn mười phút nữa đến giờ chiều ông mới giục mọi người quay về rạp.

Trên đường đi, còn khoảng gần nửa đến rạp hát thì có tiếng gọi giật:

- Trúc Phượng! Trúc Phượng!

Phượng giật mình quay lại, thì ra là Lê Văn. Lê Văn cũng nhìn thấy Phượng đi với gia đình nên hỏi:

- Đây là hai bác phải không Phượng?

- Vâng. Và Phượng quay sang giới thiệu với cha mẹ - đây là anh Lê Văn...

Rồi Phượng quay lại Văn.

- Sao anh về sớm vậy? Còn Bội Hoàng đâu?

Lê Văn lắc đầu.

- Cô bỏ đi xong thì không khí trở nên tẻ nhạt. Cái thái độ lằng lằng lì lì của Bội Quân làm tôi không chịu nổi, nên dùng cơm xong là tôi về ngay... À... cả nhà đi xem phim à?

- Vâng. Trúc Phượng lúng túng trước cặp mắt thăm dò của mẹ - Xem phim nội địa... Thế còn anh? Một mình đi bát phở à?

- Cũng định xem phim. Lê Văn nhún vai nói - Nhưng mua không được vé nên chắc phải về ngủ thôi.

Trúc Phượng quay lại nắm tay mẹ nói:

- Thôi chào anh, chúng tôi đã đến giờ rồi.

Còn bà Thục Trinh lại cười với Văn:

- Lúc nào rảnh mời cậu ghé qua nhà chơi.

- Vâng.

Và Lê Văn chào cả nhà rồi bỏ đi. Trúc Phượng có vẻ không vui, cần nhằn:

- Mẹ sao mời hẳn đến nhà chi vậy?

Nhưng bà Thục Trinh chỉ yên lặng. Không phải chỉ có Trúc Phượng không vui mà cả Xuân Kỳ cũng kém vui.

Sáng sớm thức dậy, Trúc Phượng đã thấy Xuân Kỳ ngồi ngoài sân ôn từ vựng Anh ngữ.

Nàng rất vui, vội đi ra sau rửa mặt.

Phòng khách hoàn toàn vắng. Hôm nay chủ nhật, bà Thục Trinh mặc dù không đi làm nhưng cũng có được một ngày nghỉ, vì không phải dậy sớm để lo thức ăn sáng cho chồng con. Trúc Phượng thương cha mẹ, nên làm gì cũng rón rén, nhẹ nhàng để cha mẹ được nghỉ ngơi.

Sau khi làm vệ sinh xong, Phượng vào phòng mở tủ quần áo lựa chọn trong số áo quần ít ỏi, một chiếc váy đầm trắng. Phượng mặc vào rồi ngắm mình qua gương, mái tóc hót ngắn ôm lấy khuôn mặt tròn, người Phượng như đầy sức sống. Phượng cầm lấy ví tiền, rồi xuống nhà bếp lấy hai miếng bánh mì nướng, một ly trà nóng dẫn bụng.

Như vậy là đủ buổi sáng, rồi Phượng vội bước ra cửa.

Xuân Kỳ nhìn theo, chẳng tò mò hỏi, nó lại cúi xuống tiếp tục học. Bởi vì nó biết chắc là Phượng chỉ có thể đến giáo đường gần đây lễ chúa thôi.

Con đường đầy người. Sáng chủ nhật người đi lễ, đi chơi đều nhiều. Trúc Phượng đang

lầm lũi bước ra đầu hẻm thì có một bóng người cao lớn chặn ngang.

- Ô Trúc Phượng, đi đâu sớm thế?

Trúc Phượng giật mình nhìn lên, chẳng ai khác hơn là Lê Văn. Phượng cười:

- Anh còn dậy sớm hơn cả tôi. Tôi đến nhà thờ, còn anh?

Lê Văn nhìn Phượng:

- Tôi đã đứng đây chờ Phượng từ lâu, tôi đi nhà thờ với Phượng nhé?

Phượng lắc đầu:

- Không được Tôi không thích ai đi theo cả. Vả lại, đi như vậy rất khó coi.

- Có gì đâu mà khó coi? Văn nói - Coi như cô đã mang được thêm một người đẩy tội lỗi về với chúa, như vậy không hay sao?

Phượng bình thản:

- Thế anh đã có phép thông công của Bội Hoàng chưa?

- Tại sao phải có phép của Bội Hoàng? Cô ấy đâu là gì của tôi?

Lê Văn nói, nhưng Phượng không tha:

- Rõ ràng hôm qua anh đã tán tỉnh Bội Hoàng, bây giờ định đến đây quấy rầy gì tôi nữa đây?

Lê Văn nhún vai:

- Mấy cô sao hay hiểu lầm quá. Làm quen cũng bị coi là tán tỉnh. Tôi nói thật, tôi chưa thích được xỏ mũi sớm quá.

Phượng bỏ đi.

- Anh lúc nào cũng nói năng không nghiêm chỉnh. Thôi tới giờ rồi, tôi phải đi kéo trẻ.

Nhưng Lê Văn nói:

- Trúc Phượng, hôm nay cô trốn không khỏi đâu, cô đến đâu tôi đến đó.

Trúc Phượng lúng túng. Từ sau sự việc xảy ra hôm qua Phượng không muốn gặp lại Văn. Nhưng bây giờ, nhìn cái ánh mắt trong suốt kia Phượng thấy khó mà thoát khỏi tay anh chàng này.

Phượng chợt thấy giận, mà không biết giận ai.

- Thôi anh tránh ra để tôi đi.

- Sao Phượng lại khó tính như vậy? Lê Văn nói và làm ra vẻ nghiêm chỉnh - Coi như bữa nay tôi đi chơi với cô không được ư?

- Tại sao lại đi với tôi?

- Tôi cũng không biết. Lê Văn lắc đầu nói.

- Sáng nay vừa thức dậy, chợt nhiên tôi nghĩ đến Phượng, và tôi khao khát muốn đến gặp Phượng ngay. Tôi làm vệ sinh rồi vội vã đến đây, tôi biết là sáng chủ nhật thế nào Phượng cũng sẽ đi lễ nhà thờ...

Trúc Phượng lúng túng, nhưng nghĩ có lẽ Lê Văn nói thật.

- Thôi được, để tôi đi lễ trước. Phượng nói - Xong rồi, nếu anh không chê, tôi mời anh về nhà tôi dùng cơm trưa nay.

Lê Văn mừng rỡ:

- Ô! Thế thì còn gì bằng.

Trúc Phượng cười. Hai người cứ vậy sóng vai nhau đi tới, Phượng cảnh cáo:

- Nhưng mà, tôi nói trước cho anh biết, anh mà nói năng lộn xộn nữa là tôi bỏ đi ngay đấy.

- Vâng, thưa nương nương tiểu đệ xin tuân lệnh!

Lê Văn vòng tay theo kiểu những nhân vật kiếm hiệp. Rồi cả hai đến giáo đường. Người đã đến đông đủ nhưng nghi lễ chưa bắt đầu. Lê Văn hỏi:

- Trúc Phượng này, chiều qua tự nhiên sao cô lại bỏ về như vậy?

Phượng cười nhẹ:

- Vì thấy không cần thiết phải ở lại.

Lê Văn nói:

- Bội Hoàng cho là Phượng giận, nhưng tôi thấy thì không hẳn, sau đó Bội Quân giành đưa Phượng về, tôi thấy là...

Trúc Phượng ngăn lại:

- Thôi anh đừng nói nữa, tôi không thích nghe đâu.

Lê Văn không biết nói đùa hay thật.

- Nói đến chuyện đó tôi cũng nào có vui đâu?

Phượng liếc nhanh qua:

- Bây giờ anh lại định kiếm chuyện gì nữa đây?

- Tôi cũng không biết, chỉ cảm thấy hơi bức mình... Tôi không thích cái ánh mắt của Bội Quân khi hắn nhìn cô.

Phượng nhún vai.

- Tôi thì không quan tâm chuyện đó. Bởi vì ai cũng là bạn!

- Bạn gì? Lê Văn nói một cách trẻ con - Hắn đã nhìn Phụng với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống... Tôi thấy hắn có vẻ thích cô đấy.

- Làm gì có chuyện đó. Trúc Phụng đỏ mặt nói - Mới gặp mặt qua có mấy lần, nói chuyện cũng chỉ đôi câu... mà toàn là nói chuyện về Bội Hoàng thì làm gì có chuyện đó chứ?

Lê Văn lắc đầu:

- Quả cũng khó nói. Biết đâu là vì... tiếng sét ái tình?

Trúc Phụng trả đũa ngay:

- Chẳng hạn như chuyện của anh với Bội Hoàng đấy phải không?

- Làm gì có chuyện đó.

- Hừ...

Ngay lúc đó, mục sư đã bước lên bục giảng. Lễ bắt đầu, không khí trong giáo đường lắng hẳn xuống, chỉ còn tiếng đàn piano rồi ban đồng ca, với những lời ngợi ca Chúa. Không khí trang nghiêm. Lê Văn liếc nhanh qua Trúc Phụng. Cô nàng đang cúi mặt, đôi mắt nhắm và đang lâm râm nguyện cầu, thần sắc của Phụng thật thuần khiết, thật an lành. Lê Văn không phải là tín đồ của chúa, mà Lê Văn lại thấy mọi thứ như một bầu trời trong sáng không bụi trần. Bất giác chàng cũng nhắm mắt lại.

Và lễ diễn biến trong một không khí tuyệt diệu như vậy. Suốt buổi lễ, Trúc Phụng chăm chú lắng nghe. Không có gì làm Phụng phân tâm kể cả anh chàng Lê Văn bên cạnh.

Lê Văn thì cũng nghe, nhưng vì không là tín đồ... nên lời thuyết giảng của mục sư không phải hoàn toàn thuyết phục được Văn. Thỉnh thoảng chàng quay qua nhìn Trúc Phụng. Chưa bao giờ Văn thấy Phụng đẹp như vậy.

Rồi buổi lễ cũng kết thúc. Mọi người đứng dậy ra ngoài. Lê Văn vẫn còn ngơ ngẩn suy nghĩ.

Trúc Phụng phải giục:

- Anh Văn, sao chưa đi ra đi? Đứng đấy làm gì?

- À! Lê Văn giật mình đứng dậy, nói dối - Lời thuyết giảng hay quá, làm tôi quên hết.

Trúc Phụng cười, biết ngay là Văn xạo, nên hỏi:

- Anh tâm đắc nhất là cái đoạn nào vậy?

Lê Văn quay qua nhìn Phụng rồi nhún vai:

- Tôi thấy thì... toàn bộ bài giảng... vì ít ra nhờ ông ấy mà tôi mới có dịp được lắng lẽ

ngắm Phượng... Tôi thấy Phượng đẹp vô cùng.

Phượng đỏ mặt:

- Con người anh đáng xuống địa ngục lắm.
- Nếu có Phượng cùng đi thì tôi không sợ gì cả!

Lê Văn nói làm Phượng cười.

- Con người tôi làm bất cứ điều gì cũng suy nghĩ chín chắn, không hại ai, không làm điều gì trái lương tâm. Thì làm sao có chuyện xuống địa ngục? Thôi đừng nói nhiều nữa, sắp đến nhà tôi rồi đấy. Vào nhà nói chuyện mà giữ lời nhé.

Lê Văn lắc đầu:

- Tôi thấy ở nhà Phượng, ba má và cả cậu em đều có vẻ hiền lành cả, chẳng ai chấp nhất gì đâu.

Trúc Phượng nhìn Văn:

- Em trai tôi nó biết anh đấy. Nó nói là lúc còn ở Trung học anh là người nổi tiếng đào hoa, lắm bạn gái, đúng không?
- Ô, oan cho tôi quá! Lê Văn kêu lên - Trái tim tôi chỉ có một, tại cái cô kia cứ chực sẵn ngoài cổng trường. Tôi biết làm sao hơn? Phượng cũng biết đó, nào phải là lỗi ở tôi chứ?

Trúc Phượng cố ý nói:

- Xuân Kỳ nó có nói oan anh cũng chẳng sao, tôi hứa sẽ không mách lại cho Bội Hoàng chuyện này là được rồi.
- Tại sao lại có Bội Hoàng ở đây nữa? Cô gả cô ấy cho tôi từ bao giờ? Tôi cũng nào có nhờ cô làm mai đâu?

Phượng cười:

- Hôm qua tôi đã trông thấy tiếng sét giữa hai người. Không lẽ tôi đã nhìn lầm?

Lê Văn thành thật:

- Tôi không phủ nhận chuyện Bội Hoàng đẹp, nhưng cô ấy quá đẹp nên hơi có khoảng cách. Mà không lẽ gặp người đẹp là tôi phải yêu? Nếu vậy, giữa tôi với Phượng thì sao?

Phượng cười:

- Không lẽ... Anh lại có tình yêu bao la như vậy à?

Đã đến trước cửa nhà Phượng, Lê Văn dừng lại.

- Tôi không định vào nhà, Phượng ạ.

Trúc Phượng nhún vai:

- Là không? Tôi cũng không yêu cầu anh vào, chỉ tại anh tự ý đi theo đến đây.
- Tại tôi thích có người chuyện vãn. Còn chuyện vào nhà lúc này có tính đường đột quá! Hay là mình tìm nơi nào nói chuyện đi.

Lê Văn nói làm Phượng phân vân, nàng nhìn xuống chưa biết xử trí ra sao, Lê Văn nói:

- Thế nào? Phượng không phản đối chứ?

Trúc Phượng nhìn lên:

- Anh không hề cho tôi biết đi đâu làm sao tôi tính?
- À, dĩ nhiên là chẳng đi đâu. Ăn trưa này, sao đó kiếm chỗ nào đó nói chuyện hoặc xem phim chẳng hạn.

Phượng nói rồi tiếp:

- Nếu anh không muốn vào nhà, thì đứng chờ đây, tôi sẽ vào trong xin phép ba mẹ tôi một tiếng.
- Vâng. Lê Văn đồng ý - đi nhanh nhanh nhé.

Trúc Phượng vào trong chỉ mấy phút sau đã ra ngay, đôi môi không biết vì sao lại đỏ hồng, chỉ nghe Phượng nói:

- Thôi đi nhanh lên, đừng đứng mãi một chỗ thế này.

Lê Văn chỉ chờ có vậy, anh chàng vội vã nắm lấy tay Phượng bước ra đầu hẻm.

- Chúng ta tìm chỗ nào đó dùng cơm trưa trước nhé.

Lê Văn đề nghị, Trúc Phượng ngập ngừng.

- Cũng được. Chỗ nào bình dân thôi, đừng có đắt lắm.
- Bộ cô sợ tôi không đủ tiền trả à?
- Không phải. Phượng lắc đầu nói - Hôm nay anh mời tôi thì hôm khác tôi phải mời lại anh. Sợ lúc đó tôi không có tiền mời anh ăn sang chứ?

Lê Văn nhìn Phượng có vẻ ngạc nhiên. Vì ít có người con gái nào thực tế như Phượng.

Lê Văn gật gù.

- Được rồi, tôi biết cách tính toán.

Cả hai ngồi xích lô đến một đại lộ. Họ ghé vào một cửa hàng ăn nhỏ nhưng bày trí khá lịch sự. Mỗi bàn có một chiếc đèn bàn với ánh sáng thật dịu. Văn chọn một chiếc bàn nơi góc vắng và hai người ngồi đối diện nhau.

- Anh thường đến đây lắm sao có vẻ quen thuộc như vậy?

Phượng hỏi, Văn thú nhận:

- Có đến mấy lần để né tránh cái căng thẳng ở nhà.
- Né tránh căng thẳng ở nhà? Phượng cười - Anh có óc hài hước cao độ đấy.

Hai người gọi hai đĩa cơm Dương Châu, hai ly nước ngọt. Văn tiếp:

- Không phải tôi khô hài đâu. Thật ra thì không khí ở nhà tôi cũng khá căng thẳng.
- Vậy à? Sao tôi thấy anh có vẻ yêu đời vậy?
- Biết giải thích thế nào? Thôi để từ từ cô sẽ tìm hiểu.

Phượng nghiêng đầu:

- Anh làm như có cả một tâm sự thâm kín. Ai tin?
- Tâm sự? không biết... Cũng có thể vì tôi đòi hỏi nhiều quá, vì vậy hay cảm thấy cô đơn, thất vọng, đau khổ.

Phượng lắc đầu:

- Nhìn cái bề ngoài của anh không ái tin chuyện đó. Không lẽ anh có đến hai nhân cách?
- Tôi cũng không biết. Lê Văn lắc đầu nói - Nhưng cũng có thể là như vậy, khi ở giữa đám đông con người tôi như trời đất. Tôi hò hét, pha trò, vui đùa thoải mái. Nhưng khi quay về nhà một mình tôi lại thấy thất vọng, cô độc, buồn thảm.

Phượng chợt như hiểu ra:

- À vậy thì cái hôm khai giảng; anh đã đuổi theo tôi chẳng qua chỉ là để bám víu, để tìm một điểm tựa... để tránh lạc lõng phải không?
- Thú thật, lúc nào tôi cũng sợ cô đơn. Tôi tìm mọi cách để che giấu con người thật của mình... nhưng vẫn không làm được. Trúc Phượng, cô thấy là tôi phải làm sao đây?
- Tôi không biết, trước kia tôi nghĩ là con người anh khá đơn giản, không ngờ anh lại phức tạp như vậy... Nhưng tại sao anh không tự tìm hiểu xem mình muốn gì rồi sống thoải mái có phải hay hơn không?
- Tôi không phải là người sống vì người khác nhưng tôi cũng không thể cưỡng lại ý nghĩ: "Người ta đã nghĩ mình sống thế nào? "
- Đây là bi kịch
- Vâng đó là bi kịch, Lê Văn nói - Trúc Phượng, tôi nghĩ là cô không lớn hơn tôi, nhưng cô lại có nhiều nhận định khá trưởng thành.
- Ở chuyện đó có gì lạ - Phượng cười nói - Anh phải biết những người nghèo, cuộc sống khó khăn bắt người ta suy nghĩ nhiều... nên họ có vẻ sôi đời hơn. Anh nghĩ đúng không?

- Cũng không đáng tin lắm.

- Có những kinh nghiệm sống ở đời mà tiền bạc chưa hẳn là mua được. Người giàu có đầy đủ không cần nghĩ ngợi nhiều, nhưng người nghèo vì sự đấu tranh sinh tồn, nhiều lúc đầu óc phong phú hơn.

Rồi vì tò mò, Phượng hỏi:

- À, anh Lê Văn. Quen với anh mà tôi không hề biết gì về gia đình anh cả. Anh nói thử chuyện gia thế mình xem, để tôi biết tại sao anh có vẻ không hài lòng.

- Gia đình tôi thì hẳn cô có nghe qua. Lê Văn trầm ngâm một chút nói - Cha tôi là ông Lê Bá Vỹ, một viên chức cao cấp trong chính quyền. Ngày xưa khi gia đình tôi còn nghèo, cha tôi chỉ là một công chức nhỏ thì gia đình tôi rất hạnh phúc. Tôi đã có một thời vui sướng, nhưng sau đó khi cha tôi thăng quan tiến chức làm quan to thì mọi thứ thay đổi. Tiền tài danh vọng, sự nghiệp đã làm thay đổi cha tôi. Người không còn là của gia đình nữa, không còn là của riêng mẹ con tôi. Người suốt ngày bận bịu tiếp khách. Ngay cả bản thân tôi cũng rất ít khi gặp cha, mỗi ngày đến trường học, quay về nhà. đón nhận tôi chỉ là một ngôi nhà chết, nhiều lúc tôi muốn phát điên lên...

- Nhưng mà... Trúc Phượng ngạc nhiên - Còn mẹ anh là chi? Bà ấy đâu phải lo việc gì đâu?

Lê Văn cười buồn:

- Bà ấy à, còn bận hơn cha tôi gấp trăm lần, ngoài cái tiệc tùng giao tế phải đi với cha, ban ngày người còn phải tiếp, phải lao vào bài bạc với mấy bà mệnh phụ, vợ các ông lớn hơn cha, rồi còn ngoại giao nữa. Các bà đào hát minh tinh nổi tiếng, rồi hội họp hội từ thiện...

Trúc Phượng chợt nhớ ra:

- Ô thôi tôi nhớ ra rồi. Tôi đã biết cha anh là ai. Ông thứ trưởng Lê Bá Vỹ đấy phải không? tôi đã đọc được tên ông ấy qua trên báo chí.

- Đúng là ông ấy. Lê Văn gật đầu - Nhiều người hết lời tán dương nào là tôi có diễm phúc lớn mới có người cha nổi tiếng như vậy. Nhưng tôi lại không thích... Tôi chỉ muốn có người cha bình thường để được gần gũi hơn.

Trúc Phượng yên lặng, Phượng hoàn toàn không ngờ mình lại có người bạn có cha nổi tiếng như vậy. Trong khi cha nàng, một viên chức nhỏ, nói rõ hơn chỉ là một thuộc hạ của cha Lê Văn thôi, điều đó làm Phượng thấy mặt cảm. Phượng nói:

- Dù gì thì anh cũng là một công tử nhà giàu.
- Đừng nói vậy Phụng. Lê Văn lắc đầu nói - Tôi nói rõ thân thế mình ra, không phải là để phô trương mà chỉ để Phụng thấy rõ nỗi khổ tâm của con người tôi.
- Nhưng điều anh làm lại phản tác dụng. Anh khiến tôi cảm thấy khoảng cách giữa tôi với anh quá lớn.

Lê Văn lắc đầu:

- Tôi không tin là Phụng lại nghĩ vậy. Con người Phụng là con người không có giai cấp, không mặc cảm. Phụng sống thực tế.
- Anh có biết là cha tôi chỉ là một thuộc cấp của cha anh không?
- Nhưng đó đâu có gì quan trọng. Mỗi con người có giá trị riêng của mình... Và lại, chuyện người lớn, nào có liên can gì đến chúng ta?

Cơm đã được mang lên, cuộc nói chuyện tạm dừng cả hai bắt đầu ăn, nhưng câu chuyện ban nãy đã làm mất đi phần nào cái không khí vui vẻ giữa hai người.

- Thú thật nhận xét của Phụng ban nãy khá chính xác.

Ăn xong, Văn nói:

- Cha mẹ tôi là người thực dụng nhưng dù gì thì họ cũng là cha mẹ của tôi. Tôi yêu họ nên cũng chẳng muốn nghe ai nói xấu họ.

Trúc Phụng nhìn lên:

- Xin lỗi, ban nãy tôi hơi lỡ lời.

Rồi cả hai cùng cười. Trúc Phụng nói:

- Anh có biết không, hoàn cảnh gia đình của Bội Hoàng cũng rất giống anh.
- Vậy à? Ra sao?

Lê Văn tò mò, Trúc Phụng nói:

- Cha của Bội Hoàng là thương gia. Gần như suốt ngày ông ấy bận với công việc, nên không ngó ngàng gì đến con cái. Ông ấy cũng ít về nhà, thường xuyên ở lại xí nghiệp... Trong khi đó, mẹ của anh em Bội Quân, Bội Hoàng lại qua đời lúc cả hai còn rất nhỏ, một tay vú nuôi chần sóc. Vì vậy có thể nói là anh em Bội Hoàng đã trưởng thành trong cô độc. Đó cũng là lý do giải thích tại sao cả hai lạnh lùng xa lánh... chứ thật ra tôi thấy Bội Hoàng cũng dễ thương đấy chứ.
- Thì ra là vậy. Lê Văn như hiểu ra - Chính Bội Quân cũng có vẻ khó chịu thế nào đấy.
- Khó chịu chưa hẳn là không tốt.

- Tại sao cô lại bênh vực hắn?
- Tôi không bênh vực ai cả. Phụng đồ mặt nói - Tôi chỉ nhận xét một cách khách quan.
- Vậy à?
- Vâng, chẳng hạn như anh...
- Như tôi thì sao?
- Anh Bội Quân nói là anh và Bội Hoàng không thích hợp nhau.
- Ông ấy biết gì mà nhận xét? Cứ tưởng em gái mình là công chúa ngà ngọc chẳng ai xứng với cô ta cả à?
- Anh ấy không phải nói như vậy.
- Thế thì sao? Rõ ràng là coi thường người ta. Anh chàng tưởng mình là sinh viên năm thứ tư, nhà giàu học giỏi rồi muốn đánh giá người khác thế nào cũng được à?

Trúc Phụng chau mày:

- Làm gì giận dữ như vậy? Anh Bội Quân không ác ý vậy đâu.
- Thôi được xem như điều Phụng nói là đúng đi.

Ăn uống xong, cả hai không thảo luận thêm điều gì nữa. Hình như cả hai đều tránh tạo không khí căng thẳng. Khi bồi bàn đã dọn dẹp xong. Lê Văn chợt hỏi:

- Cô biết khiêu vũ không?

Phụng lắc đầu:

- Không.
- Nếu vậy hôm nào tôi dạy cô nhé?
- Thôi khỏi. Tôi thấy không cần thiết chuyện đó.

Rồi Phụng nói thêm:

- Anh thì cái gì cũng biết, nên Xuân Kỳ nói phải đề phòng anh vì anh là tay ăn chơi...
- Trúc Phụng. Phụng thì cái gì cũng được, nhưng lại hay bảo thủ... Biết nhiều thứ không có nghĩa là tay chơi. Tôi muốn biết đề như người khác thôi.
- Tại sao tôi lại không có cái tò mò đó?
- Không phải là cô không có, chỉ tại cái quan niệm đạo đức cổ hủ của Phụng đã đè nén, hạn chế nó.
- Vâng, nhưng tôi không thích sống buông thả. Cái gì cũng phải có mức độ.
- Khiêu vũ không có nghĩa là buông thả. Lê Văn nghiêm chỉnh nói - Đến vũ trường “Đêm Paris” không khiêu vũ thì xem người khác khiêu vũ cũng nào có gì đáng sợ đâu?

Phượng lắc đầu:

- Tôi thấy không hợp được với môi trường đó.
- Đến để biết thôi vậy.

Văn nói và trả tiền, rồi không đợi sự đồng ý của Phượng, Văn nắm tay Phượng kéo đi làm Phượng đỏ mặt.

- Đừng làm vậy. Tôi một mình đi được rồi.

Văn buông Phượng ra nói:

- Vậy đó có phải được không? Phượng này sống ở đời cái gì cũng nên biết. Thí dụ mình không thích thì cũng xem qua cho biết để khi chết không phải là con ma nhà quê.

Trúc Phượng lắc đầu:

- Anh lại nói nhiều khác hẳn con người dễ thương ban nãy. Đúng là anh có đến hai nhân cách.

Lê Văn nghe trách chỉ cười và từ lúc đó trên đường không nói năng gì nữa.

Hôm nay chủ nhật vũ trường mở cả ban ngày. Đứng nơi đầu thang máy, Phượng lại do dự:

- Lên đây một chút thôi nhé, tôi không ưa những nơi ồn ào thế này.

Mặc dù là ban ngày, nhưng bên trong vũ trường vẫn tối om, chỉ có những ánh đèn màu.

- Cho hai chỗ ngồi, sát piste nhảy nhé.

Lê Văn dẫn dò hầu bàn. Phượng hồi hộp đi sau lưng Văn. Cái không khí ở đây làm Phượng căng thẳng. Có thể vì tiếng nhạc nhưng cũng có thể vì thiếu ánh sáng khiến Phượng sợ lạc mất Văn.

Vừa ngồi xuống bàn. Văn nói:

- Sao? Thấy thế nào?

Phượng đáp:

- Tối như địa ngục, biết thế này đã không vô.
- Ồ sao nói vậy? Cái gì cũng phải qua cho biết.

Lê Văn cười nói. Và bây giờ thì Phượng bắt đầu làm quen được với ánh sáng mờ mờ.

Phượng thấy chung quanh mình có một đám con gái ăn mặc gần như hở hang, trang điểm thật đậm đang quay cuồng bên những thanh niên trẻ ăn mặc lò lẳng không kém. Họ giật giật theo tiếng nhạc như những người điên. Lê Văn giải thích:

- Đa số các cô đó là vũ nữ, còn mấy người kia mới đúng là dân chơi.

Phượng ngạc nhiên:

- Họ còn quá trẻ lấy tiền đâu chơi?
- Thì xin của cha mẹ, hoặc làm chuyện phạm pháp.
- Thế nhà nước không có cách nào giáo dục à?
- Làm sao búng hết cỡ hoang được.
- Họ đang nhảy điệu gì mà lắc lư dữ vậy?
- Lambada đấy. Lê Văn cười nói - Cô có ý thử không?
- Thôi, thôi, thôi. Phượng co người lại một cách rất nhà quê - Tôi sợ lắm.

Lê Văn thú nhận:

- Tôi tuy biết khiêu vũ nhưng điệu này tôi cũng chưa thử qua.

Phượng quay lại:

- Anh có vẻ quen thuộc với nơi này quá, chắc thường ghé qua lắm phải không? Trẻ tuổi dư dả thời gian đương nhiên là phải đến đây tiêu khiển thôi.
- Phượng nghĩ như vậy à? - Lê Văn hỏi.

Bản nhạc chấm dứt đám đông trên piste nhảy trở về chỗ ngồi, tiếng ồn ào vang lên, rồi khói thuốc lá. Không khí trở nên ngột ngạt một cách khó chịu. Nhưng ngay lúc đó có bản Rumba nhẹ nhàng lại trôi lên.

Văn không chờ ý kiến của Phượng đã kéo nàng đứng dậy. Trước mặt mọi người Phượng không thể phản ứng.

- Đây là điệu Rumba rất dễ, Phượng không biết nhảy cũng không sao, chỉ cần đi theo bước chân của tôi.

Một cảm giác lạ lùng kỳ cục lôi cuốn. Lần đầu tiên Phượng đứng cạnh một người đàn ông, hơi bối rối một chút, hơi choáng váng một chút, nhưng cũng thật dễ chịu. Tiếng nhạc vang vang bên cạnh, Phượng di động theo nhịp chân của Văn. Ngọn đèn màu trên cao, màu cam chuyển sang xanh lam rồi tím. Khuôn mặt người trước mặt nhạt nhòa như hư thực. Phượng có cảm giác như nằm mơ.

- Phượng nhảy cũng được lắm đấy.

Văn nói, hơi thở của Văn nóng ấm làm Phượng giật mình, cảm giác là mình đứng quá gần Văn.

- Tôi thật sự không biết nhảy, chỉ bước theo lối dìu của anh thôi.
- Nhưng cái vóc dáng thon thả của Phượng rất thích hợp với khiêu vũ.

Văn nói làm Phượng đỏ mặt hỏi:

- Chúng mình còn ở đây bao lâu nữa?

Văn cười:

- Nếu Phượng thấy chẳng có gì trở ngại thì bao giờ mệt mình sẽ về.

- Không được còn bài vở ở nhà, tôi chưa làm xong bài.

Văn xoay Phượng một vòng.

- Đang vui mà nhắc chuyện bài vở làm gì? Lúc nào làm việc ra làm việc, lúc nào chơi ra chơi, phải phân biệt rành rẽ.

Phượng lắc đầu:

- Tôi khác với anh. Sau bản này chung ta về nhé?

- Cô thật cứng cỏi như đàn ông.

Văn nói. Và quả thật Phượng cố chấp thật, Phượng biết mình có cảm tình với Văn, nhưng mà thái độ của Văn thì Phượng khó mà chấp nhận được. Văn gần như không chuyên nhất, thái độ mập mờ giữa Bội Hoàng rồi với Phượng... và ý nghĩ đó làm Phượng bức dọc. đã mấy lần Phượng đập lên chân Văn, không thể giữ mãi tình trạng này Phượng nói:

- Thôi mình nghỉ đi. Tôi không khiêu vũ nữa.

Văn chợt nói:

- Cô Phượng tôi cảm thấy là Phượng hôm nay và Phượng của hôm mới quen như chẳng giống chút nào.

- Vậy à? Tại đi với anh nên bị nhiễm đấy.

Văn đứng lại.

- Đừng trút tội cho tôi như vậy. Tôi cũng nào phải là bệnh truyền nhiễm đâu?

Cả hai đi về bàn, trả tiền rồi đi ra ngoài. Đứng giữa cái nắng chói chang. Phượng có vẻ hoàn toàn thay đổi.

- Anh rất thích làm chuyện bốc đồng phải không?

- Đâu có, Phượng đòi về mà không về đâu được? và Văn gọi chiếc taxi - Bây giờ tôi đưa Phượng về nhé.

Ngồi vào xe, đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa nắng lấp lánh trên tầng cây. Phượng chợt thấy hối hận, sao lại về nhà sớm thế này? Phượng phải công nhận một điều, ở bên cạnh Văn rất vui. Nhưng sao vậy? Phượng cũng không biết... Phượng chỉ thấy như mình bị

cuốn hút và không tự chủ được.
Phải chăng đó là tình yêu?

hết: [Chương 2](#)

QUYỀN DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 3

"Vườn Lê" vắng vẻ.

Chỉ có tiếng gió ru qua cành. Mùa này hoa cúc nở rộ tỏa hương thơm ngát, lá rụng đầy sân, nhưng khung cảnh vắng như một vườn hoang. Hình như không có bóng người, nhưng lại không phải, thật sự có một bóng người, dáng gầy như liễu, chiếc váy xanh rộng, đứng bất động trong lùm cây. Đây là Bội Hoàng. Bội Hoàng với bao nhiêu tâm sự ngổn ngang.

Với cách phục sức, với bao nhiêu tiện nghi sẵn có, nhìn từ ngoài ai cũng cho Bội Hoàng là một cô gái hạnh phúc, một cô gái đẹp, giàu có. Chỉ cần đánh tiếng là bất cứ món gì Hoàng cũng có thể có, nhưng mà không hiểu sao Hoàng lại không vui. Chưa bao giờ Hoàng có được một niềm vui trọn vẹn.

Có lẽ vì cuộc sống.

Nhưng Bội Hoàng đã có cuộc sống cô độc ngay từ thuở nhỏ. Mẹ chết sớm, Hoàng thiếu hẳn tình mẫu tử. Hoàng chỉ biết có ông anh lúc nào cũng lạnh lùng và bà vú nghiêm khắc. Còn cha thì gần như không tiếp cận được, bạn bè cũng không. Hoàng giống như một cánh cò cô độc không hợp quần. Không, không phải, Hoàng cũng muốn có bạn bè lắm chứ. Trông thấy chúng bạn đùa giỡn vô tư, Hoàng muốn tham gia, nhưng lại mặc cảm, thế là Hoàng chờ đợi rủ rờ, nhưng chẳng ai hiểu Hoàng... Hoàng chỉ còn biết làm ra vẻ như lạnh lùng, như bất cần, cao ngạo và đối kháng. Kết quả là càng lúc bạn bè càng tránh xa, Hoàng càng cô độc hơn.

Mẹ mất sớm. Hình bóng của mẹ chỉ là cái gì mờ lung không thực. Hoàng nghe nói có mẹ cuộc đời hẳn hạnh phúc hơn. Hoàng nhìn thấy gia đình những người khác, mẹ chăm

sóc cho con từng ly từng tý. Không phải chỉ có con người mà ngay như loài vật, có mẹ cũng sung sướng biết chừng nào. Những con gà mái bảo vệ con trước móng vuốt điều hâu. Những cánh chim mẹ tìm mồi cho con khiến Hoàng cảm động, nhưng những cái đó lại làm cho Hoàng cảm thấy mình càng cô độc hơn. Hoàng còn nhớ rõ, biết rõ Hoàng không hề có tuổi thơ. Ngay từ nhỏ Hoàng đã biết quá nhiều thứ. Phải chăng đó chính là cái làm Hoàng già trước tuổi? Đã đánh mất tuổi xuân?

Cũng có lẽ vì trưởng thành quá sớm, đối với cha - người cha có dáng dấp đẹp trai xuất chúng, chẳng chạp – Hoàng lại có cái tình cảm vượt quá mức độ tình cha con bình thường. Hoàng gần như kiểm soát mọi điều liên hệ đến cha: thư từ, nhật ký, rồi những hành vi nào của cha mà Hoàng kiểm soát được. Hoàng còn ganh tị cả với bạn bè của cha nhất là với phái nữ. Hoàng như sợ các bà đó rồi sẽ cướp đi cha mình. Có một lần ông Lê Chí Huân mở dạ tiệc trong Vườn Lê, khách khứa đến đông đủ, một bà khách trẻ đẹp vì quá thân mật với ông Huân đã bị Hoàng lớn tiếng thóa mạ. Kết quả bà khách giận dữ bỏ về. Hoàng bị cha đánh. Từ đó tình cảm giữa hai cha con như không còn. Ông Huân có thể vì bận việc kinh doanh, cũng có thể vì cái chuyện không hay đó đã không còn về mở tiệc ở Vườn Lê. Và cũng từ đó, ông ít khi về nhà.

Mất tình cha, Bội Hoàng càng trở nên trầm mặc hơn. Ông anh Bội Quân lạnh lùng cũng chẳng giúp ích được gì cho Hoàng. Rồi Hoàng lên đại học và gặp Trúc Phụng.

Không thể phủ nhận một điều, cái hồn nhiên, hiền lành vui vẻ của Phụng đã ảnh hưởng rất nhiều đến Hoàng. Nụ cười của Phụng, đôi lúc cũng khiến băng tan trên trái tim Hoàng. Và Hoàng bắt đầu biết cười, Hoàng không còn là cô công chúa ngủ trong rừng nữa. Hoàng coi Phụng như tri kỷ, Hoàng bắt đầu hòa hợp với cuộc đời... mãi cho đến lúc Lê Văn xuất hiện.

Lê Văn, cái anh chàng đẹp trai đa tài. Phải chăng đây là định mệnh? Lần đầu tiên nhìn thấy Văn là tim Hoàng đập mạnh, máu trong người như nóng hổi lên, nóng đến độ Hoàng không kiềm chế được cảm xúc trong lòng. Rồi lần gặp thứ hai bên hồ phun nước, Văn đã xúc phạm Hoàng... Hoàng nhận thấy Văn cũng cao ngạo chẳng kém nàng. Nhưng chính điều đó lại khiến Hoàng nghĩ đến Văn nhiều hơn. Và bản chất độc tài làm Hoàng muốn chiếm hữu lấy Văn, chiếm hữu một cách độc quyền. Và điều này Hoàng lại thấy quá mong manh, nhất là sau cái hôm rù Văn và Trúc Phụng đến Vườn Lê. Linh tính cho Hoàng thấy, nàng không phải là địch thủ của Phụng. Trong khi Lê Văn? Lê Văn lại như

một chú cá mình trơn, Hoàng không làm sao có cách giữ chàng cho mình được, điều đó khiến Hoàng bứt rứt.

Hoàng chợt buông tiếng thở dài. Tiếng động làm giật mình chú chim đậu trên cành gần đấy, nó tung cánh bay đi. Hoàng vuốt vuốt mái tóc dài. Rồi một ngày nào đó, Hoàng sẽ như chú chim kia... cũng sẽ bay đi thật xa để quên lãng chẳng?

Trời đã chớm lạnh, Hoàng kéo cao cổ áo. Chợt nhiên phát hiện anh Bội Quân cũng ra đây từ bao giờ. Anh ấy đang nhìn Hoàng với ánh mắt nghi ngại.

Hoàng lên tiếng:

- Anh đi tìm em đấy à?

Quân bước tới cởi chiếc áo ngoài ra, khoác lên vai em.

- Trời chiều đầy sương, em đứng ở đây làm gì?

Hoàng nhìn xuống:

- Em sẽ vào nhà ngay.

Bội Quân đi cạnh em:

- Bội Hoàng, lúc gần đây hình như em có tâm sự gì, anh thấy em không được vui.

- Đâu có đâu anh. - Bội Hoàng vội vã nói – Cái không khí mùa thu làm cho em cảm hoài.

Em sợ nhất mùa lá rụng vì nó buồn thảm làm sao đấy.

Bội Quân yên lặng, đương nhiên là Quân đâu có tin, Quân nói:

- Cha mới về đến.

- Vậy à? – Hoàng có vẻ bình thản – Lâu lâu cũng phải về nhà một lần mới phải.

Đến trước cửa vào nhà, Quân chợt dừng lại.

- Hình như em hơi có thành kiến với cha, phải không? – Quân hỏi rồi nói – Nhưng em phải nhớ là... cha dù gì cũng là cha của chúng mình.

- Nhưng mà em cũng nhớ mẹ. - Bội Hoàng lạnh nhạt nói – Cha là người chồng không trung thành. Em không hiểu cha nghĩ sao? Tại sao lúc đầu cha yêu mẹ, cưới mẹ, rồi sau đấy lại giao du thân mật với những người đàn bà khác?

Bội Quân nhìn em gái.

- Em cũng đừng quên là... mẹ qua đời đã hơn mười bảy năm.

- Mười bảy, hai mươi bảy hoặc ba mươi thì cũng nào có nghĩa lý gì? Nếu tình yêu chân chính thì nó phải có tính chất vĩnh hằng không thay đổi. Mẹ có mất, cha cũng phải trung thành với mẹ.

- Thôi được rồi, không tranh luận với em nữa. Chúng ta vào nhà nhé?

Quân vỗ vỗ lên vai em. Dù gì đây cũng là cô em gái duy nhất của chàng.

Trong phòng khách ông Lê Chí Huân ngồi trên ghế salon, năm nay ông đã bốn mươi lăm tuổi, nhưng dáng dấp vẫn trẻ trung. Thời gian không để lại dấu vết trên mặt ông. Đứng gần Bội Quân ông chỉ là một ông anh cả của con trai. Ngoài vẻ đẹp trai, ông còn cái chững chạc, già dặn của người đàn ông trung niên. Mái tóc ông vẫn đen tuyền, đầy quynh rũ.

Quân và Hoàng đã đứng trước mặt cha. Quân nói:

- Đã hơn một tuần cha không có về Vườn Lê, cha vẫn khỏe chứ?

Ông Huân gật đầu, ông nhìn sang con gái:

- Còn Bội Hoàng, sao nãy giờ cha không nghe con nói gì cả vậy? Con không thích thấy cha về đây ư?

- Con biết là cha rất bận, ngoài chuyện buôn bán ra, cha còn phải tiếp đón săn sóc quý bà quý cô, nên con không dám đòi hỏi gì cả.

Bội Hoàng lạnh lùng nói.

Lời của Bội Hoàng làm cho ông Huân hơi khó chịu. Dù gì Hoàng cũng chỉ là con. Mà ông không muốn con lại chen cả vào đời tư của mình, nhưng ông chỉ hỏi:

- Lúc này con bình thường chứ? Sức khỏe có gì khác lạ không?

- Con không dễ chết đâu.

Bội Hoàng nói rồi bỏ đi ra ngoài.

Ông Huân càng thấy khó chịu, ngay từ lúc Hoàng còn nhỏ, ông đã không biết phải xử sự thế nào với nó. Cái bản chất của Hoàng phải nói là một bản in khác của mẹ: ngang ngược, cố chấp, chua ngoa, sẵn sàng tấn kích người khác một cách không lý do. Nhưng ông biết phải nói sao? Phải chăng đây là món quà mà vợ ông đã để lại, để mà dày vò, hành hạ ông? Nghĩ đến chuyện cũ ông Huân không khỏi thở dài. Bội Quân như hiểu biết hơn, nói:

- Cha à, đừng có chấp nhất Bội Hoàng. Lúc gần đây tính tình nó thay đổi nhiều. Hình như nó có tâm sự gì không được vui.

Ông Huân lắc đầu:

- Cha không trách nó đâu. Làm sao trách nó được khi nó mới là một đứa trẻ con?

Bội Quân ngồi xuống đối diện với cha. Hai cha con có vẻ gần gũi hơn.

- Cha à? Nếu cha thấy ở xí nghiệp không tiện nghi, chỉ bằng cha quay về đây ở với tụi con đi.

Ông Huấn lại lắc đầu:

- Đồng ý là không bằng ở nhà, nhưng mà ở đây gần nơi làm việc tiện lợi liên lạc. Có cái ăn là hơi gay go. Cha thích bà Đan nấu ăn hợp miệng cha.

Bội Quân cười nói:

- Vậy thì cha cho mang bà Đan về thành phố đi. Tụi con cũng không cần bà ấy lắm.

- Thôi khỏi, để bà ta ở đây được hơn. Con biết không mấy bà già năm sáu mươi tuổi thường không ưa cái không khí náo nhiệt của thành phố. Vả lại cha biết... bà Đan cũng không muốn rời Bội Hoàng đâu.

Bà Đan ngoài vai trò nấu bếp ra còn là vú nuôi của Bội Hoàng. Bà không con, nên thương Bội Hoàng như con đẻ.

Bội Quân khơi mào câu chuyện.

- Lần này cha về đây có chuyện gì khác không?

Ông Lê Chí Huấn nói:

- Ngày mai này là ngày giỗ của mẹ con. Bên cạnh đó, cha nhớ ra là chỉ còn nửa năm nữa con sẽ ra trường, nên về đây thu xếp một số công việc.

Bội Quân suy nghĩ một chút nói:

- Con thì chưa tính toán gì cả. Con cũng không có ý định ra nước ngoài du học.

Ông Huấn có vẻ hơi bất ngờ.

- Ồ, sao vậy? Trẻ tuổi bây giờ muốn tiến thân ai cũng đều nao nức chuyện đó. Con có thừa điều kiện thế này. Sao lại không có ý định du học chứ?

Bội Quân nhìn lên.

- Bản tính con không thích hợp chuyện đó. Con nghĩ, tốt nghiệp xong, có lẽ con nên ở lại trong nước, kiếm một công việc gì đó mà mình thích, đi làm hay hơn.

Ông Chí Huấn gật gù:

- Vậy con định làm gì? Về phụ cha coi sóc công ty nhé?

- Không, - Bội Quân nói ngay – Con định ra đời bằng đôi tay mình, tài sức của chính mình, để tìm hiểu một xã hội khác.

- Như vậy có nghĩa là không có quan hệ gì đến môn con đã học sao?

- Không phải là hoàn toàn không quan hệ. - Bội Quân đáp – Con có bảo là sẽ bỏ môn

toán con học đâu? Cha hiểu sai rồi... Con định vào làm việc ở viện nghiên cứu, một hình thức vừa học vừa làm đấy mà.

Ông Huân lắc đầu:

- Thôi thì tùy con, con lớn rồi, con có kế hoạch cho chính mình cũng tốt. Nhưng nếu con cần tiền bạc để làm một việc gì, con cứ nói, cha sẽ cố gắng đáp ứng cho con.

Bội Quân cười nhẹ, rồi như suy nghĩ điều gì, Quân nói:

- Con nghĩ cái cần nhất bây giờ là... nếu cha rảnh rồi xin cha hãy nhín chút thì giờ quay về đây với chúng con. Ở đây không xa thành phố lắm, cha lại có xe nhà... con nghĩ cũng không khó khăn lắm.

- Thôi được, cha sẽ cố gắng.

Ông Huân chỉ nói chứ không hứa. Quân lại nói thêm:

- Cha cũng biết đấy, ở đây nhà cửa rộng rãi, lại chỉ có hai đứa con. Cái không khí âm u tĩnh mịch này quá buồn tẻ, chỉ khi nào có sự hiện diện của cha, nó mới sinh động hơn.

- Vậy à? – Ông Huân nhìn con trai thăm dò - Tại sao con không rủ rê bạn bè về cho vui? Ở thui thui một mình như vậy cũng không tốt.

- Bạn bè à? - Bội Quân lắc đầu - Chẳng có đứa nào hợp tính, rủ chúng về đây phá phách, nhiều lúc thấy bức mình hơn.

- Con cho là như vậy? – Ông Huân ngạc nhiên – Con chưa có bạn gái ư? Còn Bội Hoàng nữa?

Bội Quân đỏ mặt. Chàng nghĩ ngay đến Trúc Phượng, nhưng cô ấy đâu phải là bạn gái của mình? Quân chỉ nói:

- Bài vở bề bộn quá, nên con không có thì giờ giao tiếp với bạn gái. Vả lại... con gái bây giờ con cảm thấy họ suy nghĩ nông cạn và thực dụng quá.

Ông Huân lắc đầu:

- Có khi tại con nhìn cao quá... Con giống cha ngày trước.

- Cha!

Bội Quân kêu lên, chưa bao giờ Quân nghe cha kể lại thuở tuổi xanh của mình. Ông Huân như giật mình tỉnh lại, ông vội xoay đề tài.

- À... Con xuống nhà xem bà Đan nấu cơm xong chưa? Tối nay ba còn quay về thành phố nữa.

- Vâng.

Bội Quân vội vã đi xuống nhà bếp. Ông Huân ngã người tựa ra sau. Khuôn mặt đầy nghĩ ngợi. Ban nãy lời con đã khơi dậy vết thương cũ trong lòng. Chuyện mười bảy năm trước như một giấc mơ. Ông không muốn nghĩ tới nữa. Chuyện gì đã qua hãy để nó trôi qua đi. Cuộc đời có bao giờ diễn biến đúng như ý ta đâu?

Rồi ông nhìn lên ngắm nghía ngôi nhà. Ngôi nhà tuy cũ kỹ nhưng lại ngập đầy kỷ niệm. Ngày xưa, chuyện vui buồn và cả cơn ác mộng đó đều xảy ra trong ngôi nhà này. Ông cũng không ngờ lúc đó tại sao ông lại có thể lạnh lùng tàn nhẫn như vậy. Chẳng có ai trông thấy, kể cả đám con. Mọi thứ giải quyết một cách êm thấm. Bây giờ nghĩ lại ông vẫn không thấy hối hận, còn cảm thấy mình làm vậy là đúng.

Ông nhắm mắt lại hồi tưởng. Chợt có tiếng chân bước nhẹ về phía ông. Ông nghĩ là Bội Quân quay trở lên, nên hỏi:

- Sao xong chưa? Cha thấy đói rồi đây.

Nhưng lại không có tiếng trả lời. Ông hơi ngạc nhiên, mở mắt ra, trước mặt là một thanh niên lạ, dáng dấp cao lớn, đẹp trai. Ông giật mình chưa kịp hỏi, thì thanh niên kia đã tự giới thiệu:

- Tôi là Lê Văn, đến thăm Bội Hoàng, còn ông đây là...

Ông Huân yên lòng, cười:

- Tôi là Lê Chí Huân, cha của Bội Hoàng đây.

- Cha à? – Lê Văn tròn mắt - Trời đất! Vậy mà cháu tưởng là anh cả của Bội Hoàng thôi, cháu không ngờ bác lại có thể trẻ như vậy.

Ông Chí Huân ngắm gã thanh niên trẻ trước mặt. Anh chàng có vẻ thông minh, lanh lợi.

- Cậu là cái gì của Bội Hoàng?

- Dạ cháu là bạn học, bạn rất thân.

- À!

Ông Chí Huân gật gù. Ông ngắm chàng trẻ tuổi lần nữa, cái hoạt bát của anh chàng rất giống ông thời còn trai trẻ.

- Cậu ngồi chơi để tôi cho người gọi nó ra.

Rồi ông bấm chuông, cô tớ gái bước ra.

- Cho gọi cô Hoàng ra, có khách.

Lê Văn bắt chuyện.

- Hình như bác rất ít khi có mặt ở nhà?

Ông Huân chau mày.

- Sao cậu biết? Cậu thường xuyên đến đây lắm à?

- Nghe mấy người đó nói lại là... bác rất bận.

Ông Chí Huân cười. Ông hiểu như vậy có nghĩa là tình cảm giữa cậu trai này với con gái ông khá đậm. Hắn cũng đẹp trai đấy chứ? Ông hỏi:

- Thế gia đình cậu làm gì?

Lê Văn nhìn lên:

- Cha cháu chắc bác cũng đã nghe tên qua. Ông Lê Bá Vỹ đấy.

- À, Bá Vỹ à? – Ông Chí Huân vỗ vỗ trán nói - Vậy mà bác tối dạ quá. Ban nãy nhìn cháu như quen quen vậy mà không nhận ra. Lê Bá Vỹ chơi rất thân với ta đấy.

- Vậy à?

Lê Văn vui vẻ. Ông Huân cười:

- Nhưng sao bác không nghe ba cháu nói gì về chuyện cháu học chung với con Bội Hoàng nhà ta cả vậy.

- Dạ... vì trước đây cháu học ở trường khác, chỉ niên học này mới chuyển qua. Vì vậy cha cháu không biết chuyện cháu học chung với Bội Hoàng.

- Có lẽ, vả lại cha cháu cũng khá bận. – Ông Huân vừa cười vừa nói - Thế lúc này cha cháu khỏe không?

- Dạ cảm ơn, ba mẹ cháu đều khỏe.

Lê Văn đáp, thật ra thì cả mười ngày qua chàng nào có gặp mặt cha mẹ.

Ngay lúc đó, Bội Quân từ trong bước ra, thấy cha và Lê Văn nói chuyện vui vẻ. Quân tỏ vẻ ngạc nhiên, cha mà cũng quen biết anh chàng này nữa à? Quân quay qua nói với cha.

- Thừa cha, bà Đan đã dọn cơm xong rồi.

Ông Chí Huân ngoắc Quân lại gần, chỉ Lê Văn nói:

- Bội Quân, con biết đây là ai không? Con trai của bác Lê Bá Vỹ thứ trưởng đấy. Ông ấy là bạn rất thân của cha.

Bội Quân liếc nhanh về phía Lê Văn với ánh mắt thiếu thiện cảm. Không phải vì Quân không thích Lê Văn làm bạn với Hoàng, mà là vì Quân cũng cảm nhận một điều, đây là...

Văn cũng có tình cảm với cả Phụng.

Lê Văn giả là:

- À, anh Quân hôm nay rảnh hả? Không bận viết luận văn tốt nghiệp ư?

Bội Quân còn chưa kịp trả lời thì Bội Hoàng từ trong vóí nét mặt rạng rỡ bước ra, cố nén cái quá vui lộ ra ngoài, Hoàng hỏi:

- Tối thế này mà anh còn đến đây à?

Lê Văn đứng dậy lịch thiệp:

- Cũng còn sớm chán, mà tôi thấy thích thì đến, cô không vui ư?

Bội Hoàng đỏ mặt, trước mặt cha và anh, Hoàng không biết trả lời thế nào cho phải. Ông Chí Huân là người sành điệu, ông hiểu mình nên làm gì bây giờ, nên đứng dậy nói:

- Mấy con cứ nói chuyện tự nhiên nhé. Ta đói lắm phải vào trong ăn cái gì đây.

Bội Quân thì không nói gì cả, lẳng lặng đi vào cửa khác. Phòng khách bây giờ chỉ còn lại có hai người. Dưới ánh đèn mờ nhạt Lê Văn nhìn Hoàng cười nói:

- Tôi rất thích thấy Hoàng có vẻ tự nhiên như vậy.

- Tôi không ngờ anh lại đến. – Hoàng nói, cái lạnh lùng thường nhật đã biến mất – Sao ban sáng ở trong lớp cũng không nghe anh nói là chiều nay anh sẽ đến chơi?

- Tôi đến đâu cũng thích đến một cách đường đột. – Lê Văn nói – Hôm nay lại gặp hên mới thấy cha của Hoàng có mặt ở nhà.

Nhưng không ngờ lời của Văn lại khiến Hoàng sa sầm nét mặt.

- Làm sao anh biết chuyện cha tôi ít có mặt ở nhà? Ai bảo anh thế?

- Trúc Phượng nói – Lê Văn tự nhiên - Lạ thật, không hiểu sao vừa trông thấy ông ấy tôi đã có cảm tình ngay. Tôi mong là sau này khi mình lớn tuổi mình cũng sẽ giống ông ấy.

Bội Hoàng yên lặng, hơi bất mãn. Tại sao lúc nào cạnh nàng Văn cũng hay nhắc đến Phượng? Hay là... Thế là Hoàng chỉ ngồi yên một chỗ.

- Ủa sao vậy? Ra đây rồi Hoàng lại ngồi như pho tượng vậy? Tôi làm gì Hoàng giận à?

Lê Văn hỏi. Hoàng mới giật mình trước thái độ ầu trĩ của mình.

- Coi kìa, Hoàng lại làm gì lấm lét như sắp bị tôi ăn thịt.

- Đâu, đâu có.

Hoàng sửa lại dáng ngồi rồi nói:

- Đây vậy có vẻ dễ thương hơn không?

Hoàng thở dài:

- Sao lúc nào tôi thấy anh cũng có thể đùa được?

- Vậy à? Đùa cho đời thêm hương có gì đâu?

Hoàng không thích cãi, hỏi:

- Anh đến tìm tôi có việc gì không?

- Không, chỉ muốn đến để nhìn Hoàng, vì ở trong trường nhìn chưa đủ.

Hoàng nhăn mặt:

- Tôi không thích nghe những lời đùa cợt đó. Tôi không thích làm trò hề cho thiên hạ.

Lê Văn vẫn tỉnh bơ:

- Vậy thì cô cho biết đi, cô thích nghe gì nào, tôi sẽ nói cho nghe.

- Chẳng có gì để thích, anh muốn nói gì thì tìm Trúc Phượng mà nói.

- Trúc Phượng à? Không được. – Lê Văn lắc đầu – Cô ấy thủ cựu cố chấp, lại quá nghiêm túc. Mở miệng ra không bài vở thì lại thánh kinh. Cô ấy có chịu nghe những gì tôi nói đâu? Lần trước này tôi chỉ mới đưa cô ta đến vũ trường "Đêm Paris" mà cô ta làm như tôi định ám sát cô ta không bằng.

Lời của Lê Văn làm Hoàng tái mặt, đôi mắt Hoàng bốc lửa.

- Đi vũ trường? Vậy có nghĩa là các người hay đi chơi với nhau lắm phải không?

- Cũng không thường xuyên. – Lê Văn thản nhiên nói - Những lúc nào chán quá không có việc gì, tôi mới đi tìm cô ấy. Nhưng mà Hoàng biết không lúc nào Phượng cũng nói là không rảnh. Có lẽ cô ta sợ tôi kéo cô ta đi mãi rồi hư người. Tôi cũng biết Trúc Phượng là học sinh giỏi, nên đâu thích chơi với tôi. Đúng không?

Hoàng như cố ý nói:

- Đến tìm mà Phượng cứ thoái thác... có lẽ anh thất vọng lắm phải không?

- Cũng không có gì. – Lê Văn nhún vai nói – Tôi quen thói lông bông nên đâu thể bắt người ta giống mình được... Như chiều nay đây, tôi đến đây định rủ Phượng đi xem xinê, nhưng Phượng lại không chịu, đổ thừa là bận giảng bài cho em trai, mà đi xem xinê một mình thì lại chán chết, nên tôi không còn cách nào khác hơn là đến đây.

Lời của Lê Văn làm Bội Hoàng giận cực điểm. Không còn giữ kè được nữa, Hoàng nói:

- Anh phải nhớ kỹ là nhà tôi cũng không phải là cái quán hay cái trạm để cho những người vô công rồi nghề lang thang ghé vô. Tôi cũng không thích tiếp những con người thất ý như anh...

- Ủa, Hoàng nói gì lạ vậy? – Lê Văn giả vờ ngạc nhiên – Ban nãy vừa gặp tôi Hoàng có vẻ vui lắm mà, sao thay đổi nhanh như vậy? Tôi chỉ xem Hoàng như một bạn học rất thân, nên mới tâm sự vậy mà.

Bội Hoàng yên lặng, trở lại với thái độ lạnh lùng cố hữu, Lê Văn lắc đầu tiếp:

- Tôi chịu, không thể hiểu được Hoàng.
- Ai cần anh hiểu? Anh đừng tưởng mình đẹp trai là bao nhiêu cô gái đều phải phủ phục dưới chân anh.

Hoàng chợt nhiên nói làm Lê Văn hồi hận. Ban nãy rõ ràng là Văn chỉ muốn đùa chút thôi, không ngờ lại làm Hoàng giận và Văn bước qua ngồi cạnh Hoàng.

- Bội Hoàng làm gì lại giận dữ như vậy? Ban nãy chỉ là lời đùa thôi chứ nào có thật? Hoàng đùng tí là giận như vậy... làm sao giữa chúng ta có sự cảm thông. Giả sử tôi có làm gì sai đi, thì Hoàng cũng phải nói cho tôi biết mới phải chứ?

Hoàng thấy Văn xuống nước, như ng vẫn nói:

- Anh làm gì sai, có chăng là tôi đây này.
- Thôi mà cô gái, tha cho tôi một lần đi. Chiến tranh mãi dễ tổn thọ lắm.

Lê Văn nắm tay Hoàng nói, và cái nắm tay này mang lại tác dụng ngay. Con giận lui dần trong đầu Hoàng.

- Tại anh chứ đâu phải tôi? Anh cứ hay nói đùa mãi.
- Trong khi Hoàng lại thích làm khó làm dễ tôi.
- Nếu anh không lộn xộn thì làm sao tôi làm khó dễ anh được.

Hoàng nói với đôi má đỏ gấc. Văn cười:

- Cô có vẻ thích đỏ mặt quá. Nhưng mà tôi thấy đàn bà con gái đỏ mặt mới là đàn bà.
- Sao vậy?
- Vì đó là bản chất của phái nữ, mà đâu phải ai cũng có đâu. Chẳng hạn như Trúc Phượng, cô ấy giống con trai hơn.

Bội Hoàng trợn mắt:

- Thôi đừng nói chuyện tôi nữa, anh hãy nói về Trúc Phượng của anh đi.

Lê Văn tự nhiên:

- Nhắc đến Trúc Phượng, nhiều lúc tôi thấy lúng túng làm sao ấy. Cô ta giống như một cái giếng sâu khó dò. Nhiều lúc thật sự người lớn nhưng nhiều lúc lại giống như trẻ con.
- Cô ta đã khiến anh lúng túng?
- Vâng, vì chịu không làm sao hiểu nổi... Cô ta khá giỏi dẫn, thông minh, có chiều sâu nhưng mà...

Văn chưa kịp nói tiếp thì Bội Quân đã xuất hiện ở cửa, anh chàng đang đưa mắt lạnh nhìn hai người:

- Làm gì nói nửa chừng lại ngưng vậy?

Bội Hoàng hỏi, nhưng rồi nhìn theo ánh mắt của Văn, Hoàng đã thấy Quân, Hoàng lại đỏ mặt. Tại sao anh ấy giờ này ra đây? Để nghe trộm hai người à? Hoàng vội nói:

- Anh Quân ra đây ngồi chơi.

Quân vẫn đứng tại chỗ.

- Tôi định ra đây lấy nước lọc, không ngờ nghe hai người nói chuyện người khác.

- Đâu có nói ai đâu. - Bội Hoàng đáp – Anh Văn bảo là Trúc Phượng có chiều sâu, có tài nhưng khó hiểu.

Bội Quân liếc nhanh về phía Văn, rồi không biết là nói với ai.

- Biết thì nói không thì thôi, nhưng tốt nhất không nên nói sau lưng người khác.

Rồi không đợi phản ứng của mọi người Quân quay lưng bỏ đi. Lê Văn và Hoàng nhìn nhau, Văn có vẻ không vui.

- Sao lạ vậy? Lần nào chúng ta nói chuyện là như có Quân xuất hiện nhất là lúc nói về Trúc Phượng?

Bội Hoàng chỉ nói:

- Anh Bội Quân không có ý đó đâu, nhưng anh ấy không thích chuyện nói lên sau lưng người khác.

Lê Văn nói:

- Nhưng chúng ta nào có nói xấu ai đâu? Chúng ta chỉ nhận xét và ngay chính Phượng nếu có nghe được thì cũng không giận ta đâu?

Bội Hoàng khoát tay:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa!

Lê Văn chau mày, tiếp:

- Tôi nghi là vì... Bội Quân yêu Trúc Phượng đây.

- Vậy à? - Bội Hoàng nói - Nếu vậy thì cũng tốt, anh Quân là người sống nhiều nội tâm, họ xứng nhau đấy chứ? Trúc Phượng cũng đã từng nhận xét. Anh Quân giống như một chiếc giếng sâu!

- Trúc Phượng đã nói vậy à?

Lê Văn nhíu mày. Cái thái độ của Văn làm Hoàng bất bình:

- Chuyện đó anh Quân nói lại. Nhưng mà cái đó có liên hệ gì đến anh đâu?

- Dĩ nhiên là không. Có điều tôi thấy là nó chẳng phù hợp.

- Chỗ nào không phù hợp?

- Tôi cũng không thể nói một cách cụ thể, vì đó chỉ là chuyện cảm nhận. Cũng có thể là vì tôi khéo lo, nhưng mà tôi vẫn thấy họ chẳng xứng nhau chút nào cả.

Câu chuyện dính líu đến Trúc Phượng lại khiến cho không khí giữa hai người mất vui.

Chẳng ai nói với nhau lời gì nữa. Lê Văn nhìn vào đồng hồ chợt nói:

- Thôi trễ quá rồi, tôi phải về đây.

Bội Hoàng liếc nhanh về phía Văn:

- Về ngay bây giờ à?

- Vâng, trạm xe buýt còn cách đây khá xa, phải đi bộ một đoạn đường. Về trễ quá, sợ mai đến trường không nổi.

Văn nói, Hoàng đứng dậy.

- Thôi được, anh về đi.

Ngay lúc đó, ông Chí Huân vừa bước ra, ông nói:

- Tôi cũng về thành phố bây giờ, cho cậu quá giang nhé?

Lê Văn gật đầu. Chuyện đó không quan trọng, cái quan trọng nhất bây giờ là phải rời khỏi ngay đây. Một cảm giác muốn trốn tránh, nhưng trốn tránh điều gì, ngay Văn cũng không rõ.

oOo

Vườn Lê đã lùi lại phía sau và khuất hẳn trong bóng tối, Lê Văn thở ra. Văn như một nhánh lục bình vô định, trôi dạt không mục đích. Lê Văn đã đến tìm Bội Hoàng, đến không một động lực, một lý do, muốn đến là đến. Văn cũng không hiểu là mình muốn gì. Có phải chăng là vì cô đơn? Cả một bầu tâm sự, cả một uẩn ức đè nén... Để rồi muốn tìm ai đó để thổ lộ? Ai cũng được chỉ cần biết có người chịu nghe.

Ở nhà thì không được rồi! Cha và mẹ, họ có bao giờ ở nhà đâu? Họ lúc nào cũng không rảnh... Bạn bè chẳng có ai... Chỉ có một mình Trúc Phượng là chịu lắng nghe, nhưng đâu phải dễ tìm Trúc Phượng?

Xe dừng lại trước ngã tư, ông Huân quay qua Văn:

- Tôi quên rồi, có phải nhà cậu ở bên trái không?

- Dạ, thôi đến đây được rồi. Cảm ơn bác.

Và Lê Văn vội vã nhảy xuống xe. Không hiểu sao chàng lại ngại cái ánh mắt của ông Huân.

- Vậy tôi đi nhé! – Ông Huân nói – Lúc nào rảnh cậu cứ ghé Vườn Lê chơi tự nhiên.

Rồi xe rồ máy chạy đi. Văn đứng nhìn theo một lúc mới quay người. Nhưng thay vì rẽ trái chàng lại hướng sang tay phải. Giờ này các hàng quán bên đường tấp nập người ăn. Nếu là ngày thường, Văn cũng đã ngồi xuống. Nhưng hôm nay chẳng hiểu sao, Văn lại thấy lòng nóng nảy một cách kỳ lạ.

Văn cầm cúi bước, mặc cho dòng người ngược xuôi trước mặt. Chàng bước một cách vô định như vậy và không hiểu sao lại hướng về phía nhà của Trúc Phụng. Mãi đến lúc đến nơi Văn mới giật mình. Chàng ngần ngừ đứng trước cửa nhà. Đôi cổng khép kín. Có nên vào chăng?

Đèn trong nhà hắt ra. Cái ngôi nhà nhỏ nhắn giản dị đó lại như ngập đầy hạnh phúc. Văn không biết có nên quấy rầy không? Bây giờ đã chín giờ khuya. Gọi cửa có hàm hồ quá chăng? Nhưng không lẽ đứng mãi thế này? Tính Phụng rộng rãi chắc không chấp nhất điều đó. Và Văn đưa tay lên định bấm chuông, nhưng lại rút lại. Không được, cái ánh đèn ấm cúng kia, nơi đó, hiện đang biểu hiện điều gì. Cha mẹ con cái đang quây quần... cái mà Văn khao khát mơ ước mãi không được.

Đây là hạnh phúc, tình thương gia đình... Vậy thì không nên quấy rầy. Không thể phá rối hạnh phúc của người khác, khi ta đến cũng chẳng có mục tiêu.

Thế là Lê Văn quay người bỏ ra đầu hẻm trở lại. Về nhà vậy. Tuy là ở đây chỉ có bốn bề tường vắng lặng, nhưng định mệnh đã an bày thì chấp nhận thôi. Và Văn tự nhủ.

Ta vẫn còn trẻ... mong là sau này... sẽ gặp được một người hợp ý. Rồi sẽ có một mái ấm hạnh phúc... nhỏ thôi không cần phải nhà cao cửa rộng. Chỉ cần một tình yêu chân thật... Văn mơ ước một mái ấm như nhà của Trúc Phụng và quyết tâm rồi sẽ thực hiện được... Lê Văn lầm lũi về nhà. Cơ thể như rã rời chẳng thiết tha gì cả.

hết: [Chương 3](#)

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 4

Chợt nhiên rồi Trúc Phượng thấy thái độ của Lê Văn và Bội Hoàng đối với mình nó thế nào đấy.

Lê Văn thì ít nói hẳn. Có lúc như né tránh, còn Bội Hoàng ngày trước chỉ nói chuyện với Phượng, bây giờ lại ngồi xa hơn... thái độ gần như không quen.

Phượng định bụng sau giờ học, sẽ tìm họ hỏi cho ra lẽ.

Sau bốn tiết học căng thẳng, Trúc Phượng thu xếp tập vở, định tìm Lê Văn và Bội Hoàng để đi ăn trưa, nhưng khi quay lại thì bóng hai người đã đâu mất.

Những người này kỳ cục thật! Phượng nghĩ. Làm sao Phượng không biết chuyện Bội Hoàng thích Văn? Không lẽ Hoàng sợ Phượng sẽ cướp Văn? Phượng lắc đầu. Đàn bà thường hay ích kỷ và hẹp hòi. Trên đời này nào phải đã hết đàn ông? Mà nếu Phượng có muốn yêu đi nữa, thì Phượng dại gì mà cặp với Văn? Bởi vì Phượng là con người tự trọng. Phượng cũng quý trọng tình bạn giữa nàng với Hoàng. Và lại, Lê Văn đối với nàng chưa có gì mà? Văn có tỏ bày là đã yêu Phượng đâu?

Thế là Phượng buồn bã đi ra khỏi lớp. Nắng chói chang ngoài vườn trường, Phượng phân vân rồi quyết định xuống câu lạc bộ sinh viên ăn mì. Như vậy vừa gọn vừa nhanh. Ăn xong dư giả thời giờ có thể lên thư viện tìm sách đọc.

Đang lúc Phượng định rẽ lối, thì chợt nhiên có ai đó nắm lấy tay nàng. Ai vậy? ai mà dám sờ sảng như vậy? Phượng trong lớp nổi tiếng là nghiêm không đùa giỡn một cách vô thức. Và Phượng quay lại định trừng mắt. Nhưng Phượng giật mình. Người đứng trước mặt nàng không ai khác hơn là Bội Quân.

Cái ánh mắt của Quân vẫn sâu thẳm. Quân nói:

- Tôi tưởng là Phượng sẽ ngồi miết trong ấy không ra chứ?

Phượng lúng túng, không hiểu sao đứng trước mặt Quân lúc nào Phượng cũng không tự nhiên.

- À. Tôi ra trễ... bởi vì tôi mắc bận sắp xếp lại tập vở... Anh đến đây định tìm Bội Hoàng à?

- Không. - Bội Quân chăm chú nhìn Phượng – Hoàng nó đã đi với Lê Văn rồi. Tôi đến đây là vì cô.

- Vì tôi? - Phượng giật mình – Có chuyện gì à?

- Cũng không. Nhưng có phải là Phượng định đi ăn cơm trưa không? Chúng ta cùng đi nhé?

Phượng do dự. Đi ăn cơm chung thì cũng không có gì quan trọng, từ chối hơi quá đáng, thiếu gì người rủ nhau đi, chẳng ai để ý chuyện đó đâu, thế là Phượng gật đầu.

- Thôi được... Nhưng mà tôi ăn ở câu lạc bộ sinh viên đây.

Quân gật đầu.

- Tôi cũng thường ăn ở đây.

Họ sóng đôi nhau đi về phía câu lạc bộ sinh viên. Phượng cố làm ra vẻ tự nhiên, không để cho Quân thấy sự hồi hộp của mình. Mà sao phải hồi hộp? Phượng tự hỏi mà không làm sao giải thích được.

Họ tìm được một bàn trống, và mạnh ai gọi khẩu phần của người ấy. Quân lên tiếng:

- Hôm trước Phượng hứa là thỉnh thoảng sẽ ghé qua Vườn Lê. Sau lâu quá không thấy Phượng đến?

- Bài vở bận quá... Vả lại tôi còn nhiều việc ở nhà, tôi còn phải kèm một thằng em mới học lớp mười một, nên không có thời gian.

Quân cười:

- Chỉ có mình Phượng bài vở bận thôi sao? Còn Bội Hoàng và Lê Văn sao họ lại có vẻ rảnh rỗi nhõm nhờ như vậy?

Phượng đỏ mặt:

- Cái đó thì... đúng rồi... Bài vở chính khóa của nhà trường thì cũng không nặng lắm, nhưng mà nếu mình tìm hiểu tra cứu thêm sách vở thì rõ ràng là không dư dả thời gian. Ngoài ra còn hoàn cảnh gia đình khác nhau.

Quân gật đầu:

- Hèn gì Bội Hoàng nói Phụng là học sinh giỏi của cả lớp.

Phụng khiêm tốn:

- Đó chẳng qua là vì may mắn thôi...

Thức ăn đã mang lên. Cả hai tạm ngưng câu chuyện, đợi hầu bàn bỏ đi xong, Quân nói:

- Phụng biết không, mùa này quýt đã chín đỏ sau vườn nhà tôi.

Phụng yên lặng, Phụng biết Quân nói câu đó với ý nghĩa gì. Quân thấy Phụng ngồi yên, tiếp:

- Chiều thứ bảy Phụng lên "Vườn Lê" nhé?

Phụng ngập ngừng:

- Nếu có thời gian rảnh rồi, tôi sẽ đến.

- Vậy thì tôi sẽ đón Phụng nơi trạm xe buýt.

Phụng bối rối, bởi vì Quân nói vậy có nghĩa là Quân đã nghĩ là Phụng không từ chối. Và như vậy không đến không được. À mà đến cũng có sao đâu? Coi quýt chín sẵn dịp xem thử tình trạng giữa Bội Hoàng và Lê Văn đã đến đâu rồi.

Phụng gật đầu:

- Thôi được, khoảng ba giờ tôi sẽ đến đây.

Quân cười, nụ cười làm cho khuôn mặt rạng rỡ một chút.

- Tôi biết là thế nào Phụng cũng đồng ý mà. Tôi hiểu Phụng đúng không?

Quân nói gì vậy? Hiểu Phụng? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy? Phụng chỉ cười và cúi xuống đất bắt đầu ăn. Hôm ấy mì nấu hơi lạt. Phụng mới nuốt hai miếng đã không ưng ý. Nàng ngẩng lên định tìm nước chấm thì bắt gặp ánh mắt của Quân. Anh chàng sao chưa ăn. Sao lại nhìn chằm chằm như vậy? Cái nhìn làm cả người Phụng nóng ran. Quân như hiểu ý.

- Tìm nước chấm phải không?

Quân hỏi rồi với tay lấy chai nước tương đưa cho Phụng.

- Cảm ơn!

Phụng nói và tiếp tục ăn. Bữa ăn đó Phụng ăn không tự nhiên tí nào. Sau đó Phụng định trả tiền xong sẽ đi về lớp, nhưng Quân lại hỏi:

- Không lên thư viện đọc báo ư?

- Thôi không... Hôm nay có mấy bài tập chưa làm xong.

Phụng nói và không dám nhìn Quân. Quân đứng dậy không nói gì, chàng đặt tờ giấy bạc

lên bàn, trả cả phần ăn cho Phượng rồi bước đi. Phượng đi theo sau.

Thật ra thì Phượng không thích bất cứ ai trả tiền cho mình. Cái số tiền đó tuy nhỏ, nhưng nó làm sao đấy. Nó khiến cho người ta có cảm giác như mang nợ, rồi phải tìm cách trả lại. Phượng nhìn Quân nói:

- Cảm ơn anh đã trả tiền mì cho tôi.

Quân lắc đầu, rồi đột ngột dừng chân lại trước cửa giảng đường.

- Hình như cô hơi sợ tôi, phải không?

- Làm gì có chuyện đó. - Phượng vội vã nói – Ai bảo anh như vậy?

Quân cười nhẹ:

- Chính cô đã từng thú nhận chuyện đó, cô quên rồi sao?

- Tôi... Vâng có lẽ tôi hơi ngại anh một chút.

Phượng gật đầu.

- Tại sao vậy?

- Tôi không giải thích được, có thể đó là một cảm giác vô thức. – Trúc Phượng lắc đầu nói – Cũng có thể vì con người anh ít nói, anh lầm lũi lì lợm, mà cũng có thể là vì anh... là anh của Bội Hoàng nữa.

Bội Quân suy nghĩ, rồi như hiểu ra, gật đầu. Họ tiếp tục bước nhưng chẳng ai nói với ai lời gì nữa cả. Khi đến trước tháp chuông của trường đại học, Phượng dừng lại, phá tan cái yên lặng.

- Đã đến rồi, tôi vào lớp đây.

- Vâng!

Bội Quân mới như sực nhớ ra.

- Vậy là chia tay nhé. Cảm ơn Phượng đã ăn trưa với tôi.

- Chẳng dám, chào anh!

- Chào cô.

Rồi Quân quay đi, nhưng đi được mấy bước Quân lại quay lại nói:

- Nếu Phượng hiểu rõ tôi hơn, chắc Phượng không sợ tôi đâu.

Lời của Quân làm Phượng bối rối, nhưng chẳng lâu, vì Quân đã đi luôn rồi.

Phượng lắc đầu không muốn suy nghĩ nhiều. Tại sao Quân muốn Phượng hiểu Quân nhiều hơn. Anh chàng nói vậy với ý nghĩa gì? Phượng không hề có ý kết thân với Quân cơ mà? Không phải vì Quân là người xấu. Con người của Quân thanh cao. Gia thế tốt, lại

đẹp trai là đối tượng cho biết bao cô gái mơ tưởng. Nhưng mà... Phượng không có trong số các cô đó. Bởi vì với Phượng mọi thứ đều gần như lý tưởng, kể cả tình yêu. Mà tình yêu thì phải là một sự hòa đồng hòa hợp đến từ hai phía.

Phượng nghĩ ngợi, và khi nhìn lên, Phượng trông thấy Bội Hoàng và Lê Văn từ xa đi lại, hai người tay trong tay, khuôn mặt rạng rỡ. Phượng chợt giật mình... không lẽ... ta...

Và Phượng vội vã quay đi. Phải lánh ngay trước khi họ thấy. Phượng thấy mình hành động một cách kỳ cục. Vì Hoàng và Lê Văn đều là bạn cơ mà.

Phượng chạy vội vào giảng đường mặt tái ngắt. May là bây giờ trong giảng đường chẳng có bao nhiêu người, cũng chẳng ai chú ý đến nàng. Phượng vội vàng về chỗ, lật quyển sách ra, giả vờ như đang chú tâm làm bài. Quyển vở mở trước mặt... mà chẳng có một chữ nào lọt được vào đầu Phượng... Những con chữ như những con mắt đen nhìn nàng... Ánh mắt của ai?

hết: [Chương 4](#)

QUYỀNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 5

Trúc Phượng đã đi sớm hơn dự định. Hai giờ mười lăm phút Phượng đã có mặt ở trạm xe buýt. Mà Bội Quân thì hẹn là ba giờ mới ra đón, nên đương nhiên là họ không gặp nhau. Từ con đường cái muốn đi vào Vườn Lê phải men theo một con đường trái đá nhỏ hơn. Đây là con đường độc đạo đưa vào nhà họ Lê nên đương nhiên chỉ có người của Vườn Lê là đi vào, ngoài ra chẳng ai khác.

Bây giờ là cuối thu. Bầu trời bàng bạc mây trắng. Thời tiết lành lạnh. Trúc Phượng khá rộng rãi thời gian nên chậm rãi bước, nhiều người không ưa mùa thu, họ sợ cái thê lương có lá rụng. Còn Phượng thì không có cảm giác đó. Hai bên đường, cỏ vẫn xanh non. Hoa đại đua nở... Mọi thứ giống Phượng, không có cái lặng lẽ sầu đời của thu.

Gió không biết từ đâu thổi đến, tốc nhẹ mép váy, Phượng tuy không có lắm áo quần, nhưng chiếc áo nào cũng khá thích hợp với dáng người, làm toát ra cái vẻ thanh xuân đầy sức sống. Hôm nay Phượng mặc chiếc váy màu tro, áo pull trắng, giày đen, trông thật khỏe mạnh. Còn sớm chán, Phượng nghĩ... Và lại Phượng chỉ nhận lời với Quân là chỉ đến để chiêm ngưỡng cảnh quýt chín rộ phía sau nhà thôi mà. Có gì phải hấp tấp chứ? Đã tới trước cửa "Vườn Lê". Phượng dừng lại, lần đầu tiên Phượng có cơ hội ngắm cảnh. Dưới trời thu bàng bạc, Vườn Lê có cái bề ngoài của một người già đã qua mấy độ phong sương. Phượng lắc đầu. Mặc dù biết là... bên trong kia, mọi thứ đều tốt lành, tiện nghi nhưng Phượng vẫn không thích ở một nơi như vậy. Khung cảnh có vẻ thê lương quá. Phượng không vào nhà... cũng không dừng lại ở đây, mà tiếp tục bước về phía trước với bao ý nghĩ băng quơ... và chợt nhiên... Phượng suýt va phải một người.

Phượng giật mình nhìn lên. Một khuôn mặt lạ nhưng lại quen quen. Ai vậy? Hình như

Phượng đã gặp ở đâu.

Đó là một người đàn ông đứng tuổi, đẹp trai, chừng chạc. Phượng đoán ít ra ông ta phải trên ba mươi lăm tuổi. Ông ta đang nhìn Phượng, cái ánh mắt như biết cười.

Trong lúc Phượng còn lúng túng, thì đã nghe ông ta nói:

- Tôi đã làm cô sợ phải không?

Giọng nói trầm và ấm như một ly trà đặc.

- Dạ không, tại tôi sơ ý suýt đâm vào người ông.

Người đàn ông chợt hỏi:

- Cô đến Vườn Lê à?

- Vâng. - Phượng lúng túng đáp – Con trai ông chủ vườn mời tôi đến xem hái quýt ở vườn sau.

Người đàn ông cười:

- Cô là gì của Bội Quân?

Nụ cười của ông ta làm Phượng lúng túng hơn.

- Dạ... Tôi là bạn học của anh Bội Quân... A mà không phải, bạn học cùng lớp với Bội Hoàng.

Người đàn ông lại cười, nụ cười như ẩn dụ một điều gì. Trúc Phượng chợt nhớ ra hỏi:

- Mà ông là ai? Tại sao ông lại ở đây? ông là người trong Vườn Lê hay cũng đến chơi như tôi vậy?

Người đàn ông gật gù:

- Tôi là Lê Chí Huân, cha của Bội Quân và cả Bội Hoàng đây.

-Ồ!

Phượng tròn môi, nàng không tin người đàn ông trước mặt vừa trẻ vừa đẹp trai như vậy lại là cha ruột của Bội Quân và Bội Hoàng.

- Sao? Cô không tin à?

- Ông... Bác... trẻ quá... Mới nhìn tôi chỉ tưởng là... anh của những người đó thôi. Năm nay bác bao nhiêu rồi?

- Cô thử đoán xem?

- Ba mươi bốn hay ba mươi lăm?

- Lầm rồi! – Ông Huân cười nói - Phải đảo ngược con số lại, chẳng hạn bốn mươi ba...

Bây giờ cô đã biết tôi là ai, thế còn cô?

- Tôi là Trúc Phượng, học cùng lớp với Bội Hoàng.

Rồi Phượng lắc đầu:

- Gọi bác là bác mà tôi thấy áy náy làm sao. Cha tôi chỉ mới bốn mươi lăm mà tóc đã bạc, già hơn bác nhiều, phải chi được như bác.

- Ô, sao nói vậy? Được như tôi sướng lắm à?

- Không phải nói sướng mà... thật tình tôi cũng không biết phải nói sao nữa?

Ông Huấn cười nhìn Phượng. Ban nãy từ xa ông đã trông thấy cô gái. Cô gái có vẻ thật hồn nhiên. Đứng trước nhà ông một lúc rồi đi lại... Vừa đi vừa cúi đầu như nhăm tính từng bước chân, để rồi suýt va vào người ông. Chuyện đó tạo cho ông một cảm giác thú vị. Lâu lắm rồi, hình như hai mươi hay ba mươi năm gì đó. Lúc đó ông còn trẻ. Ông mới có cái cảm giác đó. Bây giờ đã bốn mươi lăm và khi ông nhìn thấy cái cô gái có tên Trúc Phượng này chớp chớp đôi mắt đen nhìn mình, thì ông lại xúc động. Ông cảm thấy như mình trẻ lại... trở lại cái thời hai mươi.

- Tại sao bác không nói gì cả? Bác ra đây dạo mát rồi bị tôi quấy rầy phải không?

Phượng hỏi. Ông Huấn lắc đầu.

- Cái không khí trong Vườn Lê quen thuộc quá, nên tôi thích ra đây dạo hơn. À, cô cùng đi dạo với tôi chứ?

- Tôi à? - Phượng chợt thấy vui - Được chứ?

Và Phượng bước tới đi cạnh ông Huấn. Bây giờ Phượng mới thấy là ông Huấn rất cao... cao cỡ Lê Văn. Hai người có nét rất tương hợp.

Phượng bắt chuyện:

- Vườn Lê vừa rộng, vừa đẹp, như vậy sao bác không ở?

- Đồng ý là đẹp nhưng mà ở đây... tôi có quá nhiều kỷ niệm, nên dễ cảm thấy cô đơn.

- Vậy à? - Phượng hỏi và tỏ ra như người biết nhiều – Chính vì vậy mà bác ở miết trong thành phố với bạn bè?

Ông Huấn quay lại nhìn Phượng với nụ cười thú vị:

- Sao cô biết nhiều thứ về tôi thế?

Trúc Phượng đỏ mặt:

- Bội Hoàng nói cho tôi nghe nhiều chuyện có liên hệ đến bác, tôi nghĩ là... nhưng tôi cũng không tin là bác hoàn toàn như vậy.

Ông Huấn lắc đầu.

- Bội Hoàng nhiều lúc hình dung tôi hơi quá lớn. Nhưng cũng có phần sự thật, vì cô biết đấy. Khi con người cảm thấy cô đơn, trống vắng thì họ thường hay quơ quào, lẩn xả, tìm kiếm bất cứ một cái gì để lấp đầy cái nỗi cô đơn đó.

- Tôi không tin như vậy là đúng. – Trúc Phượng phản kháng - Những việc làm vô nghĩa không bao giờ lấp đầy được khoảng trống cô đơn mà trái lại nó chỉ làm cho con người trụy lạc, sa sút tình cảm hơn... Vì vậy cách tốt nhất là phải đi tìm niềm tin.

- Tìm niềm tin bằng cách nào?

- Chẳng hạn như đến giáo đường chẳng hạn.

- Đến giáo đường à? – Ông Huân chợt cười lớn - Nếu tôi còn ở tuổi đôi mươi, tôi sẽ làm theo lời cô, đằng này tôi đã bốn mươi lăm tuổi rồi. Có nhiều thứ tôi biết còn hơn cả mấy ông linh mục.

- Không, ông lầm rồi. – Trúc Phượng nghiêm chỉnh nói - Vấn đề ở đây không phải là tuổi tác, mà là làm thế nào để chúng ta lấp đầy được cái khoảng trống cô đơn kia.

Ông Huân không cười nữa, ông nhìn Phượng một cách tò mò, và Phượng thấy Quân giống ông Huân nhất là đôi mắt. Cái ánh mắt sâu thẳm như đáy giếng.

- Trúc Phượng, cô làm tôi hơi rối rắm. Tôi không hiểu cô định nói gì, nhưng điều cô nói cũng có lý.

Trúc Phượng lắc đầu:

- Tôi biết là ông hiểu, nhưng ông không muốn thừa nhận thôi, đúng không?

- Cô có vẻ khá thông minh. – Ông Huân cười nói – Tôi đã đánh giá cô hơi thấp.

- Không phải là ông đánh giá thấp tôi, mà là ông xem thường bọn tuổi trẻ chúng tôi.

Phượng nói. Và họ đã đi xa khỏi "Vườn Lê" lúc nào không hay. Bây giờ thì không còn đường lộ nữa mà đã đến bờ ruộng. Con đường rất hẹp, ông Huân đi trước và Trúc Phượng phía sau. Có nhiều khoảng khá lầy lội ông Huân phải phụ nắm tay Phượng nhảy qua. Và câu chuyện giữa hai người như không có khoảng cách.

- Tình cảm giữa Lê Văn và Bội Hoàng tốt chứ?

Ông Huân đột ngột hỏi làm Phượng lúng túng.

- Dạ... tôi cũng không rõ.

- Tại sao lại không, khi mọi người lại học chung một lớp?

Phượng vội nói:

- Dạ... vì họ không thừa nhận. Với lại bạn bè cũng không có quyền khẳng định cái gì

mình chưa biết đích xác.

Ông Huấn thăm dò:

- Cậu Lê Văn có cái dáng dấp khá hấp dẫn đấy chứ?

- Phải nói là tùy. - Phụng đáp – Đâu phải là với tất cả con gái đâu?

Ông Huấn gật đầu, nói chuyện với Phụng khá thú vị. Cô gái có vẻ trưởng thành hơn cái tuổi cô ta đang có... Đây lại là một cô gái nhạy bén mặc dù hơi bảo thủ. Trong xã hội, với cái môi trường giao tế hiện nay, phần lớn phụ nữ mà ông tiếp xúc đều là những con người già dặn sỏi đời. Trúc Phụng là một cô gái đặc biệt giống như một cánh hoa trên đồng cỏ nội tình khiết trong lành, như cái không khí hiện nay giữa hai người.

- Cô nói tùy là sao? Chẳng hạn như Lê Văn chỉ có thể thu hút được Bội Hoàng thôi, phải không?

- Tôi không thể khẳng định điều đó, nhưng ít ra Lê Văn không phải là đối tượng của tôi. Vì người đàn ông mà tôi ưa thích phải là người trưởng thành một chút, biết nhiều sự đời... Nói khác đi phải có tính cách đàn ông.

- Vậy à? không biết là cô nói chơi cho vui hay cô định đùa với lửa thật.

- Tôi không đùa. Ông cũng biết đấy. Mỗi người con gái lớn lên đều có ước mơ, có một mộng tưởng. Và cái ước mơ đó có thể đẹp xấu, tốt đẹp hay đau khổ. Tùy theo từng ý niệm của họ.

- Vậy à?

- Ông cho là tôi không đúng ư?

- Đúng, đúng chứ? – Ông Huấn vội gật đầu nói – Nhưng ước mơ thường có những hậu quả khác nhau. Sự lệch lạc có thể đưa đến đau khổ.

- Ông đã từng vỡ mộng chưa?

Phụng thăm dò, ông Huấn cười:

- Có thể là có mà cũng có thể là không, tôi cũng không nhớ.

- Tôi biết. Vỡ mộng là chuyện cực kỳ đau khổ, và ông đã giấu tôi. Ông né tránh cả chính mình.

Ông Huấn thở ra:

- Cô Phụng, cô có vẻ nhìn đời lý tưởng quá...

Rồi ông lẳng lặng bỏ đi, ông bước nhanh đến độ Phụng không theo kịp. Qua khỏi bờ ruộng là đến sân phơi thóc của nông dân, Phụng đuổi theo.

- Ban này tôi làm ông buồn phải không?

- Không, cô nói đúng, có lúc tôi trốn lánh cả chính mình. Bởi vì thú thật tôi đã có một ước mơ nhưng nó đã đến thật nhanh và cũng tàn đi thật sớm.

Phượng khoát tay.

- Thôi ông đừng nói gì cả, tôi hứa với ông là sẽ không tò mò thêm, tôi biết ông rất khó chịu, đúng không? Vậy thì cho xin lỗi nhé?

Ông Huân cảm động, vòng tay qua vai Phượng, ông nói:

- Ô, Trúc Phượng, cô rõ là cô gái dễ thương, không ai giận cô được.

Cái hành động của ông Huân làm Phượng thấy choáng. Cái hơi thở đàn ông có mùi thuốc lá, mùi rượu và cả mùi nước hoa. Đây là người đàn ông thuộc tít ăn chơi. Phượng biết vậy mà vẫn thấy như chao đảo.

Một luồng gió mát thổi qua làm Phượng tỉnh táo, nàng đỏ mặt gỡ tay ông Huân ra nói:

- Thôi để quay về Vườn Lê.

- Đúng đấy về là vừa – Ông Huân nói – Đã gần bốn giờ rồi. Chúng ta đã đi khá xa.

- Bốn giờ rồi à? - Phượng kêu lên - Chết chửa, anh Bội Quân đợi tôi ở trạm xe buýt từ ba giờ.

Ông Huân giục:

- Vậy thì phải nhanh chóng ra trạm xe. Bội Quân nó giữ lời lắm, chờ không có, nó sẽ mãi đứng chờ thôi.

- Vậy à?

Lời của ông Huân càng làm cho Phượng bất an.

Và khi cả hai ra đến trạm xe, rõ là Bội Quân đang đứng tựa một bên cột chờ. Anh chàng có vẻ bình thản, chỉ thay đổi sắc mặt khi thấy Phượng và ông Huân xuất hiện cùng lúc.

- Ô cha!

Quân chỉ kêu lên rồi ngưng lại, ông Huân phải giải thích:

- Cha đi dạo trên đường mòn thì gặp Phượng, Phượng nói là con chờ cô ấy ở trạm xe nên cha vội đưa cô ta ra đây. Thôi hai người nói chuyện nhé. Cha còn đi một chút nữa mới về. Rồi ông Huân nhìn Phượng với nụ cười, sau đấy mới bỏ đi về phía lộ. Quân nhìn theo rồi quay qua Phượng.

- Phượng cũng quen biết cha tôi à?

Trúc Phượng không nhìn Quân, nói:

- Tôi lầm lũi bước, suýt chạm vào người ông ấy, lúc đầu tưởng chỉ là người nhà của anh, sau đó mới biết là cha anh. Tôi đã đến trễ để anh chờ, thật có lỗi.

Phượng nói và không đá động gì đến chuyện mình đã đi dạo với ông Huân. Quân đáp:

- Chỉ cần Phượng đến đây, còn cái chuyện sớm muộn không thành vấn đề.

Cả hai đi về Vườn Lê, Quân chợt nói:

- Ban này Lê Văn cũng có đến.

- Vậy à?

Phượng thờ ơ. Cái thái độ của Phượng làm Quân ngạc nhiên, lúc trước mỗi lần nói đến Lê Văn, Phượng có vẻ căng thẳng làm sao đấy. Vậy mà bây giờ... thái độ lại đổi khác.

Quân nói thêm:

- Lúc gần đây Lê Văn thường ghé qua lắm. Hôm nay nghe Bội Hoàng nói là sẽ đi xem phim với Lê Văn, tôi tưởng là cậu ấy sẽ không đến, không ngờ...

Phượng cắt ngang:

- Đến đông thì càng vui chứ sao anh lại không mừng? Hình như cha anh ít về đây lắm?

Quân nói:

- Có nhiều lúc càng đông người ta lại càng thấy cô đơn. Phượng có cái cảm giác đó bao giờ chưa?

- Chưa.

Cửa Vườn Lê mở rộng, Phượng và Quân bước vào. Không hiểu sao hôm nay Phượng lại rất vui.

- Tối nay có lẽ cha anh sẽ ở lại nhà?

Quân lắc đầu.

- Không, cha tôi nói là ở nhà buồn quá, nên lúc nào cũng đi.

Phượng cười:

- Ông ấy khác hẳn anh. Mới nhìn không tin là ông ta đã trên bốn mươi tuổi.

- Vì vậy nhiều cô bạn của ông ấy trông già hơn cả ông.

Quân nói. Phượng yên lặng. Cả hai bước vào cửa đã nghe tiếng cười của Lê Văn vọng ra.

Trông thấy Trúc Phượng, Lê Văn vội đứng bật dậy.

- Ô! Trúc Phượng cũng đến nữa à?

Bội Hoàng lại có vẻ không vui.

- Anh Quân rủ Phượng đến đây ư?

Trúc Phượng cười, cảm thấy thái độ của Hoàng trẻ con thế nào đấy.

- Đâu phải, đến xem hai người đến đâu rồi.

Lê Văn cười:

- Vậy là Phượng cũng biết tôi đến đây?

- Vâng, mà biết anh đến rất thường xuyên nữa.

Trúc Phượng nói làm Bội Hoàng đỏ mặt. Bội Quân vội chen vào:

- Tôi mời Phượng đến xem cảnh quýt chín ở vườn sau đây.

Mọi người yên lặng. Phượng kéo ghế ngồi xuống. Bước vào nhà, không hiểu sao Phượng thấy thất vọng. Phải chăng vì sự thiếu vắng của ông Huân?

Để phá tan cái không khí ngờ ngàng, Quân đề nghị:

- Bây giờ mình ra sau vườn xem quýt nhé?

Nhưng Phượng nói:

- Còn mệt quá, nghỉ một chút đi.

Quân ngồi xuống cạnh.

- Nếu mệt thì khỏi đi cũng được.

Phượng liếc nhanh về phía Quân, chợt thấy hối hận, nhưng Phượng cũng chỉ ngồi yên. Lê Văn thấy Phượng ngồi khá xa, nói:

- Sao Phượng không lại đây nói chuyện chơi?

Phượng cười:

- Sợ quấy rầy hai người.

- Sao có chuyện đó - Bội Hoàng đỏ mặt nói – Lúc này Phượng có vẻ nói nhiều quá. Đừng quên chúng ta là bạn bè nhé.

Trúc Phượng cười:

- Biết nói cũng không nói lại đâu. Các người tới hai người lặn mà.

Lê Văn chỉ Quân:

- Thế bên Phượng thì sao?

Bội Quân có vẻ khó chịu:

- Nói chơi cũng có mức độ thôi nhé!

Bội Hoàng vội can thiệp:

- Anh Quân!

Lê Văn lắc đầu nói:

- Nói chơi cũng không biết, vậy thì làm sao có bạn gái được?

Bội Quân tái mặt:

- Đó là chuyện riêng của tôi, đâu cần cậu.

- Đương nhiên là không cần tôi, nhưng mà...

Ngay lúc đó cửa mở, Phượng nói:

- Cha anh về rồi kìa.

Và quả thật ông Huân đang bước vào, cái không khí căng thẳng biến mất ngay, nhưng không ai nói với ai tiếng nào.

- Ô. Sao tất cả lại yên lặng như vậy? Sự hiện diện của tôi đã quấy rầy quý vị à?

Bội Hoàng, Bội Quân và Lê Văn vẫn ngồi yên, chỉ có Trúc Phượng lên tiếng:

- Chúng tôi đang đợi bác về đây.

- Vậy à? – Ông Huân nhìn Phượng rồi quay qua Quân - Bội Quân, con mở nhạc đi, cha sẽ lấy rượu. Chỉ có thể này không khí mới sôi động được thôi.

Bội Quân đứng dậy mở máy hát, ông Huân đi về phía quầy rượu. Trúc Phượng do dự một chút, rồi đứng dậy đến bên ông Huân.

- Để tôi phụ bác nhé?

Lê Văn thấy vậy cũng bước tới.

- Tôi cũng phụ một tay.

Nhưng ông Huân đã khoát tay:

- Thôi một người đủ rồi, cậu hãy sang nói chuyện với Bội Hoàng đi.

Bây giờ chỉ còn Phượng bên ông Huân, Phượng chợt thấy nóng ran cả người. Ông Huân là tay pha rượu điệu nghệ, đâu cần đến sự phụ giúp. Phượng hỏi:

- Thế này thì tôi phụ ở chỗ nào?

- Thì đứng cạnh thôi. – Ông Huân nói với nụ cười – Cô cũng biết là tôi rất sợ cô đơn.

Trúc Phượng đứng yên, chăm chú theo dõi ông Huân pha rượu, chợt nghe ông ta hỏi:

- Thế nào? Bao giờ cô về nhà? Chúng ta sẽ cùng đi nhé?

Trúc Phượng giật mình, nửa mừng nửa sợ. Chuyện rồi phát triển đến đâu? Ông Huân dù gì cũng là cha của Bội Quân, chứ nào phải là bạn? Phượng nhìn xuống:

- Tôi cũng không biết, có lẽ dùng cơm tối xong mới về.

- Nhớ về sớm một chút. Hôm nay tôi bận việc.

Ông Huân nói như Phượng đã chấp nhận chuyện đó.

Tiếng nhạc vang lên, rượu đã pha xong. Phượng mang từng cốc rượu đến cho mỗi người. Khi mang rượu đến cho Bội Hoàng, Phượng đã nhìn thấy trong ánh mắt của Hoàng có cái gì kỳ quặc làm Phượng lúng túng. Hoàng đã nhận ra sự khác thường ư?

Ông Huấn đứng giữa đám đông như một ông anh cả:

- Có nhạc, có rượu rồi, bây giờ mình làm gì? Khiêu vũ nhé?

- Vâng, khiêu vũ.

Lê Văn là người hưởng ứng đầu tiên. Trúc Phượng thì lắc đầu:

- Không, tôi không biết khiêu vũ.

Bởi vì Phượng biết, trong tình huống này mà khiêu vũ, thì thật là khó xử, nhưng Lê Văn lại nói:

- Không biết thì học? Lần trước Phượng không phải đã biết nhảy Rumba rồi ư?

Bội Hoàng chen vào:

- Tôi cũng không biết nhảy.

Ông Chí Huấn nói:

- Vậy thì mọi người ngồi nghe nhạc cũng được rồi.

Và cái không khí như vậy rõ là chẳng thích với cả mọi người. Bội Quân thất vọng nhất, lúc đầu nghĩ là mình sẽ có dịp riêng rẽ với Phượng. Không ngờ cha lại về rồi Lê Văn đến. Tất cả thật là phiền nhiễu.

Đĩa hát khá hay. Đây là tấu khúc "Bản giao hưởng đồng quê" của Beethoven, nhưng cả năm người ngồi trong phòng khách, mỗi người lại có một tâm tư riêng nên chẳng ai thấy được cái hay của nó. Lúc đĩa hát kết thúc, Quân đứng dậy định thay một chiếc đĩa khác, thì Lê Văn chợt nói với Hoàng:

- Tối nay có chút việc bận, tôi phải về trước, mai gặp lại nhé.

Bội Hoàng đứng dậy theo. Sự hiện diện của ông Huấn trong nhà làm Hoàng cũng không vui. Quân thì như trút được gánh nặng, chàng lẳng lặng đến bên máy hát, thay chiếc đĩa hát khác.

Ông Huấn nói với Lê Văn:

- Sao không ngồi lại thêm một chút. Mình dùng cơm tối xong hãy về?

Nhưng Lê Văn lắc đầu:

- Thôi, mai còn đến mà.

Và quay sang Trúc Phượng, Văn hỏi:

- Phụng có cùng về không?

Phụng nghe hỏi giật mình, lúng túng nói:

- Thôi, để tôi ngồi thêm một chút, về sau.

Và Bội Hoàng đưa Lê Văn ra ngoài. Còn lại trong phòng, ông Huân nhận xét:

- Tính của Bội Hoàng hẹp hòi, sẽ khó mà có được hạnh phúc. Con người mà dễ ganh tị quá, chỉ tự làm khổ mình.

Trúc Phụng chỉ ngồi yên, ông Huân lại quay qua Quân nói:

- Còn con nữa, con cũng phải thay đổi. Lê Văn vừa là khách vừa là bạn của Bội Hoàng, con không nên khắt khe quá mà làm em gái con khó chịu.

Bội Quân định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ gật đầu. Ngay lúc đó Trúc Phụng chợt nói:

- À, bây giờ chúng ta ra sau vườn xem quýt đi?

Nhưng ông Huân nói:

- Thôi hôm nay tôi mệt quá. Phụng đi với Quân đi nhé.

Lời của ông Huân làm Trúc Phụng thất vọng, Bội Quân hồ hởi hẳn:

- Bây giờ đi nhé.

Quân nói và Trúc Phụng không thể không đi. Chính nàng đưa đề nghị đó ra cơ mà.

Ra khỏi phòng khách, Phụng chợt hồi hận, nhưng Phụng lại nghe Quân nói:

- Vậy mà tôi tưởng là hôm nay Phụng không đi xem quýt chín rồi chứ.

Phụng quay qua:

- Sao lúc nào tôi cũng thấy trong giọng nói của anh có cái gì không vui vậy?

- Không biết, có lẽ tự tiềm thức. – Quân nhún vai nói – Mỗi lần gặp Lê Văn là tôi cảm thấy khó chịu thế nào đấy.

Phụng cười:

- Đừng có khó chịu, hãy nghe lời dạy của cha anh.

Bội Quân chợt nói:

- Cha tôi có vẻ thích Phụng đấy.

Phụng nghe nói giật mình:

- Sao anh nói kỳ vậy?

- Ý tôi muốn nói là cha tôi có cảm tình với Phụng. Bởi vì Phụng biết không, những người bạn khác đến đây chơi, cha tôi không hề để ý.

- Vậy à.

Phượng nói mà nóng cả mặt, Quân nhìn qua.

- Thật đấy, nhưng mà điều đó cũng không có gì lạ, bởi vì Phượng không giống những cô gái khác... Phượng vượt trội hơn họ.

- Anh đừng tăng tôi lên cao quá, làm tôi chóng mặt.

- Tôi không đề cao đâu.

- Vậy thì đừng nhắc lại chuyện đó nữa nhé.

Ra tới vườn sau. Bây giờ Phượng mới nhìn thấy. Những trái quýt, xanh có màu cam có, treo đầy trên cành. Cảnh đẹp như cây Noel. Phượng thích thú kêu lên:

- Ô đẹp quá, nhiều quá! Thật không ngờ.

Lời khen của Phượng làm Quân kiêu hãnh, chàng xoa xoa hai bàn tay vào nhau, chỉ nhìn Phượng và không nói gì cả.

- Bây giờ tôi mới biết được điều mà nhà nông họ vui thích khi đến mùa thu hoạch. Đây mặc dù không phải là vườn nhà của tôi nhưng tôi cũng chia sẻ niềm vui với anh.

Quân bây giờ mới nói:

- Nếu Phượng trông thấy cảnh đám trẻ con ở cô nhi viện đến đây hái trái, Phượng sẽ càng thích thú hơn. Những đứa trẻ đáng thương đó có nụ cười rạng rỡ đến độ thấy là phải cảm động.

- Vậy à?

Phượng nói, cảm thấy Bội Quân đáng mến hơn.

- Phượng biết không, cả Bội Hoàng nó cũng nói là tôi bày vẽ lắm chuyện. Nó nói cần gì phải làm thế. Mỗi năm quyên cho cô nhi viện một ít tiền là xong. Nhưng tôi nghĩ, đồng tiền cũng không phải là tất cả. Vì có nhiều thứ mà đồng tiền nào có mua được đâu... Thí dụ như nụ cười của trẻ thơ. Phượng nghĩ có đúng không?

Quân chậm rãi nói. Phượng vội vã gật đầu:

- Đúng! Đúng!

Đó là sự thật. Bởi vì có nhiều người nhà giàu. Nhìn mặt họ Phượng không tìm thấy một cảm xúc.

- Tôi thì ngay từ nhỏ đã mất mẹ, cha lúc nào cũng bận rộn với công việc... nên tôi ý thức thế nào là nỗi bơ vơ của mấy đứa trẻ... Tình thương quan trọng hơn tiền bạc. Phượng thấy đúng chứ?

Phượng hỏi:

- Thế mẹ anh qua đời sớm lắm à?

- Vâng.

Quân chỉ đáp một cách ngắn gọn.

- Sao vậy? Bệnh à?

Phượng tò mò, không phải vì Quân mà muốn biết cái điều ông Huân đã nói về ước mơ đến nhanh nhưng đã tàn sớm của mình.

- Vâng, có lẽ vì bệnh – Quân đáp – Lúc đó tôi còn nhỏ quá nên cũng không rõ.

Phượng lắc đầu. Sao có chuyện lạ như vậy? Chuyện mẹ ruột mình mà mình lại không biết. Có lẽ Quân muốn che giấu hoặc không muốn nói nhiều đến chuyện nhà. Nhưng Phượng không buông tha.

- Thế mẹ anh đã qua đời tại Vườn Lê này?

- Vâng, qua đời tại đây, mai táng luôn tại đây – Quân nói - Phần mộ hiện nằm ở phía sau Vườn Lê này.

- Vậy à? - Phượng chớp chớp mắt – Anh có thể đưa tôi ra đấy xem không?

Quân nghĩ ngợi rồi lắc đầu:

- Thôi xa lắm, để lần sau đi. Bây giờ trời cũng tối rồi, dễ lạnh đấy. Cha tôi chắc cũng đang chờ mình vào dùng cơm.

- Cũng được.

Phượng nghe nhắc đến ông Huân, đồng ý ngay. Thế là hai người quay vào nhà. Trên đường cả hai yên lặng, mãi đến lúc sắp vào nhà Quân mới nói:

- Cái chết của mẹ tôi quá đường đột, nên mười mấy năm qua cha tôi không hề nhắc đến. Tôi biết người không muốn nhắc, vì người cũng rất đau khổ.

Trúc Phượng giật mình. Phượng biết là Bội Quân hiểu phần nào câu chuyện nhưng không muốn nói ra. Phượng vội nói:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Ban này chẳng qua chỉ vì tôi hơi tò mò thôi.

Quân lắc đầu:

- Đâu phải tại Phượng, mà tự ý tôi kể đấy chứ? Trong nhà phải nói là tôi tương đối hiểu cha hơn, tôi biết chuyện người lảng nhảng hết người đàn bà này đến người đàn bà khác là cũng vì... mẹ.

Trúc Phượng chột tiếp lời:

- Có lẽ vì ông ấy cảm thấy cô đơn, trống trải quá!

- Cũng có thể.

Bội Quân nói, đôi mắt bén chột liếc nhanh về phía Phượng.

Đèn trong phòng khách vẫn sáng choang, nhưng không khí khá yên tĩnh, gần như là lạnh.

Ông Huân nói đúng. Vườn Lê có đầy đủ tiện nghi thật, nhưng lại thiếu sức sống, chỉ như một khối vô tri.

Bội Hoàng ngồi một mình ở góc salon. Cô ta trở lại với cái đẹp lạnh lùng cố hữu. Bội Quân hỏi:

- Cha đâu rồi mà chỉ có một mình em ở đây vậy?

- Ai biết – Hoàng đáp - Chắc có lẽ ra vườn hoa rồi đấy.

Quân lại hỏi:

- Thế bà Đan đã chuẩn bị cơm tối chưa?

- Để tôi đi xem.

Bội Hoàng uể oải đứng dậy. Sự bỏ về của Lê Văn đã mang đi cả niềm vui của Hoàng. Từ lúc Phượng và Quân bước vào phòng khách đến giờ, Hoàng không thềm nói đến Phượng một tiếng.

Một lúc sau bà Đan bước ra thông báo là cơm đã dọn xong, Phượng và Quân đi vào phòng ăn. Đã thấy ông Huân hiện diện ở đấy. Còn Hoàng thì không.

Trúc Phượng ngồi xuống ghế, hỏi:

- Còn Bội Hoàng đâu rồi. Sao không gọi cô ấy ra ăn một bữa.

Bà Đan nói:

- Cô Hoàng nói mệt, nằm nghỉ một chút, dậy ăn sau.

Phượng nhìn Bội Quân rồi nhìn ông Huân, hai cha con họ có vẻ rất tự nhiên về sự vắng mặt của Hoàng. Phượng không nói thêm điều gì, cũng cúi xuống cầm cúi ăn.

Bữa cơm thịnh soạn, thức ăn rất nhiều, nhưng không khí khá buồn tẻ, làm cho Phượng hơi ngượng, nhất là lại dùng chung bàn với hai người đàn ông chưa được thân cho lắm.

Sau bữa cơm, Phượng đứng lên cáo từ để về ngay. Vì Phượng nhớ đến lời của ông Huân... Ông ấy cũng bận việc cần về thành phố sớm. Quân không giữ lại. Quân biết ở đây khá xa thành phố, để Phượng là gái về một mình trong đêm khuya cũng bất tiện, nên đứng dậy định tiễn Phượng.

Nhưng ông Huân đã nói:

- Thế này vậy, sẵn tôi cũng về thành phố, tôi sẽ đưa cô một đoạn đường.

Trúc Phượng gật đầu. Còn Bội Quân thì yên lặng. Quân không được vui, nhưng để Phượng đi với cha dù gì cũng yên tâm hơn.

Ông Huân khoác thêm chiếc áo veste vào rồi nói:

- Thôi mình đi ngay. Tôi cũng có việc đây.

Rồi cả hai đi ra ngoài, nhưng vừa ra đến cửa, Phượng nghe có tiếng động ở sau lưng.

Phượng quay lại một cách vô thức, bắt gặp ngay Bội Hoàng với ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn mình. Phượng vẫy tay.

- Tôi về nhé! Mai gặp lại!

- Mai gặp!

Hoàng nói. Giọng nói nghe châm biếm thế nào đấy!

Phượng lúng túng leo vội lên chiếc xe du lịch sang trọng của ông Huân. Nàng vẫy tay chào Quân đang đứng ngoài cửa.

- Mong là bao giờ có dịp sẽ đến xem mấy cậu bé bên viện mồ côi qua thu hoạch quýt.

Bội Quân gật đầu. Chiếc xe đã nổ máy và tiến ra cổng. Phượng quay đầu nhìn lại, Bội Quân khoát khoát tay nói cái gì đó mà Phượng lại nghe không rõ.

Ông Huân vui vẻ:

- Mấy người nói cái gì má có bọn trẻ mồ côi vậy? Hai người có vẻ vui thế?

Phượng giải thích:

- Thì cái vườn quýt phía sau nhà đấy. Anh Quân nhờ bọn trẻ mồ côi hái trái rồi cho chúng tiền. Chuyện đó không lẽ ông không biết à?

- À, những chuyện đó Quân nó muốn làm gì thì làm, tôi không có thì giờ quan tâm đến.

Phượng chợt nhiên nói:

- Tôi không tin là mấy cô ở thành phố hoàn toàn thu hút hết sự chú ý của ông.

- Vậy ư? – Ông Huân liếc nhanh về phía Phượng – Tôi đã nói với cô rồi. Tôi sợ cuộc sống cô đơn. Tôi muốn mọi thứ phải ồn ào, tất bật, không có thì giờ để nghĩ ngợi. Xong đâu đó về nhà ngủ một giấc là xong.

- À thì ra chính vì vậy... mà ông mới ở lại thành phố một mình để các con ông tránh phải nhìn thấy cuộc sống sa đọa của ông chứ gì?

- Chưa hẳn. – Ông Huân nói – chung quanh tôi mặc dù lúc nào cũng có đàn bà, nhưng không hẳn là có chuyện sa đọa.

- Có nghĩa... ông là người đàn ông đảng hoàng tử tể?

Ông Huân đưa một tay ra kéo Phụng lại gần

- Tôi cũng không nói tôi là người đảng hoàng, tử tể. Tôi không hoàn toàn là một play boy, tôi cũng không đến đổi tôi như cô tưởng đâu.

Bàn tay của ông Huân đầy sức mạnh quyến rũ, Phụng định phản kháng, nhưng lại không cưỡng được. Hàng trăm thứ tình cảm mâu thuẫn giằng co.

- Cô đang sợ hãi, đúng không? – Ông Huân nói – Cô là một đứa con nít mới lớn.

Rồi ông buông Phụng ra. Phụng ngồi ngay lại với với một chút thất vọng.

- Tại sao tôi phải sợ. - Phụng ưỡn ngực ra nói – Ông tưởng tôi là con nít à?

Ông Huân liếc nhanh qua cô gái ngồi cạnh. Đôi gò má đỏ hồng, đôi mắt long lanh và mái tóc ngắn bồng bềnh đầy sức sống thật quyến rũ, ông nói:

- Nếu không chịu là con nít, thì coi như mới tập tành làm người lớn vậy.

Nhưng không hiểu sao Phụng lại trở nên thật bạo dạn, nói như khiêu khích:

- Nếu ông cho là tôi mới lớn... thì ông cao lắm chỉ đáng làm ông anh của tôi thôi.

- Vậy à?

Ông Huân thích thú như vừa được vuốt ve. Bốn mươi lăm tuổi mà lại chỉ là ông anh của cô gái hai mươi tuổi. Nhưng Phụng không dừng lại ở đấy mà nói thêm:

- Hình như ông hơi sợ tôi? Ông như muốn né tránh?

- Trúc Phụng – Ông Huân thở dài rồi thảng hắt xe lại - Vậy thì bây giờ ông anh đây mời Phụng đến vũ trường, Phụng có đi không hay là từ chối?

Phụng ngần ra. Trong vô thức, vừa gặp ông Huân, Phụng đã mong muốn được gần gũi thân mật hơn, nhưng rồi Phụng lại lo lắng. Lo lắng điều gì? Hình như giữa họ còn có khá nhiều trở ngại, phức tạp. Bóng dáng của Bội Hoàng, Bội Quân và cả Lê Văn hiện ra. Nhưng rồi Phụng cố xua đuổi. Không được, trên phương diện tình cảm, đôi lúc cần tung hô tất cả. Cần phải táo bạo hơn. Thế là Phụng nói:

- Sao phải từ chối? Nhưng mà ban nãy hình như tôi nghe ông nói là ông cũng bận việc cơ mà?

- Chuyện bận đó à? – Ông Huân cười - Để mai tính cũng được.

Và rồi ông lại đạp ga. Chiếc xe lướt đi trong màn đêm. Phụng không hiểu sao lại thấy cả người như nóng ran, nằng nhấm mắt lại.

- Nghĩ ngợi gì nữa đẩy cô gái?

Ông Huấn hỏi. Phượng vẫn không mở mắt.

- Tôi đang nghĩ xem, ông sẽ đưa tôi đi về đâu.

- Một nơi thích hợp, thoải mái. – Ông Huấn cười nói – Và bao giờ Phượng thấy hối hận, muốn xét lại thì cho biết, tôi sẽ lập tức đưa Phượng về.

- Ông nghĩ là tôi sẽ hối hận về việc làm của mình ư?

Phượng hỏi. Ông Huấn không đáp, ông chỉ vỗ vỗ tay lên vai Phượng, và chiếc xe êm ái lướt nhanh. Khi đôi mắt Phượng vừa riu lại thì nghe ông Huấn nói:

- Đến rồi đây, cô gái.

Trúc Phượng vụt ngồi dậy, mở cửa xe bước ra, Phượng giật mình khi thấy mình đứng trước một biệt thự đẹp mắt, có vườn hoa chung quanh. Phần lớn hoa trồng ở đây là hoa cúc. Bây giờ là cuối thu, cúc đang nở dày đặc những đóa hoa vàng và tỏa hương thơm ngát.

- Ở đây là...

Phượng hỏi, ông Huấn đã bước xuống đứng cạnh Phượng.

- Đây là nhà tôi. – Ông Huấn nói – Cái không khí vũ trường không thích hợp với Phượng nên tôi đưa Phượng về nhà, thôi ta vào chứ?

Phượng do dự pha lẫn chút lo lắng. Tại sao ông Huấn lại đưa nàng về nhà riêng.

- Đừng sợ, vào nhà ngồi chơi cho biết.

Ông Huấn giục. Và Phượng biết bây giờ có hối hận cũng đã muộn. Những người làm trong nhà này... họ sẽ đánh giá nàng như bao nhiêu người đàn bà khác đã đến đây. Thôi thì chấp nhận vậy. Phượng đi vào nhà. Phòng khách khá rộng, bày trí kiểu tây phương. Mọi thứ gần như đều màu xanh.

- Cô ngồi đây nhé, tôi vào trong một chút ra ngay.

Rồi ông Huấn bỏ đi vào trong. Phượng ngồi đấy lòng đầy hồi hộp. Tại sao ông Huấn lại trang bị cho cả căn phòng màu xanh thế này? Với bản chất của ông ta, đúng ra phải chọn những màu sáng như vàng, sữa hoặc cà phê mới phải chứ?

- Cô lại nghĩ ngợi gì nữa đấy?

Ông Huấn trở ra lúc nào Phượng không hay. Ông đã thay bộ thường phục ở nhà màu cà phê sữa. Phượng thắc mắc.

- Sao ông lại trang trí căn phòng một màu xanh thế này?

Ông Huấn đáp một cách tự nhiên:

- Đa số các cô thích màu xanh, đúng không?
- Đám bạn của ông đây à? - Phượng hỏi – Còn tôi thì không, từ nào tới giờ tôi không ưa cái màu này.
- Vậy cô thích màu gì?
- Những màu sáng hơn.
- Vậy à? Biết vậy nên tôi mới mặc áo cà phê sữa này.

Phượng lắc đầu:

- Ông có vẻ nhanh nhẩu như Lê Văn.
 - Cô phải nói ngược lại là Lê Văn giống tôi mới phải chứ?
- Rồi ông Huân bước tới quây rượu rót ra hai cốc rượu.
- Cái này cái gì? Tôi không biết uống rượu mạnh.
 - Đừng lo nhẹ lắm. Pink lady đó mà, uống đi không bị say đâu.

Phượng hớp thử một hớp, gật gù:

- Hèn gì ông thích ở đây một mình. Đẹp lại tiện nghi.
- Vậy à? Nếu Phượng thích, cứ tự nhiên ghé qua.
- Nhảm có tiện không? Có quấy rầy không?

Phượng hỏi với ánh mắt tinh nghịch.

- Cô có vẻ thông minh và nguy hiểm. – Ông Huân lắc đầu nói – Hèn gì con Bội Hoàng chẳng ganh tị với cô.
- Làm gì có chuyện đó.

Phượng kêu lên, ông Huân cười:

- Tôi không tin là Phượng không thấy điều đó. Không lẽ Phượng không biết Phượng là cô gái khá hấp dẫn phái nam? Cả Bội Quân lẫn Lê Văn đều...
- Thôi đừng nói, đừng nói gì cả.

Phượng đỏ mặt cắt ngang.

- Được rồi, không nói.

Và ông Huân kéo Phượng đến sát bên mình.

- Hãy cho tôi biết, cô có tất cả bao nhiêu ông bạn trai lận?

Phượng đưa một ngón tay lên mũi:

- Chỉ có một thôi.
- Thế cô đến đây không sợ hấn ghen à?

Ông Huấn nói và vòng tay qua vai Phượng. Phượng cố làm ra vẻ như thật tự nhiên, nhưng cả người nàng lại nóng ran lên, Phượng không dám nhìn lên.

- Anh ấy hơi lớn tuổi hơn tôi một chút. Cao lớn, đẹp trai lại đa tình, con người lãng mạn một cách đáng sợ, thích sưu tập gái... Nên ngoài tôi ra anh ta còn những năm sáu người đàn bà khác.

Ông Huấn cười thích thú.

- Trên đời này có người đàn ông như vậy sao? Thế mà sao tôi không biết? Cậu ta tên là gì, tôi có thể làm quen được không?

- Đương nhiên là được. - Phượng lớn tiếng nói – Anh ấy tên là Lê Chí Huấn.

Nói xong Phượng đứng dậy, bỏ chạy thật xa. Ông Huấn nhìn theo cười lớn.

- Ô! Cô dám quậy phá cả tôi nhé? Tôi phải bắt cô lại mới được.

Và ông ta đuổi theo. Hai người chạy vòng vòng quanh ghế salon, vừa chạy vừa cười như trẻ con.

Cuối cùng rồi Phượng cũng bị dồn vào góc nhà. Hai tay ông Huấn đã chặn cả hai bên. Không còn lối thoát. Không khí bỗng chốc trở nên yên lặng. Chỉ có tiếng thở... Họ nhìn nhau... Khoảng cách khá gần và chuyện không dừng được đã đến. Môi ông Huấn đặt lên môi Phượng làm Phượng giống như con tàu đang chao đảo. Phượng mất cả phương hướng, và Phượng phiêu diêu quên hết gia đình, cha mẹ, em trai, quên luôn Lê Văn, Bội Quân, Bội Hoàng. Phượng chỉ có cái cảm giác chơi vơi trên mây. Thật lâu khi ông Huấn buông Phượng ra, Phượng mới như tỉnh lại.

Một khuôn mặt đàn ông đa tình, với ánh mắt như biết cười đang hiện ra trước mắt Phượng. Mọi thứ đến một cách quá bất ngờ, tự nhiên... Tuy Phượng không hồi hận nhưng cũng thấy lúng túng.

- Sao? Phượng giận tôi đấy phải không?

Tiếng ông Huấn hỏi. Giọng thật ấm. Phượng lắc đầu.

- Tôi... phải giận à?

Ông Huấn kéo Phượng quay lại ghế.

- Tôi chẳng hề có ý xúc phạm Phượng, nhưng mà có nhiều thứ không giải thích được...

Chuyện thật lạ lùng.

- Vâng, có nhiều thứ đến bất chợt quá. - Phượng nói - Chẳng hạn như tình yêu, nó đến và ta không làm sao cản ngăn được.

Lời của Phụng hình như làm ông Huân hơi giật mình, ông chỉ gọi:

- Trúc Phụng!

- Nghĩ cũng lạ, nhiều người cho là tôi có trái tim bằng đá, tôi cũng từng cảnh giác chính mình không được kết bạn trai sớm... Tôi đã đánh giá tình yêu quá thấp. Bất chợt gặp anh... chuyện gì phải xảy ra đã xảy ra. Tôi cũng không ngờ... đó lại là tình yêu.

Ông Huân cảm động:

- Ô, Trúc Phụng, em đừng lo, những gì em đã cho, tôi sẽ cố gắng trân trọng. Đồng ý tôi không phải là con người toàn hảo, tôi đa tình không trung kiên, nhưng tôi cũng là con người có nhân cách.

- Thôi đủ rồi! – Trúc Phụng có vẻ thỏa mãn – Tôi đã làm và chấp nhận. Anh cũng không cần vì tôi mà thay đổi nếp sống. Tôi thích con người thế này của anh hơn...

Và Phụng ngược lên nhìn ông Huân:

- Anh có biết là bây giờ tôi cảm thấy hạnh phúc dường nào không?

Ông Huân cầm ly rượu lên:

- Vậy thì uống mừng nào.

- Phải nói là chúc mừng tình yêu của ta chứ?

Phụng táo bạo nói... mặc dù Phụng biết tương lai... họ sẽ còn biết bao trở ngại. Không phải chỉ có Phụng mà cả ông Huân cũng thấy điều đó, nhưng họ cố tình không nhắc đến.

Đặt ly rượu xuống, ông Huân lại ôm lấy Phụng. Hai người cứ thế ngồi không ai nói với ai lời nào. Ông Huân là con người từng trải. Với ông cuộc tình đột ngột này... ông như kẻ bị động... Ở cái tuổi của ông... tình yêu không đơn thuần lý tưởng, nó cũng không phải là trên hết... Ông đã từng có đủ thứ tình yêu cơ mà... Mỗi tình đầu thì vị, rồi những cuộc tình rẻ tiền đơn thuần đổi chác, những cách giải quyết sinh lý bằng tiền... Bây giờ với Phụng, thú thật ông cũng chưa thể xác định được nó thuộc loại gì. Trúc Phụng cho đó là tình yêu. Còn ông? Ông như mơ hồ... Phụng đầy quyến rũ... Chưa bao giờ ông Huân lại gặp một đứa con gái như vậy... Ông thấy thích cái ấu trĩ, trẻ trung. Đây có phải là tình yêu không? Mong là phải, vì ông không muốn làm cho Phụng đau khổ.

Phụng thấy ông Huân suy nghĩ, hỏi:

- Anh nghĩ ngợi gì đấy?

Ông Huân ngập ngừng:

- Tôi đang nghĩ đến... ngày mai.

- Ngày mai à? - Phụng ngồi ngay lại – Có sớm quá không? Chúng ta chỉ mới bắt đầu cơ mà.

- Tôi không biết... chỉ tại thích nghĩ.

Phụng nhìn ông Huân dò xét.

- Hình như anh không được vui?

- Làm gì có chuyện đó! – Ông Huân cười – Tôi chỉ thấy hơi mệt mỏi.

- Vậy à? - Phụng nói – Bây giờ tôi phải về đây.

- Sao vậy?

Phụng nhìn vào đồng hồ.

- Bây giờ đã mười một giờ. Chưa bao giờ tôi về nhà trễ thế này.

Ông Huân đứng dậy.

- Vậy thì để tôi đưa Phụng về nhé.

Ra tới cửa, ông Huân đi lấy xe. Lão gác dan họ Trần mở cổng cho hai người. Chiếc xe trườn ra ngoài.

- Nhà ở đường nào vậy?

- Đường Hòa Bình.

Ông Huân hướng xe về phía đường nhà Phụng. Trên đường chẳng ai nói với ai lời gì.

Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Xe đã dừng lại trước ngõ nhà Phụng.

- Đến rồi, tôi xuống nhé.

Phụng lưu luyến nói. Ông Huân hỏi:

- Đây là khu cư xá công chức. Vậy cha Phụng là nhân viên nhà nước à.

- Vâng.

- Thế bao giờ thì chúng mình có thể gặp lại nhau.

Ông Huân hỏi. Phụng không đáp. Đứng trước nhà, lý trí lại quay về. Phụng thấy lo.

Rủi mà mẹ hay Xuân Kỳ ra bắt ngờ bắt gặp thì sao. Phụng nói:

- Tôi... tôi cũng không biết.

Ông Huân chợt kéo Phụng đến sát người, hôn lên má nàng, rồi cười nói:

- Thôi chào cô gái bé bỏng. Về nhà tôi sẽ nhớ cô nhiều đấy.

Phụng hốt hải xuống xe và đi thẳng vào nhà. Phụng nghe tiếng mẹ từ trong nhà hỏi vọng ra.

- Trúc Phượng đấy ư? Sao không vào đi, đứng ngoài ấy làm gì?

- Dạ.

Phượng lúng túng đi vào.

- Sao về trễ thế? Khiêu vũ à?

Bà Thục Trinh nhìn con dò hỏi. Với bà, chuyện con gái lớn có bạn trai là điều vui.

- Làm gì có chuyện đó. - Phượng nói – Con cũng nào có quần áo đẹp mặc đâu mà đến nơi đó. Chẳng qua chúng con đến Vườn Lê chơi thôi.

- Mà chúng con là ai chứ?

Phượng phải nói dối:

- Dạ. Bội Hoàng, Lê Văn và anh Bội Quân của Hoàng.

Bà Thục Trinh thấy con ngập ngừng, tưởng là con mắc cỡ nên chỉ nói:

- Ban nãy mẹ nghe có tiếng máy xe nổ ngoài trước. Phải Lê Văn đưa con về không?

- Dạ... không.

- Vậy à... Đừng có giấu mẹ nhé... Mẹ thấy thì Lê Văn nó cũng không đến đổi nào đấy.

Trúc Phượng đỏ mặt:

- Mẹ lầm rồi, Lê Văn là bạn trai của Bội Hoàng đấy.

- Vậy ư? – Bà Thục Trinh chau mày - Vậy thì ban nãy ai đã đưa con về?

Trúc Phượng ấp úng:

- Dạ... anh của Bội Hoàng.

- Thế à. – Bà Thục Trinh vui vẻ trở lại - Mẹ thật tình không rõ sự qua lại của bọn trẻ các con. Thế sao nó không vào nhà.

Trúc Phượng bối rối.

- Ô! Sao mẹ lạ vậy. Anh của Bội Hoàng rảnh nên đưa con về thôi. Chứ nào có phải là bạn trai đâu.

- Không phải là mẹ đoán mò. Nhưng mà con gái mẹ lớn rồi, nếu có bạn trai, cũng phải mang về nhà cho cha mẹ biết chứ.

- Dĩ nhiên rồi!

Phượng đáp. Nhưng làm sao Phượng dám làm chuyện đó khi ông Huấn lớn tuổi hơn cả mẹ nàng.

Bà Thục Trinh đứng dậy.

- Bây giờ mẹ đi ngủ đây. Còn con, con cũng nên ngủ sớm, mai còn phải đi lễ đấy.

- Vâng, con biết.

Phượng nói và cài cửa lại. Như thường lệ Phượng đi một vòng kiểm tra cửa nẻo rồi mới trở về phòng mình. Xuân kỳ giờ này đã ngủ say. Khuôn mặt ngây thơ trong sáng của nó làm Phượng thấy bút rút.

Phượng ngồi xuống mép giường, cởi giày. Và bây giờ, trong cái không khí gia đình, Phượng chợt nhớ lại mọi thứ... Những lời tự hứa với chính mình, không kết bạn trai sớm, cố gắng lo cho em ăn học, chuyện phụ giúp gia đình... thế mà bây giờ... Phượng chợt thấy người lạnh hân. Những mật ngọt tình yêu như mây khói... Nhưng mà... ông Huân hấp dẫn như vậy... liệu Phượng có bút ra được không.

Phượng nằm xuống giường với trăm nỗi phân vân. Phượng thương em, thương cha mẹ. Nhưng lại yêu ông Huân. Hai cái tình cảm đó khác nhau... không va chạm nhau. Nhưng mà trong cái hoàn cảnh này... liệu có mâu thuẫn chẳng? Liệu rồi Phượng thực hiện được ước muốn chẳng?

Phượng trần trọc thật lâu, nhưng rồi giấc ngủ cũng đến mặc dù giấc ngủ chẳng an lành.

hết: [Chương 5](#)

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 6

Lê Văn nhảy xuống giường, nhìn vào đồng hồ gần mười giờ. Ngay tối qua Văn đã định bụng là sáng nay sẽ đến nhà Phụng rồi cả hai đi lễ nhà thờ. Vậy mà mãi bây giờ mới dậy, chắc là Phụng đã đi, mà nếu vậy muốn gặp Phụng chỉ còn nước đến thẳng giáo đường.

Văn vội vã đi vào toilette, vừa xong mới bước ra, đã nghe có tiếng chuông cửa reo. Văn mặc áo vào rồi bước ra phòng khách.

- Ồ!

Vừa thấy khách, Văn sững lại. Sáng nay sao Bội Hoàng lại đến đây?

- Bất ngờ quá, phải không?

Bội Hoàng hỏi. Cô nàng mặc bộ áo màu xanh đậm, trông rất chững chạc.

Lê Văn cười:

- Vâng, bất ngờ. Giống như mặt trời mọc ở hướng tây vậy đó!

Bội Hoàng chỉ nói:

- Sáng nay, tôi và anh Quân cùng xuống đây. Anh Quân thì đi nhà thờ còn tôi lại đây.

Lê Văn chau mày:

- Bội Quân đến nhà thờ à? Có nghĩa là đi tìm Trúc Phụng?

- Không nghe anh ấy nói. - Bội Hoàng đáp rồi hỏi lại – Nhưng mà anh Quân không có quyền đi gặp Trúc Phụng sao?

- Ai nói vậy? – Lê Văn nhún vai – Tôi cũng đang dự tính đến nhà thờ đây.

Bội Hoàng tái mặt:

- Vậy thì sự hiện diện của tôi cản trở công việc của anh phải không? Nếu thế thì tôi về

đây.

- Nói gì lạ vậy? – Lê Văn nắm tay Bội Hoàng kéo lại nói – Hoàng đến là mọi thứ phải gác lại hết. Nào ngồi xuống đây mình kế hoạch xem, hôm nay sẽ xử dụng thời gian thế nào.

Nhưng Bội Hoàng vẫn lạnh lùng:

- Thôi tôi về!

- Không được. – Lê Văn không buông Hoàng ra – Hôm nay Hoàng phải ở đây với tôi, không được đi đâu hết.

Lê Văn cương quyết. Và có lẽ vì cái nụ cười khá hấp dẫn của Lê Văn nên Hoàng mềm lòng. Hoàng không phản ứng nữa, nhưng vẫn giữ cái vẻ mặt lạnh bên ngoài.

- Anh không định đi tìm Trúc Phượng nữa à?

- Bội Quân đã đi rồi, tôi đến đây làm gì? – Lê Văn nói – Ai làm chuyện vô duyên như vậy? Vả lại Phượng hình như thích Bội Quân hơn.

- Ai bảo anh thế? – Hoàng hỏi – Tôi thì thấy anh Bội Quân ngu lắm.

- Tại sao?

Bội Hoàng ngồi xuống ghé trở lại.

- Tôi biết rất rõ Trúc Phượng. Cô ấy không có yêu anh Bội Quân đâu.

Lê Văn cười:

- Sao Hoàng lại suy nghĩ như vậy? Con trai nhiều khi đi tìm con gái không hẳn là vì yêu, mà có khi vì buồn, cô đơn hoặc không biết xử dụng thời gian vào việc gì. Như vậy Quân đi tìm Phượng không có nghĩa là Quân yêu Phượng.

- Vậy à? - Sắc mặt Hoàng chợt thay đổi - Thế còn anh. Mỗi lần anh đến tìm tôi cũng chỉ vì buồn, vì không biết xử dụng thời giờ rảnh rỗi vào việc gì à?

Lê Văn giật mình đĩnh chính:

- Hoàng hiểu sai rồi, tôi thích Hoàng thật đấy chứ.

Lời của Văn làm Hoàng đỏ mặt. Hoàng là con gái quen sống khép kín, nên Văn nói thích là Hoàng tin ngay. Khuôn mặt Hoàng rạng rỡ hẳn, nhưng Hoàng cũng nói:

- Anh lúc nào cũng đùa được.

Lê Văn lợi dụng cơ hội, hôn nhẹ lên trán Hoàng. Hoàng đẩy Văn ra xa, hỏi:

- Bây giờ mình đi chứ?

- Dĩ nhiên. – Lê Văn đứng dậy – Hoàng sợ ngồi riêng rẽ với tôi phải không?

- Anh bỏ cái cách đùa giỡn vậy đi, tôi không thích.

- Vâng lệnh!

Lê Văn kịch cớm nói.

Nhưng khi ra ngoài, cả hai giật mình. Ông bà Lê Bá Vỹ không hiểu sao hôm nay lại chưa đi đâu cả. Họ ngồi đó, nhìn hai người với ánh mắt tò mò. Văn phải giới thiệu:

- Cha mẹ, con xin được giới thiệu đây là cô Bội Hoàng, bạn học của con, là con gái của ông Lê Chí Huấn.

- Con gái Lê Chí Huấn à? – Ông Bá Vỹ có vẻ kinh ngạc – Chí Huấn trẻ như vậy, không ngờ có con gái lớn thế này sao?

Lê Văn đợi Bội Hoàng ngồi xuống, rồi nói:

- Ông ấy còn có một đứa con trai lớn hơn nữa, Bội Hoàng chỉ là em thôi.

- Vậy à?

Ông bà Lê Bá Vỹ ngắm cô gái trước mặt. Cô bé có nét đẹp hiền lành, quý phái. Bà Vỹ có vẻ rất ưa thích, bà khen:

- Cô Lê đây khá đẹp, có điều hình như không được giống ông Huấn.

- Dạ. - Bội Hoàng nhỏ nhẹ đáp – Nghe nói thì con giống mẹ hơn.

- Hèn gì. – Bà Bá Vỹ gật gù – À... tui con là bạn học chung lớp, vậy mà sao Lê Văn nó không hề đưa con đến đây lần nào cả vậy?

Lê Văn cười:

- Bởi vì con chỉ đến nhà cô ấy thôi.

- Vậy cũng tốt! Cũng tốt!

Ông Bá Vỹ gật đầu. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Lê Văn chọn bạn cũng phải chọn người môn đăng hộ đối làm bạn.

- Thế các con định đi đâu à?

Bà Vỹ hỏi. Lê Văn liếc nhanh về phía Hoàng rồi đáp:

- Chúng con định đi xem phim

- Vậy thì ăn cơm rồi hãy đi. – Bà Vỹ nói – Lâu lắm ba mẹ mới có mặt ở nhà đông đủ, sẵn đây mình ăn cơm nói chuyện cho vui.

- Dạ...

Bội Hoàng lúng túng... Hoàng chưa thích ứng được cái không khí có nhiều người xa lạ thế này. Lê Văn hiểu tính Hoàng, vội nói:

- Thôi để lần sau đi mẹ... chúng con đã sắp sẵn chương trình rồi.
- Thôi được để lần sau vậy. – Ông Bá Vỹ nghe nói cười lớn - Lần sau phải mời cả Lê Chí Huân đến ăn cơm mới vui.

Tiếng cười của ông Vỹ làm Hoàng đỏ mặt hơn. Hoàng nghĩ như vậy có nghĩa là tình cảm của mình với Văn đã được mọi người chấp thuận.

Lê Văn đứng dậy.

- Vậy thì để chúng con đi nhé. Tối sẽ gặp lại cha mẹ.

Rồi Văn nắm tay Hoàng đi ra ngoài.

Nắng bên ngoài chói chang, nhưng không nóng lắm. Vừa ra đến ngoài Hoàng đã đẩy tay Văn ra.

- Ông là ông vua nói dối, ai hứa với ông đi xem xinê bao giờ chứ?
 - Nhưng ban này Hoàng đã hứa là đi với tôi rồi. Không phải chỉ hôm nay mà cả đời nữa. Hoàng càng đỏ mặt hơn, trong khi Lê Văn cười lớn. Họ ra đến đường cái, ngoắt một chiếc taxi nhảy lên. Xe chạy để lại một vệt khói dài phía sau.
- Cầu mong mưa hòa gió thuận. Với Hoàng và Văn mọi thứ đều thuận lợi và suông sẻ...
Nào có gì trở ngại cho cả hai chứ? Nhưng cuộc đời lắm chuyện éo le, nhất là trên phương diện tình cảm, không ai dám chắc điều gì cả.
Có lúc tình yêu đến một cách dễ dàng, nhưng có lúc nó cũng như làn khói trong mưa tan đi nhanh chóng.

Bội Quân đứng ngay bên bãi cỏ trước giáo đường. Ở đây thoáng đãng, chàng có thể trông thấy hết những người vào lễ. Vậy mà Quân đứng đã khá lâu. Vẫn không thấy bóng Trúc Phượng đâu. Bội Hoàng đã cho Quân biết Trúc Phượng là người ngoan đạo, chủ nhật nào cũng đi xem lễ. Không lẽ hôm nay, Phượng lại thay đổi đột xuất?

Bội Quân đứng mỏi cả chân mà vẫn không thấy bóng Trúc Phượng, con người cao ngạo của Quân chưa bao giờ nhẫn nại đến độ này. Mãi cho đến lúc nắng lên thật cao, lưng Quân ướt đầm mồ hôi, Quân mới thấy Trúc Phượng chậm rãi đi tới. Vẫn bộ áo ngày hôm qua, váy màu tro, áo pull trắng, nhưng Phượng hôm nay lại khá tươi mát.

Thấy Quân, Phượng có vẻ ngạc nhiên:

- Ô! Anh Quân, anh cũng đến đây nữa à?

Quân cười nhẹ:

- Hình như ở đây ai đến cũng được mà? Phải không Phượng? Nghe Hoàng nói tuần nào

Phượng cũng đi lễ ở giáo đường này cả.

- Vâng – Trúc Phượng nói – Nhưng cái ý anh ban nãy cho thấy anh đến đây không phải là để xem lễ? Như vậy thì Chúa không được vui đâu.

Bội Quân nhìn Phượng:

- Chuyện đó đối với tôi không quan trọng lắm. Tôi chỉ muốn biết là Phượng có thích thấy tôi đến đây không?

- Dĩ nhiên rồi.

Phượng thọc tay vào túi áo. Bất chợt chạm phải xương chìa khóa nhà ông Huấn và tờ giấy điện thoại mà ông ta đã cố ý bỏ vào túi áo nàng. Phượng giật mình nói:

- Tôi thích tất cả những ai biết đi lễ nhà thờ mỗi chủ nhật.

- Thế, sau lễ thì sao?

- Sau lễ à? - Phượng co tay lại trong túi – Tôi có chút việc riêng. Ồ, còn phải đi kèm trẻ.

Bội Quân có vẻ kém vui:

- Không có cả thời giờ đi ăn trưa à?

Phượng lắc đầu:

- Tôi cũng chưa báo cho nhà biết là trưa nay không về.

- Buổi trưa phải về nhà ăn cơm mới được sao?

- Không phải là chuyện bắt buộc, nhưng không ăn ít ra cũng phải báo trước chứ.

- Thôi vậy thì để lần sau. - Bội Quân nói rồi nhìn Phượng - Thế tôi hy vọng có lần sau đó không nhỉ?

- Chuyện đó nói trước bây giờ hơi sớm, đúng không? - Phượng cười tiếp - Từ đây đến đó còn cả một thời gian dài. Biết đâu tôi không còn ở cõi đời này hoặc là anh lại thay đổi ý.

- Tôi sẽ cố gắng để có lần sau đó.

Quân nói làm Phượng lúng túng, Phượng vội nói:

- Lễ sắp diễn ra rồi. Chúng ta vào thôi, kéo trễ.

Và cả hai bước vào giáo đường, cuộc lễ bắt đầu. Hôm ấy Phượng không chú tâm lắm, con người Phượng làm sao đấy. Mục sư diễn giảng, ban đồng ca hát thánh ca, tất cả đi vào tai này đã lọt ngay ra tai kia. Bội Quân quỳ bên cạnh như pho tượng đồng.

Mãi đến khi lễ kết thúc, hai người bước ra ngoài giáo đường Phượng mới thấy bức dọc.

Vì Bội Quân không hề có ý bỏ đi. Quân cũng không nói gì làm cái không khí giữa hai người như nặng nề. Phượng suy nghĩ tìm cách bứt ra khỏi Quân, nàng hỏi:

- Anh không trở về Vườn Lê à?

- Bây giờ còn sớm chán. - Bội Quân nói - Để tôi đưa Phượng về nhà, rồi quay về đây cũng không muộn.

Phượng nhìn về phía trạm điện thoại công cộng hỏi:

- Làm sao anh biết là tôi định về nhà bây giờ?

Bội Quân dừng lại nhìn Phượng dò xét:

- Ủa, ban nãy nghe Phượng nói là phải về nhà dùng cơm mà? Hay là Phượng có chuyện gì nữa?

- Tôi định gọi điện thoại cho một người bạn, và tôi muốn đi một mình.

Phượng nói và Bội Quân đã nhanh chóng hiểu ý:

- Vậy à? Vậy thì tôi đi trước vậy.

- Vâng, chào anh.

Phượng nói và không dám nhìn Quân, nàng cảm thấy như mặc cảm, như phạm tội. Khi Bội Quân đã đi thật xa, Phượng mới tiến đến bên trạm điện thoại. Quay số điện thoại của ông Huân mà hồi hộp...

Tiếng chuông điện thoại reo thật lâu, chẳng thấy ai tiếp. Có lẽ ông Huân không có ở nhà... đã đi vắng. Phượng thất vọng vừa định đặt máy xuống, thì bên kia đầu dây có ai đó đang tiếp máy.

Một giọng nói đàn bà, có vẻ như gái ngủ, hỏi:

- A lô? Ai đấy?

Phượng chột nghe cơ tâm như co thắt lại. Sao lại có đàn bà trong nhà, ta có gọi sai số không? Nhưng Phượng cố lấy hết can đảm hỏi:

- Xin hỏi, ông Lê Chí Huân có ở nhà không ạ?

- Đợi một chút nhé.

Tiếng người đàn bà trả lời, rồi bà ta đặt máy lên bàn, tiếp đó Phượng nghe tiếng gọi xa và nhỏ:

- Anh Huân ơi, có người tìm anh, đàn bà đấy.

Có tiếng đàn ông lầu nhàu... Phượng chột thấy tay chân đều run rẩy. Sao lại có chuyện thế này, tối qua Chí Huân đưa nàng về lúc đó đã mười một giờ khuya, không lẽ còn...

Có giọng nói nóng nảy của Chí Huân bên kia đầu dây:

- Tôi là Chí Huân đây, ai đó?

- Trúc Phượng! Trúc Phượng đây!

Phượng cố tạo ra vẻ thân nhiên nói. Mới có một buổi tối mà mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Ông Huấn có vẻ ngạc nhiên:

- Trúc Phượng đây à? Hiện Phượng ở đâu? Sao không cho biết trước gì cả? Để tôi đánh xe đến đón.

Trúc Phượng yên lặng, không biết phải nói thế nào. Phượng chợt nghĩ đến cô gái ban nãy, cô ta là ai mà lại ở trong nhà ông Huấn? Tiếng bên kia đầu dây hỏi:

- Phượng? Phượng còn ở đấy không? Sao chẳng nói năng gì cả vậy?

Phượng thở ra:

- Có lẽ, tôi đã quấy rầy anh. Xin lỗi nhé, thôi chào!

- Đứng, đừng Phượng, nghe tôi nói này...

Tiếng ông Huấn kêu lên. Nhưng Phượng đã đặt ống nghe xuống. Còn có gì để nói nữa chứ? Phượng tuy còn con gái, nhưng mà chuyện gì đang xảy ra ở nhà Chí Huấn, Phượng cũng có thể đoán ra. Những gì Chí Huấn hôm qua đã hứa hẹn, không lẽ toàn là những lời dối trá... Dối trá sao có thể đóng kịch một cách thành khẩn như vậy?

Phượng bước ra khỏi trạm điện thoại, chậm rãi bước về nhà Phượng cảm thấy chỉ mới một bước đầu tiên, Phượng đã bị vấp ngã ngay. Con đường tình sao chông gai như vậy? Phượng chấp nhận, không khó chịu, không ray rứt. Dù gì ta đã chọn lựa... có sai lầm cũng không có quyền trách cứ ai khác. Có vấp ngã phải đứng dậy tiếp tục bước thôi... nhưng mà... Phượng lại thấy lúng túng. Đứng dậy tiếp tục đi, nhưng đi như thế nào? Tình yêu đâu phải là những hòn sỏi bên đường, chỉ cần cúi xuống nhặt lên là có? Phượng không biết là rồi đây mình có thể đi tiếp được không?

Và như vậy, Phượng thần thờ bước. Con đường về nhà hôm nay sao dài quá, đi mãi mà không tới được. Phượng cúi đầu nhìn những hạt sỏi trên đường đi... Những hạt sỏi đó như biến thành khuôn mặt của Chí Huấn, đôi mắt như biết cười, cái khuôn mặt như cuốn hút. Phượng lắc đầu cố xua đuổi. Và nàng đã dẫm phải vũng bùn. Chân Phượng đã lấm dơ, thế này là khó mà rửa sạch được.

Đã gần đến nhà, Phượng đã nhìn thấy bờ giậu trước cửa... Phượng hình dung cảnh bên trong, mọi thứ vẫn bình lặng êm ấm như mọi ngày. Có lẽ mẹ đang lật cải chuẩn bị cho bữa ăn trưa, Xuân Kỳ thì đứng gần đấy kể lại chuyện vui trong trường cho mẹ nghe, cái

ánh mắt thơ ngây của nó lúc nào cũng lấp lánh. Còn cha? Đang ngồi yên lặng trong phòng khách đọc báo, có một gia đình êm ấm như vậy sao không ở? Lại đi tìm rắc rối chi cho khổ đời?

Trúc Phụng bước nhanh. Chưa bao giờ Phụng mong mỏi được vào nhà ngay thế này. Và khi Phụng bước đến cửa, vừa tra chìa khóa vào cổng thì "két!", tiếng thắng xe thật gấp. Phụng còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì một bàn tay đã nắm lấy vai nàng. Phụng quay lại thấy ngay ông Huân, trong bộ áo ở nhà nhìn nàng.

- Trúc Phụng, em làm gì vậy? Sao tự nhiên lại cúp điện thoại? Anh thấy cúp đường dây là vội vã chạy ra ngay đây, may mà kịp. Em đã có chuyện hiểu lầm anh à?

Phụng mím môi yên lặng, nhưng thái độ của ông Huân cũng khiến Phụng xúc động. Có điều Phụng không thể quên cái chuyện ban nãy. Người đàn bà trong phòng ông Huân, chuyện đó có thật chứ không phải là không có.

Ông Huân van nài:

- Phụng lên xe đi, để cho tôi được giải thích nếu không tôi sẽ đậu mãi ở đây không đi đâu hết.

- Cần gì phải giải thích nữa chứ? Ông buông tôi ra.

Phụng kéo tay ông Huân ra, mắt đỏ ngầu, Phụng cũng sợ lóe xóm họ nhìn thấy.

- Nếu Phụng không lên xe tôi sẽ ở mãi đây. – Ông Huân ngoan cố nói – Vì nếu tôi bỏ đi, từ đây tôi sẽ mất Phụng mãi mãi.

Lời của ông Huân làm Phụng không thể cứng tiếp. Nàng biết cũng không thể đứng mãi ở đây, thế là Phụng đành chui vào xe. Thôi thì cũng là cách để hiểu rõ mọi sự việc.

Vừa ngồi yên là chiếc xe trờ tới với tốc độ lớn. Phụng không biết ông Huân định đưa mình đi đâu, nhưng Phụng cũng không hỏi. Bây giờ ngồi cạnh chí Huân, cơn giận ban nãy cũng giảm bớt, Phụng ý thức được là dù có đúng hay sai, chân nàng cũng đã lỡ dẫm phải bùn, có thể nào thì nó cũng đã lấm dơ.

Chiếc xe đưa hai người trở về nhà ông Huân, đôi cổng còn mở hé. Có lẽ người gác đàn biết là ông chủ rồi sẽ quay trở về. Lúc đó trời đúng trưa, nắng gay gắt trên đỉnh đầu. Ông Trần gác đàn đã tò mò nhìn Phụng thật kỹ, làm Phụng thấy áy náy. Hay là ông ta đánh giá Phụng như bao nhiêu cô gái khác đã đến đây?

Cả hai bước nhanh vào nhà. Ông Huân ném chìa khóa xe lên bàn rồi ngồi phịch xuống ghế.

- Rồi, muốn hỏi gì cứ hỏi đi, cô bé!

Phượng mím môi làm mặt nghiêm:

- Tôi lấy tư cách gì để hỏi anh chứ?

Ông Huân kéo Phượng lại gần:

- Trên đời này còn ai đủ tư cách hơn em nữa chứ?

Phượng sụ mặt:

- Tôi không thích cái giọng điệu tán tỉnh hạ cấp đó!

- Biết làm sao? Anh nói thật em lại bảo là tán tỉnh?

Trúc Phượng nhìn qua... Cái khuôn mặt đẹp trai chứng chạc của người đàn ông trung niên làm Phượng xiêu lòng. Và Phượng không dần được hỏi:

- Bà ấy là ai vậy?

- Một thợ hát tự xưng là ca sĩ. – Ông Huân nói – Cô ta tên là Diên Tâm, lúc em gọi đây nói đến là lúc anh đang ngủ. Cô ta cũng vừa mới tới.

Phượng ganh tức:

- Vậy là bà ta hẳn đẹp? Hai người có vẻ khá thân?

- Trước đây thì cô ta là một trong những người bồ của anh. Nhưng ban nãy anh đã đuổi cô ta đi rồi.

Chí Huân nắm lấy Phượng giải thích thêm:

- Đây là một cô gái khêu gợi bốc lửa, còn có biệt hiệu là quả bom nổ chậm. Nhưng mà... tất cả cái đẹp đó không phải tự nhiên mà đã được gia công nhân tạo.

Phượng đẩy ông Huân ra:

- Tôi không cần biết. Tên tuổi của cô ta tôi cũng chưa hề nghe qua.

Ông Huân cười:

- Đương nhiên là em làm sao nghe qua. Cô ta chỉ là một ca sĩ hạng ba thôi.

Phượng trừng mắt:

- Thế tại sao cô ta có chìa khóa riêng để đi vào phòng riêng của anh chứ?

- Cô ta làm gì có chìa khóa riêng? Bạn gái anh đông quá trời, không lẽ mỗi cô lại có một chiếc? Tại em không biết, Diên Tâm là cô gái rất dạn dĩ. Cô ta đã tự ý đi vào... Và lại lúc đó anh đang ngủ cơ mà?

Phượng suy nghĩ rồi nói:

- Vậy từ đây về sau trước khi ngủ anh cần phải đóng cửa lại.

- Vâng, xin tuân lệnh. – Ông Huấn cười lớn nói – Mà này cô bé, bây giờ cô bắt đầu quản lý tôi rồi phải không?

Phượng đỏ mặt:

- Không phải là quản lý mà đó là vì lo cho anh đấy.

- Có nghĩa là Phượng không còn giận? – Ông Huấn vỗ vỗ vai Phượng nói - Phượng biết không ban nãy tôi đã hót hải chạy không kịp thay cả quần áo, vì tôi sợ... Phượng sẽ không đoái hoài đến tôi nữa.

Phượng lắc đầu:

- Chắc rồi sẽ có cái ngày đó.

Coi như mọi chuyện hiểu lầm đã xóa tan, họ bắt đầu thân mật nhau. Nhưng Phượng vẫn thấy cái cô nàng Điền Tâm kia có vẻ thân với Huấn hơn cả nàng.

- Thường ngày anh đều dậy trễ như vậy à?

- Nếu vậy ai lo việc điều hành ở cơ xưởng và công ty cho anh? Hôm nay dậy trễ là vì tôi qua không ngủ được. Tới gần sáng mới chợp mắt được một chút.

- Có nghĩa là anh thường bị mất ngủ.

- Không hẳn. Nhưng mà hôm qua... vì cứ nghĩ ngợi mãi về em, anh không biết là rồi... mình có khiến em hạnh phúc được không?

- Thôi đừng nói những chuyện như vậy nữa. - Phượng nói – Riêng em thì bắt đầu từ bây giờ, em sẽ cố gắng quan niệm rộng rãi hơn.

- Anh thì thích thấy em hẹp hòi hơn. – Ông Huấn nói - Bởi vì khi em ghen thì chứng tỏ là em yêu anh nhiều hơn.

- Ai thèm ghen. - Phượng nói rồi chuyển đề tài - Chiều nay anh có bận gì không?

- Tối thì có tiệc.

Ông Huấn nói, nhưng nhìn thấy vẻ thất vọng của Phượng, ông sửa lại:

- Tiệc tùng mãi cũng bức, anh chẳng thích dự chút nào. Bây giờ mình kế hoạch xem sẽ xử dụng thời gian còn lại thế nào đây.

Phượng thích thú:

- Anh thật bỏ tiệc à?

- Không lẽ anh gạt em. – Ông Huấn vỗ vỗ lên vai Phượng – Nói xem nào... em muốn đi đâu chơi?

Phượng lắc đầu:

- Thú thật từ nào đến giờ em ít đi nên không biết chỗ nào để chơi cả.
- Em đúng là nhà quê. Vậy thì thế này nhé, chúng ta sẽ đi dạo hồ Bích Đàm rồi tối quay lại Vườn Lê dùng cơm.
- Thôi, không được.

Phượng nói. Khi nhớ đến ánh mắt của Bội Hoàng, rồi có khi gặp Bội Quân và cả Lê Văn nữa.

Ông Huân như hiểu ra:

- Thôi được, vậy thì tôi có người bạn có một biệt thự ở cạnh biển, nơi đó phong cảnh rất đẹp. Có thể ngắm cảnh thuyền câu từ biển về. Ngắm cả cảnh mặt trời lặn ở Thái Bình Dương... Mình đi đến đó nhé?

Phượng nghe nói thích thú:

- Vậy thì đi, đi liền bây giờ nhé.

Ông Huân chu đáo:

- Phải ăn cơm trưa rồi mới đi chứ? À tôi còn phải điện thoại đến xí nghiệp. Và cả Phượng nữa, Phượng cũng phải về báo lại nhà biết, kéo nhà trông?
- Vâng, suýt tí em đã quên chuyện đó, chắc mẹ đang chờ cơm em ở nhà đây.
- Vậy thì bây giờ mình ăn cơm nhanh lên, rồi anh sẽ đưa em quay về nhà xin phép mẹ. Sau đấy chúng ta đi chơi, được chứ cô bé?
- Anh đừng có gọi em là cô bé mãi.

Ông Huân đứng dậy, kéo tay Phượng đi:

- Với anh thì lúc nào em cũng là cô bé. Nào bây giờ mình đi dùng cơm.

Phòng ăn sang trọng không kém phòng khách. Có quầy rượu, có bàn thức ăn riêng, rồi bàn tiệc... Một chậu hoa hồng vàng nằm giữa bàn, không khí khá ấm cúng.

- Anh đúng là người biết hưởng thụ. Cả một ngôi nhà to lớn tiện nghi thế này mà chỉ có một mình anh ở... Hèn gì... lúc nào cũng phải mãi miết kiếm tiền...
- Có tiền thì phải hưởng thụ. Ông Huân ngồi xuống bàn ăn nói – Nhưng có tiền chưa hẳn là hạnh phúc. Tôi thì khác... không bao giờ để đồng tiền làm chủ mình... tôi cũng không mê đồng tiền lắm.

Phượng cười:

- Làm thương mãi mà lại không mê tiền à?
- Em đừng quơ đũa cả nắm... – Ông Huân lắc đầu nói – Đúng ra thì tôi đã nghỉ ngơi, ngắt

là Bội Quân nó lại không chịu tiếp nhận cái công việc này... Với lại... nghĩ rồi tôi làm sao xử dụng hết cái thời gian thừa thãi của mình đây?

Không hiểu sao Phượng lại đột ngột nói:

- Có lẽ anh cần phải lập gia đình lại.

Ông Huân lắc đầu:

- Không được. Vì có nhiều thứ Phượng không hiểu đâu.

Phượng định nói gì đó, thì cô gái giúp việc đã mang thức ăn ra. Món đầu tiên là một món xúp.

- Anh thích ăn món ăn Tây lắm à?

- Tôi không có sự phân biệt thích gì ăn nấy.

- Anh ở đây có một mình mà muốn đến bao nhiêu người lặn?

- Ba người. Ông Trần gác đàn, cô nấu bếp này với thêm cô Thái phụ trách quét dọn nhà cửa.

- Như vậy là anh đã lãng phí quá.

- Vậy à.

Cả hai bắt đầu dùng cơm. Bữa cơm với Phượng quá ngon, nên hôm ấy Phượng ăn hơi nhiều.

- Em ăn tham quá, nên bây giờ thật lười biếng.

- Thôi bây giờ mình đi, tới lui một chút là Phượng sẽ dễ chịu ngay.

Rồi ông đi vào trong thay áo, Phượng bước ra phòng khách, ngắm nghía ngôi nhà to lớn.

Chợt Phượng tự hỏi, có khi nào rồi Phượng sẽ trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà này không?

Ngay lúc đó, điện thoại chợt reo. Không có ông Huân ở đây nên Phượng đỡ ống nghe lên.

- A lô, ai đấy?

- Có anh Huân ở nhà không? Tôi là Điền Tâm đây.

Phượng thật thà:

- Ông ấy đang thay áo.

- À! - Tiếng cô nàng bên kia cười lớn – Thì ra cô là cô gái có tên Trúc Phượng? Cô ở đâu đến vậy? Vũ trường Đêm Paris, Phirène hay Majestic?

Lời của Điền Tâm làm Phượng đỏ mặt, thì ra cô ta đã đồng hóa nàng với bọn vũ nữ bao thuê.

- Xin lỗi, tôi biết cô là hạng ca sĩ loại ba, còn tôi, tôi không biết vũ trường Đêm Paris hay Majestic gì cả, tôi là sinh viên.

- Ôi chà! - Giọng Điền Tâm đầy châm biếm - Chắc hẳn là sinh viên trường Đại học T nổi tiếng chứ gì?

- Đúng như vậy, cô có thất vọng không?

- Không, chỉ hơi bất ngờ.

Ngay lúc đó Phượng chợt nghe có tiếng ông Huân nói trong máy, thì ra ở trong phòng máy phụ cũng trực tiếp khai thông với máy chính.

- Này Điền Tâm, cô tìm tôi có việc gì chứ? Kiểm chuyện phải không?

Có tiếng cười lớn của Điền Tâm:

- Anh ghê lắm đấy nhé? Ở đâu mà bắt được con mỗi sinh viên thơm phức vậy?

Tiếng ông Huân khó chịu:

- Đừng có nói bậy. Trúc Phượng là bạn học của con gái tôi đấy.

Điền Tâm có vẻ ngạc nhiên:

- Thì ra tôi đã đoán mò, vậy thì xin lỗi anh và cả cô gái bé bỏng kia nữa.

Rồi cô ta lại tiếp:

- Này anh Huân, tối nay có rảnh không?

- Không rảnh.

- Vậy thì chiều nay? Sáng mai hoặc ngày mốt?

- Cũng không. – Ông Huân có vẻ bức mình – Cô đừng lo, tôi sẽ cho người mang chi phiếu sang mà.

- Vậy thì thôi, không quấy rầy anh nữa.

Rồi Điền Tâm gác máy.

Trúc Phượng vẫn để ống nghe trên tai mà ngẩn ra. Nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, cả tờ chi phiếu, sự liên hệ giữa Huân và cô ca sĩ kia có vẻ khá thường xuyên, tự nhiên.

Trúc Phượng nghe tiếng ông Huân qua dây nói:

- Phượng, sao không đặt ống nghe xuống đi?

Phượng không đáp, lặng lẽ đặt ống nghe xuống. Chợt nhiên nàng cảm thấy ông Huân xa lạ quá. Giữa hai người như có khoảng cách, Phượng yêu ông ta, nhưng cái tình yêu mới hai mươi bốn tiếng đồng hồ như chưa đủ để biết tất cả. Phượng bắt đầu thấy lo lắng.

Ông Huân từ trong phòng đã bước ra trong bộ âu phục màu cà phê sữa nhạt.

- Này cô bé lại nghĩ ngợi gì nữa đấy?

Phượng quay lại:

- Có đâu thì phải suy nghĩ, chứ ngồi không làm gì?

Ông Huân nhặt chìa khóa xe trên bàn lên:

- Thôi bây giờ mình đi, bảo đảm với Phượng là từ đây đến chiều Phượng sẽ không có thì giờ để nghĩ ngợi gì cả.

Và ông Huân đưa Phượng về nhà của nàng trước. Ông đậu xe tận ngoài đầu hẻm, nhưng Phượng đi vào chỉ một phút sau là đi ra, Phượng đã thay chiếc váy bằng chiếc quần tây dài. Như vậy đi ra ngoại ô sẽ thích hợp hơn.

Khi Phượng đã ngồi vào xe. Ông Huân hỏi:

- Thế nào? Nói với mẹ là đi đâu?

Phượng cười:

- Em nói là đến Vườn Lê... mẹ tin ngay vì từ xưa đến giờ em không hề nói dối.

- Mẹ không hỏi là em đi với ai à?

- Vì mẹ em khá chủ quan. Mẹ lúc đầu nghĩ Lê Văn là bạn trai em, sau đó biết là không phải... Bây giờ lại tin là Bội Quân. Anh thấy có buồn cười không?

- Bội Quân à? – Ông Huân chợt hỏi - Bội Quân cũng xứng với em đấy chứ?

- Anh có vẻ là người rộng rãi.

Phượng cười nói, ông Huân tiếp:

- Nhưng nếu sau đó, mẹ em phát hiện chuyện em đi với anh, thì bà ấy sẽ thế nào?

- Không có gì ngại đâu. Mẹ em là con người cởi mở... Vả lại giữa chúng ta cũng chưa có gì cơ mà?

- Em có vẻ tự tin đấy.

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa. - Phượng thấy câu chuyện khá căng thẳng nên thay đổi đề tài - Tại sao anh lại cho tiền cô nàng Điền Tâm? Anh cho cô ấy hết bao nhiêu?

- Em muốn biết à? Chuyện đó quan trọng lắm sao?

Phượng ngập ngừng:

- Cũng không quan trọng lắm. Em chỉ muốn biết vậy thôi.

- Nếu vậy thì đừng nhắc nữa, hãy quên nó đi.

Phượng ngồi yên, tựa người ra sau ghế, mắt nhắm lại.

Hình như bên ngoài trời mát hơn một chút. Có gió thổi vào xe, Phượng mở mắt ra thì xe

đã ra đến xa lộ, hai bên đường là những ngôi nhà ngói đỏ, lịch sự, Phượng hỏi:

- Bạn anh là ai mà giàu vậy? Có cả nhà nghỉ trên núi.

- Ông ta tên là Lâm Duy Đức, một người khá nổi tiếng. Sau này có dịp em sẽ được tiếp xúc với ông ấy.

- Anh thường đến đây chơi à?

- Có mấy lần, nhưng lần nào ông Đức cũng mời đông người quá, nên cái không khí hơi lạc điệu.

Phượng tò mò:

- Mời đông? Như vậy đương nhiên là phải có đàn bà?

- Chuyện đó làm sao tránh khỏi. – Ông Huân nói – Nhưng mà hôm nay thì khác. Ban này tôi có điện thoại đến đây, hôm nay ở đây chỉ có hai vợ chồng quản gia giữ nhà.

Phượng yên lặng nhìn ra ngoài, thật lâu mới nói:

- Anh là con người khá phức tạp, phức tạp hơn cả tôi tưởng.

- Nếu muốn không phức tạp thì chỉ có nước đảo ngược thời gian – Ông Huân nói -

Phượng có tin là chính thời gian đã làm cho con người thay đổi không?

- Cũng có thể - Ngẫm nghĩ một lúc Phượng lại tiếp – Nghĩ lại cũng ngu thật. Trước kia tôi chỉ biết mấy quyển sách. Sách là tất cả, tôi có ngờ thế giới lại rộng lớn như vậy đâu? Tôi chỉ là con ếch ngồi đáy giếng! Nên rất bảo thủ.

Phượng kết luận, nhưng ông Huân lại cười nói:

- Bảo thủ như Phượng rất tốt, Phượng biết không cái xã hội này khá phức tạp, càng biết ít chừng nào, càng hạnh phúc chừng này.

- Tôi không hiểu.

- Thế giới muôn hình ngàn vẻ, rộng lớn thật, nhưng khi hòa vào đấy con người dễ bị đánh mất chính mình. Vì vậy còn trẻ tuổi, chưa có kinh nghiệm sống, tốt nhất là hạn chế, để tránh khỏi thất vọng sau này.

- Anh nói một cách ích kỷ quá, như vậy tuổi trẻ không có quyền hưởng thụ ư?

Phượng phản kháng, nhưng ông Huân đã lắc đầu nói:

- Sợ là chưa kịp hưởng thụ, thì đã bị cái xấu nuốt chửng rồi.

- Anh và Lê Văn có nhiều điểm rất giống nhau. - Phượng suy nghĩ một chút nói - Mấy người muốn hưởng thụ tìm tòi khám phá những cái mới mẻ chung quanh. Nhưng anh thì có thừa điều kiện hơn Lê Văn...

Ông Huấn quay sang nhìn Phượng:

- Thế Lê Văn đã đưa cô đi tìm cái mới mẻ đó chưa?

- Chưa.

Phượng đáp, ông Huấn cũng không nói gì thêm. Xe chạy càng xa thành phố, cảnh càng trở nên heo hút, cây cối ruộng vườn nhiều hơn là người. Thỉnh thoảng mới có một mái nhà xa xa, dòng sông uốn khúc như một dải lụa bạc giữa rừng cây xanh ngát bạt ngàn.

Ông Huấn chỉ về phía trước:

- Gần đến rồi đấy, thấy chưa?

- Đâu có gì đâu?

Phượng ngạc nhiên, trước mắt chỉ là những ngọn núi xanh rì.

- Đấy ở trái núi thứ ba, trên sườn gốc, nhìn cho kỹ sẽ thấy.

- À thấy rồi... một ngôi nhà nhỏ màu trắng, giống như đồ chơi trẻ con đấy.

- Ở xa thì vậy chứ lại gần lớn lắm. – Ông Huấn nói – Đó là biệt thự nghỉ mát của Lâm Duy Đức đấy.

- Lớn cỡ Vườn Lê không?

Ông Huấn lắc đầu:

- Nhà bây giờ làm sao so bì được với các ngôi nhà cổ? Nhưng nó cũng lớn cỡ nhà anh ở thành phố đấy.

- Vậy thì cũng to quá rồi.

Phượng nói và mắt không rời quả núi. Xe chạy trên đường thì thấy xa, nhưng không ngờ ông Huấn cho leo dốc hai lần, ngôi nhà đã hiện ra trước mặt. Ở đây con đường trải đá đỏ, hai bên hoa dại rất nhiều.

Xe vừa ngừng trước đôi cổng sắt lớn, đã có một ông lão chạy ra mở cửa.

- Chào ông Lê. Chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ.

- Vậy thì cảm ơn ông nhé, ông Tài.

Từ ngoài cổng vào nhà, còn phải qua cả một đoạn đường dài trải sỏi trắng. Hai bên là vườn hoa được chăm sóc vén khéo, phần lớn là Bá hạp và Sơn trà, rồi hồ phun nước.

- Quả nhiên là đẹp thật. Giống cảnh Đào nguyên ở hạ giới.

Phượng buột miệng. Với những con người ở hoàn cảnh của nàng làm gì có diễm phúc vào những nơi này.

Ông Huấn nghe Phượng nói chỉ cười và đưa Phượng vào phòng khách.

Đây là một căn phòng rất rộng. Giống như sàn nhảy của vũ trường hơn là phòng khách, bờ tường màu sữa, các khung cửa sổ đều treo màn màu vàng. Trên tường phẳng rộng có một bức tranh lập thể rất lớn Phụng nhìn mà không hiểu gì cả, trong phòng chẳng có ghế salon mà lại bày biện những chiếc ghế bọc nệm hình hộp hình chữ nhật, tam giác, tròn... đủ kiểu trông rất lạ mắt. Ông Huân chỉ một chiếc ghế:

- Phụng ngồi xuống đi!

- Cách trang trí thế này chứng tỏ chủ nhân nó hẳn là một con người lịch duyệt.

- Khoan hãy kết luận. Có điều những vật dụng trang trí ở đây đều chở từ Thái Lan đến, mỗi cái ghế giá hạng bét cũng hai mươi Mỹ kim.

- Ô! Xài phí quá... - Phụng kêu lên - Nếu có tiền thế này, em sẽ dùng những đồng tiền đó vào việc khác.

- Khoan phê phán. Để anh đưa em đi tham quan một vòng biệt thự nhé.

Và ông Huân đưa Phụng đi.

- Đây là quầy rượu, bên trái là phòng ăn, phía sau là nhà bếp, nhà vệ sinh, nhà công nhân... Không có gì đáng coi, qua bên kia.

Ông Huân lại kéo Phụng qua bên kia phòng khách.

- Ở đây có một loại dãy phòng sáu cái, tất cả đều là phòng ngủ.

- Sáu gian phòng ngủ à? Phụng giận mình đi giữa hành lang. hai dãy phòng nằm ở thế đối diện nhau - Nhà ông ta có tất cả bao nhiêu người lặn.

Ông Huân chỉ cười, không đáp. Ông đẩy thử cửa của một căn phòng cho Phụng nhìn vào. Bên trong ngoài một bàn phấn, một chiếc tủ áo và một chiếc giường hình tròn ra không có gì nữa cả Phụng chau mày:

- Cái ông chủ nhà này chẳng giống ai cả. Chiếc giường sao lại làm hình tròn.

Ông Huân đưa Phụng trở ra phòng khách.

- Sáu căn phòng kia, đều giống hệt nhau.

- Những người có tiền đều có cái ý tưởng kỳ cục, cái gì cũng khác người.

Nói tới đây chợt nhiên Phụng nhớ là đã đọc được ở đâu... Đúng rồi, chiếc giường hình tròn... xoay được, trong những nhà điểm cao cấp... dùng để... Phụng đỏ mặt.

- Không lẽ ông ta lại...

- Đúng, Phụng đã đoán đúng đấy. Ông Huân nhún vai nói - Những chiếc phòng đó, chủ nhân ông dùng để cho bạn bè sử dụng trong những cuộc truy hoan không hay lắm!

- Ô! Hạ cấp! Phượng chột kêu lên - Vậy tại sao anh lại đưa tôi đến đây, còn chi cho tôi xem những cái đó nữa chứ?

- Tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn chỉ cho Phượng thấy tất cả những cái mà Phượng chưa biết, để Phượng ý thức ra một điều là... hoàn cảnh sống có cao có đẹp thế nào, con người lúc nào cũng tốt cả.

Phượng cúi đầu nhìn xuống không nói Bao nhiêu cái mỹ cảm đầu tiên đối với ngôi nhà này, đã bị những chiếc giường kia làm tan biến cả Phượng run rẩy:

- Anh... rất thường xuyên đến đây à?

- Không, ông Huân nói - Như điều Phượng nhận xét, tôi tuy không nghiêm chỉnh, nhưng cũng không đến đổi tội tệt lấm.

Phượng nhìn ông Huân tin tưởng.

- Thật ra thì tôi cũng biết, những người như anh không thể nào tránh khỏi cuộc sống thế này... nhưng mà... cái gì cũng cần có mực độ.

- Anh hiểu. Ông Huân cười nói: - thôi bỏ chuyện đó qua một bên đi, anh sẽ đưa em ra ngoài, chúng ta đi xuống núi, gần biển có rất nhiều vỏ sò đủ màu... lại có các loại ốc mượn hồn đẹp lắm, em tha hồ mà nhặt.

- Vâng! Phượng mừng ra mặt, nàng đã chán cái ngôi biệt thự đẹp mà xấu xa này. Chúng mình sẽ đến bãi biển dạo, nhưng em sẽ không nhặt vỏ sò hay ốc mượn hồn đâu...

- Sao vậy Nếu anh không làm thì hầu hết các cô đều thích nhặt những chiếc vỏ sò mà?

- Cũng có người thích thật nhưng cũng có những người bắt chước. Phượng vừa đi vừa nói... Vì có người họ quan niệm là vỏ sò đẹp, vỏ sò mang những mộng tưởng con gái... thế là có nhiều cô không thích cũng giả vờ ngây thơ... em thì không có chuyện đó.

Ông Huân cười:

- Em có vẻ thẳng thắn một cách dễ thương.

- Em cũng sợ mấy chú ốc mượn hồn vô cùng. Chúng nó như những con nhện hơn là con cua, mình mềm nhũn có chỗ nào đẹp đâu?

- Em có lý, còn gì nữa.

- Thôi không nói nữa, nói thêm thành người nói nhiều.

- Anh thì khác, anh rất thích được nghe em nói. Vì như vậy anh cảm thấy như mình được trẻ lại.

- Anh làm như anh già lắm không bằng.

- Không giả à? Ông Huân kêu lên - Em đừng quên anh là cha ruột của Bội Quân và Bội Hoàng nhé.

- Thôi đừng nói đến chuyện đó nữa. Phụng cất ngang, vì ông Huân nhắc đến Bội Quân Bội Hoàng làm Phụng thấy khó chịu - Tại sao ở đây toàn là đá đỏ không vậy?

- Chung quanh đây đất toàn màu vàng, còn núi đá này màu đỏ, có lẽ vì cấu tạo địa chất đặc biệt đấy... Từ đây xuống đến bãi biển hơi xa. Phụng nhắm lại nói không?

- Nói chứ! Anh đừng quên em là kiện tướng đi bộ nếu cần, chúng ta đua thử xem nào? Phụng thách thức, ông Huân phì cười.

- Bộ Phụng tưởng là tôi sợ ư? Không đâu, nhưng hôm nay tôi không được khỏe, để lần sau vậy.

Qua hết con đường nhỏ họ ra đường lớn rồi đi xuống một bờ đá... đá sỏi rất nhiều thật khó đi, nhiều lần Phụng suýt bị trượt, nhưng rồi cuối cùng họ cũng đạt được mục đích. Ông Huân đứng trên một tảng đá to, vươn mình ra biển nói.

- Đến rồi đây.

Phụng nhảy xuống.

- Bãi biển này vắng quá, ngoài hai ta ra hình như chẳng có ai cả.

- Vâng, nhưng mà như vậy em có thích không.

Hai người ngồi cạnh nhau ngắm biển Phụng gật đầu. Giữa cái khung cảnh bao la của trời đất, lòng họ như trong suốt.

- Trúc Phụng em biết không, lần đầu gặp em, thấy em hồn nhiên vui vẻ... nhưng cái vui vẻ kia hình như chỉ là ở bên ngoài. Trong cái ánh mắt em có cái gì đó phẳng lặng, suy tư hơi có một chút cô độc. Thế là anh có ngay ý định sẽ đưa em đến đây. Cái không gian này.

Phụng yên lặng lắng nghe.

- Tôi cũng vậy. Lúc nào rảnh rồi, tôi cũng hay đến đây ngồi một chút, tản bộ một chút, cái không khí tươi mát này như rửa được hết những dơ bẩn mệt mỏi của thành phố... Tôi cảm thấy lòng mình lắng xuống. và tôi cứ ngồi mãi như thế đến lúc màn đêm buông xuống... Đám ghe câu từ biển khơi trở về, tôi mới quay về, ngồi ở đây tôi nghĩ ngợi nhiều thứ... không bị quấy rầy, nhưng cũng không được ai san sẻ... Phụng là người đầu tiên theo tôi đến đây và tôi nghĩ là ngoài Phụng chắc không còn người thứ hai nữa đâu.

Trúc Phụng quay lại. Người đàn ông đã làm Phụng cảm động. Phụng không phải là

đưa con gái mau nước mắt, Vậy mà lúc đó cũng thấy cảnh trước mắt nhạt nhòa, qua cái lời nói kia, Phượng khám phá ra một điều. Chí Huấn cũng biết buồn, cũng biết cô đơn.

- Tôi giống như một người vô tri giác, ban ngày đốt nến đi tìm nhưng chẳng tìm thấy một cái gì cả. Bởi vì bản thân tôi, tôi cũng không biết mình định tìm gì? Con người sống trên đời cả cái mục đích sống cũng không có thì rõ là bi quan. Phượng hiểu cái cảm giác đó chứ?

Ông Huấn dừng lại với nụ cười buồn. con người ông như khác hẳn với con người của Chí Huấn chỉ một tiếng đồng hồ trước.

- Nhìn từ bên ngoài, ai cũng ái mộ, thèm thuồng... Họ cho là tôi giàu có, tôi có tất cả những gì tôi muốn, ngay cái vóc dáng bề ngoài tôi cũng đẹp trai hơn người... Bạn bè thì nổi tiếng, đủ hạng gái đẹp vây quanh. Lúc nào người ta cũng thấy tôi cười, nhưng mà có ai nhìn được trái tim tôi? có sung sướng gì cứ mãi đi tìm cái mình không có chứ?

Không hiểu sao Phượng lại nói:

- Em biết em không thể hiểu được nỗi cô đơn của anh vì cái anh đi tìm em không có.

- Thế là thế nào?

- Sự háo thắng và cao ngạo làm cho anh cô đơn, vì anh sợ, anh không muốn cho ai biết điều mình muốn. Anh cố tình che giấu vì vậy... anh càng đi vào ngõ cụt. Em nghĩ có lẽ là... vì các ước mơ mà anh đã từng nói đến nhanh và tàn lụi cũng nhanh của ngày cũ. Đó là tình yêu?

- Làm sao em biết? Mà sao em dám khẳng định như vậy?

- Em nghĩ là vậy.

Ông Huấn quay qua, bầu mạnh đôi vai Phượng, làm Phượng có cảm giác đau điếng nhưng Phượng cũng không phản ứng.

- Trúc Phượng anh nghĩ là... anh đã tìm được... đúng không?

- Em không biết? - Phượng thờ dãi nói - Anh phải nhớ là người thật không bao giờ đẹp như người trong mơ.

- Em đừng nói vậy Trúc Phượng anh đã tìm thấy rồi, anh đã tìm ra được ước mơ của mình.

- Anh làm rồi nếu không phải thì có nghĩa là anh đã lừa dối em và đánh lừa cả chính anh. Phượng lắc đầu nói - Anh không làm sao có thể quên được giấc mơ cũ của mình. Bởi vì trái tim anh đã từng vì cái ước mơ đó mà tan vỡ.

Ông Huấn có vẻ lúng túng:

- Trúc Phượng.

Phượng lắc đầu không để ông Huấn nói tiếp.

- Anh hãy nói cho em biết đi, người đàn bà ấy là ai mà hạnh phúc như vậy?

- Em cần biết điều đó ư?

- Em biết là khi anh đã đưa em ra đây là chỉ để nói cho em biết câu chuyện đó. Đúng không? và em rất sẵn sàng để nghe. Bởi vì... dù cho không có được trái tim của anh, em cũng hiểu được nguyên nhân tại sao mình không có chứ?

- Trúc Phượng, em lầm rồi. Ông Huấn thở dài nói - Chuyện cũ lâu quá làm anh quên mất. Anh đưa em đến đây... là bởi vì anh đã tìm lại gặp...

Phượng ngược lên:

- Anh đã gạt em!

- Anh xin thề là không có chuyện đó.

- Vậy thì anh hãy thú thật đi. Người đàn bà đó là ai? có phải là mẹ của Bội Hoàng không?

- Không. Ông Lê Chí Huấn thở dài, thú nhận - Không phải là mẹ của Bội Hoàng, mà là một cô bạn học của bà ấy.

- Vậy thì anh kể chuyện đó cho em nghe đi, được chứ?

- Trúc Phượng này. Ông Lê Chí Huấn ngồi thẳng lưng, nói - Hôm nay thì không được. Chúng ta ra đây là để khuây khỏa, nhắc chi chuyện cũ cho nặng đầu. chuyện đó từ từ rồi anh sẽ kể cho em nghe.

Phượng nhìn ông Huấn, một lúc rồi mới gạt đầu.

- Em tin anh, nhưng mà... ba ấy có đẹp không?

- Không đẹp lắm, chẳng bằng một nửa của mẹ Bội Hoàng.

Rồi ông Huấn lắc đầu nói:

- Nhưng mà tình yêu nào có thể chỉ tùy thuộc vào cái sắc bên ngoài đâu?

- Em hiểu.

Và Trúc Phượng nhảy xuống nói:

- Thôi mình đi nhặt vỏ sò đi!

- Nhặt vỏ sò? Ông Huấn ngạc nhiên - Ban nãy em bảo là không thích cơ mà?

- Đúng, nhưng con người đâu phải lúc nào cũng giống nhau đâu? Bây giờ em chợt thấy thay đổi.

Ông Huân nhìn Phụng chịu thua, nhưng ông cũng nói.

- Thôi được, tôi đi với em.

Trúc Phụng đã bỏ đi một đoạn thật xa. Ông Huân phải bước nhanh mới đuổi theo kịp.

Và khi ông đến gần, chợt ngạc nhiên khi thấy Phụng khóc.

- Trúc Phụng em làm sao thế?

Phụng chỉ mím môi, yên lặng. Ông Huân hốt hoảng:

- Em nói đi, nói đi chứ? tại sao em lại khóc?

Phụng nói:

- Em yêu anh và em chấp nhận, nhưng mà nếu anh không yêu em thì em cũng mong là anh hiểu và dành cho em nhiều tình cảm một chút.

Ông Huân ôm Phụng vào lòng:

- Ô Trúc Phụng, em nói gì lạ vậy? Em cũng biết là anh yêu em, anh rất yêu em cơ mà?

Trúc Phụng nhắm mắt lại, lệ lại chảy ra.

- Đây cô bé của anh. Em lại hiểu lầm cái gì nữa đây.

Bấy giờ Phụng mới nói:

- Có phải là vì em... rất giống người anh đã yêu. Đúng không?

- Ô! Ông Huân cười lớn - Tại sao em lại liên tưởng đến điều đó? Con người em rõ là trẻ con... Không rộng rãi tí nào cả.

- Chứ không là không phải? Phụng nói - Anh đã xem em như một chiếc bóng của bà ấy.

- Hừ! Ông Huân thở dài - Em chưa hề nghe qua câu chuyện làm sao em lại có thể nói vậy được? Nếu anh mà hành động như vậy, chẳng phải là anh hẹp hòi quá ư?

- Thế thì tại sao?

- Vì anh yêu em. Ông Huân ghì chặt Phụng vào lòng - Biết chưa, chỉ cần nhìn vào mắt em là anh đã thấy rõ con người thật của mình.

Phụng nhìn lên cảm động và quên hết mọi ưu phiền.

Sau đấy họ chọn một tảng đá thật lớn ngồi xuống. Cả hai tựa người vào nhau và chỉ yên lặng. Chiều xuống dần, nắng đã tắt. Gió thu cộng với gió biển làm không khí se se lạnh.

Ông Huân cởi chiếc áo ngoài khoác lên cho Phụng.

- Thôi về nhé? lạnh rồi.

- Không, em thích ngồi ở đây.

Phụng nói. Ông Huân cúi xuống hôn Phụng, rồi nói.

- Anh biết cảm giác hiện tại của em ra sao rồi, chắc chắn là không khác lắm với lần đầu anh, Khung cảnh ở đây không có gì đặc biệt, nhưng cái bình lặng của nó lại khá hấp dẫn.
- Có lẽ anh nói đúng.

Phượng cười đáp. Và Chí Huấn tiếp:

- Phượng rất thích hợp với nơi đây, vì vừa đến anh đã thấy mắt Phượng xanh biếc như màu biển. Phượng là nữ thần của biển xanh.
- Có nghĩa là nữ thần đã đến nhà?
- Đến nhà? Phượng mệt rồi à? Vậy ta về.
- Khoan, hãy đợi một chút.
- Đợi gì nữa.
- Đợi thuyền câu về, đợi mặt trời lặn.
- Phượng biết muốn thấy cảnh đó phải đợi đến mấy giờ không? Chúng ta sẽ trễ mất. Vậy thì hôm khác nhé. Hôm khác anh hứa sẽ để Phượng ở đây đến khuya.
- Thế bao giờ ta về? Về đâu, tòa biệt thự kia à?

Phượng đứng dậy theo ông Huấn, nhưng có vẻ không vui.

- Vâng về đó ăn cơm do vợ chồng ông Tài nấu, còn nếu Phượng không thích thì ta có thể ra quán ăn cũng được.
- Nếu không chọn cả hai?
- Thì anh sẽ nhịn theo em. Ông Huấn đáp rồi nói thêm - Thật ra thì ở trong tòa biệt thự kia khá ấm cúng, lại yên tĩnh, không ai quấy rầy ta đâu.
- Nhưng mà...
- À... có lẽ Phượng sợ những chiếc giường tròn kia chớ gì đừng lo chiếc giường vô tội, chỉ có hành động mới xấu xa.

Phượng vẫn không bỏ được thành kiến với tòa biệt thự, nói.

- Thôi được, chúng ta vào đây ngồi ở phòng khác cũng không sao.

Phượng theo ông Huấn trở về con đường sỏi cũ.

- Ở đây mùa hè thích hợp lắm. Ta có thể đến đây tắm biển chứ?
- Không được. Ông Huấn lắc đầu - Biển ở đây sâu lại có vùng nước xoáy, đã có mấy người chết đuối rồi đấy.

Phượng rùng mình.

- Vậy mà ban nãy, em còn định là mùa hè, tới sẽ đến đây tắm biển sợ thật, đúng là ý trời

không cho.

Ông Huấn chọt đùa:

- Thế còn chuyện chúng mình yêu nhau, đó hẳn là ý trời chứ?

- Em... không biết!

Phượng nói, vì bất chợt Phượng nghĩ đến Bội Hoàng, Bội Quân mà Bội Quân lại là con ruột của Chí Huấn.

- Em làm sao nữa vậy?

- Không có gì, vì khi nghĩ đến tình yêu... em chợt có cái so sánh, tình cảm giữa Bội Hoàng với Lê Văn, rồi còn Bội Quân nữa. Với cái bản tính khác lạ của Bội Quân thì... Quân sẽ gặp tình yêu ra sao?

- Em quan tâm chuyện đó? Ông Huấn liếc nhanh về phía Phượng rồi nói - Riêng anh biết thì Bội Quân là đứa rất cứng cỏi. Nó không yêu thì thôi mà đã yêu rồi thì tình yêu khó mà lay chuyển được.

- Vậy à?

Phượng hỏi mà đôi mắt nhìn nét mặt, có cái gì bức rức trong lòng.

Ông Huấn gật đầu.

- Tính nói giống hệt mẹ nó, không khác tí nào cả.

- Mẹ của anh ấy? Cái giấc mộng cũ của anh? Phượng liếc nhanh về phía ông Huấn - Vậy thì anh hãy kể cho em nghe đi, để em được san sẻ như vậy có khi anh sẽ thấy nhẹ hơn.

- Vâng chắc chắn là anh sẽ kể cho em nghe.

Ông Huấn nói.

Cả hai đã vào đến nhà. Đèn đã được thắp sáng. Ông Tài đang mở nhạc một tấu khúc êm dịu của Paul Mauriat. Cả hai ngồi xuống ghế, Phượng nói:

- Hôm ấy ở trong Vườn Lê, em và Bội Quân khi đi ra sau vườn xem quýt, Bội Quân có nhắc lại chuyện của mẹ anh ấy. Quân cho biết là chẳng hiểu vì sao mẹ lại qua đời sớm vậy. Có lẽ anh ấy cũng muốn giấu em, cái chuyện đau lòng không nên nói...

- Đó là một sự thật...

Ông Huấn nói rồi đột ngột đứng dậy.

- Để anh đi rót hai ly rượu, uống cho ấm dạ một chút. Sau đó nếu em thích, anh sẽ kể lại chuyện đó cho em nghe.

Rồi ông bước tới quầy rượu, rót hai cốc. Một cốc màu xanh lá loại rượu nhẹ cho Phượng,

còn ông lại là một cốc màu cánh gián. Đưa cho Phượng rồi ông Huân nâng ly lên nói:

- Nào hãy uống mừng cho chuyện của chúng ta!

Rồi ông nốc cạn. Mặt như đỏ hỏn lên, ông bắt đầu kể.

hết: [Chương 6](#)

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 7

Mẹ của Bội Quân, Bội Hoàng xuất thân từ một gia đình giàu có. Gia đình của bà ấy và gia đình tôi giao tiếp lâu năm nên có sợi dây liên hệ tình cảm khá bền chặt.

- Bội Thanh, mẹ của Bội Quân và Bội Hoàng, lúc còn trẻ vì được nuông chiều nên là một cô gái háo thắng, ngang ngược, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến quyền lợi và hạnh phúc của bản thân, ích kỷ hay lấn áp người khác kể cả người thân trong gia đình. Chúng tôi cùng lớn lên bên nhau, cùng vui đùa học tập, không hề có một ý tưởng gì về tương lai. Trong khi tính xấu của Bội Thanh theo năm tháng không những không giảm bớt mà càng lúc càng tăng cường hơn. Thanh khinh miệt người làm, ghét bỏ những ai vượt trội hơn. Lúc đầu thì tôi cũng không quan tâm lắm đến chuyện đó. Tôi xem Thanh như một đứa em gái nhỏ thôi. Có ngờ đâu sự sắp xếp của gia đình... bắt chúng tôi phải thành hôn với nhau. Mọi thứ xảy ra tôi chẳng hề được hỏi ý trước.

Ông Huấn bắt đầu kể, khuôn mặt đầy cảm xúc bất mãn.

- Khi tôi nghe tin trên, tôi đã cực lực phản kháng. Tôi phản kháng không phải là vì mình hoàn toàn không có cảm tình với Bội Thanh, mà là vì ai cũng vậy... tuổi trẻ bao giờ cũng đầy tự ái. Có ai chịu để người khác áp đặt cuộc đời mình. Tôi đòi hỏi một sự tự do lựa chọn. Không ngờ cái phản ứng đó của tôi đã xúc phạm tự ái của Bội Thanh thì ra chuyện hôn nhân này Thanh đồng ý từ trước vì Thanh yêu tôi.

Ông Huấn thở dài:

- Sau đấy, mặc dù chúng tôi vẫn lấy nhau, có với nhau một đứa con là Bội Quân, nhưng, Bội Thanh vẫn nghi ngờ... vẫn hận... chuyện tôi phản đối hôn nhân với nàng như một vết tích mà năm tháng không thể xóa, nên khoảng cách giữa hai đứa cứ tồn tại. Bội Thanh

đâu chịu nghĩ là trong cuộc sống hôn nhân cần có sự tha thứ, cảm thông. Cái cao ngạo, cố chấp không nên tồn tại. Và rồi Thanh nghĩ ngờ tình yêu, Thanh cho là tôi hẳn đã có một tình yêu khác. Tánh Bội Thanh lại trầm lặng, không nói ra, nhưng cái lạnh lùng, những lời xa gần xoi bói làm tôi khổ tâm không ít. Bây giờ tôi cũng còn trẻ. Tôi nào có được sự nhẫn nhục chịu đựng.

- Bội Thanh rất đẹp, ngoài cái tật xấu khinh người ra cô ấy khá lành, phải nói là khá thu hút. Bội Hoàng bây giờ chính là một ấn bản khác của Bội Thanh.

Trúc Phượng lắng nghe. Phượng là con gái, Phượng cũng biết ghen, vì ghen là biểu thị cho sự chiếm hữu, cho tình yêu. Ghen vô tội! Bội Thanh là vợ Huân. Sự ghen tị kia dù làm cho Huân đau khổ không ít, nhưng đây cũng chẳng qua vì yêu chồng thôi.

- Thật ra thì... cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho Bội Thanh. – Ông Huân nói tiếp – Tôi cũng có trách nhiệm. Bây giờ tôi còn khá trẻ. Mới hai mươi một tuổi, chưa tốt nghiệp đại học nên cái quan niệm về tình yêu của tôi cũng chưa chín chắn, và vì vậy chúng tôi cứ gặp nhau là giằng co nhau.

Sau khi lấy vợ xong, tôi bỏ học và được cha tôi giao cho một xí nghiệp để quản lý. Có một hôm vì có chuyện trục trặc trong xí nghiệp, công nhân họ đình công phản đối, tôi phải ở lại để xử lý nên về trễ.

Hôm ấy lúc về đến nhà, tôi thấy chỉ có một mình Bội Quân ở nhà nằm khóc, hỏi ra mới biết Bội Thanh đã giận dỗi bỏ về nhà cha mẹ ruột.

Tôi hôm ấy tôi vừa phải dỗ con, vừa phải pha sữa cho con bú, nên không chọn lựa được... Tôi giận lắm. Vậy mà hôm sau Bội Thanh lại quay về tỉnh bơ như không chuyện gì xảy ra. Với bản tính của Thanh tôi đã quá rõ... nên cố dằn trong lòng. Không ngờ hôm ấy Bội Thanh về lại cho biết là sẽ giới thiệu cho tôi một thư ký. Đó là chuyện bắt buộc, vì cô thư ký này nguyên là bạn học cũ của Thanh đang gặp khó khăn. Tôi lúc đó thì chẳng hề có ý gì, miễn sao Bội Thanh đừng quấy rầy nữa để tôi yên ổn làm ăn là được. Thật ra thì tôi cũng không ngờ chuyện Thanh cài người vào làm với mục đích là để theo dõi tôi thôi. Người con gái mới vào làm đó có tên là Dung.

- Dung à? Có phải đây là...

Phượng hỏi, nhưng ông Huân không trả lời trực tiếp, mà nói:

- Có nhiều sự việc xảy ra bất ngờ. Như điều Phượng đã nói: ý trời. Chẳng hạn như cái chuyện đó, khi Dung mới đến làm, tôi vẫn coi cô ấy như một nhân viên bình thường.

Dung không đẹp, nhưng được cái dịu dàng, ngoan ngoãn, thật thà... Chỉ biết tuân lệnh và hoàn thành mọi chuyện đều xuất sắc... Dung giống như một cảnh liễu, như mặt nước hồ thu. Một người đàn bà đứng nghĩa... Và rồi chuyện xảy ra thế nào, lúc nào tôi cũng không biết. Hình như tình cảm đến một cách lặng lẽ. Dung là thư ký riêng của tôi. Mỗi ngày chúng tôi đối diện nhau. Thật vậy... với cái sắc đẹp bình thường không có gì xuất sắc. Tôi không nghĩ là mình sẽ yêu được Dung. Vậy mà... một hôm nọ, khi đang làm việc, tôi ngẩng đầu nhìn lên, thì bất gặp cái đôi mắt trong sáng của Dung đang nhìn mình. Chỉ là một sát na. Tôi cảm thấy chợt nhiên có cái gì đó dao động trong tim... Một thứ tình cảm mà lâu rồi tôi không có được. Thế là chúng tôi cứ thế nhìn nhau, nhìn nhau thật lâu và không nói gì cả. Nhưng bấy giờ tôi hiểu là... tình cảm trong tim không còn là của riêng mình nữa, mà nó đã hòa với Dung thành một.

Ông Huấn dừng lại. Bốn bề lặng yên... Cái đĩa hát của ông Tài đặt trong máy đã ngừng chạy lúc nào không biết... Mọi thứ yên lặng, câu chuyện không có gì khúc mắc hay xuất sắc. Nó chỉ là một tình yêu bình thường như bao nhiêu chuyện khác. Nhưng mà... hình như có một chút thương cảm. Phượng bắt đầu thấy lo lắng cho cuộc tình tay ba. Ai đúng? Ai sai? Ai là kẻ phản bội? Ở đây không thể khẳng định, tình yêu là một thứ gì kỳ diệu. Không ai có thể dùng lý trí để đánh giá chính xác.

- Và tôi bắt đầu tìm cách để gần gũi Dung. Nhưng cô ấy thì lại giống như chú sóc nhỏ nhát gan, cứ né tránh, sợ hãi. Mà Dung càng né tránh, thì tôi càng khao khát. Tôi thấy nếu cuộc sống mình mà mất Dung chắc không sống nổi.

Ông Huấn lại thở dài:

- Đàn ông bao giờ cũng vậy, họ khác phụ nữ. Óc chinh phục của họ rất mạnh. Cái gì đã muốn thì cố chiếm hữu cho bằng được. Thế là mỗi ngày tôi đến sở làm sớm. Tôi bắt Dung lúc nào cũng phải có mặt bên cạnh tôi. Bất cứ hành vi nào của Dung, tôi cũng không bỏ sót... Tôi chờ đợi cơ hội, và tôi cũng biết là Dung cũng yêu tôi. Nhưng Dung bị giằng co bởi cuộc sống vợ chồng của tôi với Bội Thanh... nên Dung không dám. Biết được cái yếu điểm đó, tôi bắt đầu ra sức tấn công. Tôi chỉ nghĩ đến tình yêu chứ không nghĩ gì đến vợ con nữa, nhưng mà...

Ông Huấn ngưng lại rất lâu mới tiếp:

- Tôi lại không ngờ... Dung lại là người có lý trí mạnh mẽ. Một buổi sáng nọ khi đến sở làm, tôi thấy bàn của Dung trống vắng, chỉ có một lá thư xin thôi việc nằm trên bàn tôi...

Lúc đó tôi thấy như mình bị một cú sốc rất mạnh. Tôi choáng váng. Tại sao Dung lại làm vậy? Tại sao lại lẳng lặng bỏ đi? Dung biết tôi yêu Dung mà? Tôi cũng chưa làm gì để xúc phạm đến nàng. Tôi tôn trọng và cũng chưa ngó ý yêu. Vậy thì tại sao? Tôi như phát điên lên... nhưng mà dù gì cũng là một giám đốc xí nghiệp. Tôi không để lộ mọi chuyện ra ngoài. Tôi đau khổ muốn chết được, ngồi đâu thần thờ đó. Tôi đến cả địa chỉ nhà Dung ở, nhưng lúc đó Dung đã bỏ đi rồi. Người nhà của Dung lại kín miệng như bình. Thế là tôi chịu thua. Tôi chỉ còn biết mỗi ngày tan sở lang thang ngoài phố hết con đường này đến con đường khác, mãi đến thật khuya, khi đôi chân rã rời mới quay về. Có lẽ đây là mối tình đầu mà tôi không biết chăng? Cũng trong thời điểm đó Bội Thanh lại cần thai... Lần đó là Bội Hoàng.

Ông Huấn đứng dậy, đi rót thêm một cốc rượu nốc cạn. Bây giờ thì ông có vẻ đã say, đôi mắt đỏ ngầu.

Phượng hỏi:

- Thế rồi sau đây?

- Còn sau gì nữa? – Ông Huấn cười buồn - Người đã bỏ đi rồi còn gì nữa chứ? Cái đất nước này rộng lớn như vậy, dân lại đông, muốn tìm một người cố tình né tránh, đâu phải là chuyện dễ dàng. Vả lại tôi cũng không dám đi tìm. Bởi vì sau khi Bội Thanh sinh Bội Hoàng xong, sức khỏe cô ấy suy sụp hẳn. Tôi không dám làm điều gì để cô ấy bị xúc động mạnh. Vậy mà không hiểu sao, cái chuyện giữa tôi với Dung cũng lọt vào tai cô ấy. Trước đó thì Bội Thanh với bản chất đa nghi cũng đã sẵn nghi ngờ. Tại sao đang làm suông sẻ, Dung lại lẳng lặng bỏ việc? Thế rồi cô ấy cho người đi điều tra, rồi lâu lâu nhậu truy tôi, bắt tôi phải nói rõ sự thật. Bội Thanh dồn tôi vào cái đường cùng, đến độ tôi đã nổi nóng, và thú nhận chuyện mình yêu Dung. Thế là... Bội Thanh nghe xong, chẳng nói gì cả. Qua ngày hôm sau cô ấy đột ngột đề nghị với tôi chuyện ly hôn. Ồ! Từ ngày lầy nhau đến giờ, tôi gần như chẳng có được một ngày hạnh phúc. Vậy thì còn mong mọi gì hơn khi tự nhiên tháo được chiếc gông cùm? Thế là tôi đồng ý ngay. Tôi đâu biết đây chỉ là các thăm dò của Thanh. Thanh biết là tôi không còn yêu nàng nữa. Nên ngay tối hôm ấy, Bội Thanh đã tự sát. Chết trong Vườn Lê và cũng được chôn trong Vườn Lê.

Trúc Phượng bàng hoàng. Phượng thấy Bội Thanh đã hành động như vậy là đại đột. Tại sao không trực diện với chồng, cố tạo lại cái hạnh phúc vì sai lầm đã mất mát. Nhưng Phượng lại không nói ra, vì Phượng nghĩ biết đâu khi Phượng ở trong hoàn cảnh của Bội

Thanh lúc đó, Phượng cũng chỉ hành động như vậy thôi.

Phượng chỉ hỏi:

- Thế sau đó... anh có gặp lại Dung không?

Ông Chí Huân lắc đầu, rồi cười nói:

- Có lẽ em ngạc nhiên vì sao anh không đi tìm Dung. Chuyện đó không phải là vì anh mặc cảm với vong hồn của Bội Thanh. Cái chết của Thanh là do chính cô ấy tự tạo ra chứ nào phải tại anh. Nhưng mà sau đây, anh thấy nghi ngờ. Anh không biết là chuyện tình cảm của mình với Dung có đúng là tình yêu không? Hay chỉ là một thứ ảo tưởng. Dung đã bỏ đi, chỉ là vì muốn gia đình anh không tan vỡ. Còn anh thì mãi đến lúc đó cũng chưa hề lên tiếng tỏ tình. Cả Dung cũng vậy. Vậy thì không có lý do gì để khẳng định là mình đã có tình yêu. Cũng vì vậy mà anh chợt thấy sợ... anh ngại gặp lại Dung. Gặp lại sẽ nói thế nào? Thôi thì hãy để nó lững lờ như giấc mộng. Như vậy có khi lại đẹp hơn.

Phượng chau mày:

- Và nhờ cái ảo tưởng đó mà anh vui sống đến nay?

- Vâng, nếu không có nó, chắc anh sẽ cô đơn lắm. – Ông Huân hớp thêm hớp rượu rồi nói

- Bản chất của Bội Quân khá đặc biệt, nó không biểu lộ điều gì, nhưng còn Bội Hoàng thì khác, lúc nào nó cũng nhìn anh với ánh mắt thù hận. Nó nghĩ là chính vì anh mà mẹ nó chết. Cũng vì vậy mà sống trong nhà anh như cách biệt hẳn với con cái, anh không còn cách nào khác hơn là nhảy vào những cuộc truy hoan để giải sầu.

Phượng cười:

- Điều đó biện minh cho chuyện anh có lắm đàn bà vây quanh?

Ông Huân lắc đầu:

- Đừng có nhắc đến mấy bà đó nữa mà anh xấu hổ.

Phượng có vẻ thích thú:

- Câu chuyện ban nãy là toàn bộ giấc mơ đến nhanh và mau tàn của anh đấy phải không?

Thế bây giờ em hỏi anh ví dụ như bà Dung kia bây giờ tái xuất hiện trước mặt anh, thì anh sẽ phản ứng thế nào?

- Chắc chẳng có gì đâu. – Ông Huân lắc đầu nói – Chưa hẳn là Dung đã yêu tôi.

- Mà ví dụ như yêu thì sao?

- Thế còn gì để chọn lựa nữa chứ? Thực tế không phải là hạnh phúc hơn ảo tưởng ư?

Phượng cười:

- Anh là con người không có quan niệm tình yêu đứng đắn. Anh rất dễ bị dao động.

Rồi nhìn vào đồng hồ, Phượng kêu lên:

- Chết chưa, anh kể nghe hấp dẫn quá làm quên cả thời gian. Bây giờ là mười giờ khuya rồi phải về nhà thôi, kéo mẹ em trông.

Ông Huân cười:

- Nhưng mà mình chưa dùng cơm tối cơ mà?

- Thôi không ăn nữa, bây giờ phải về ngay.

- Về thì về. – Ông Huân đứng dậy - Để anh nói với bà Tài làm một vài món ăn nhẹ, gói lên xe ăn cũng được.

Và mười phút sau họ đã rời khỏi tòa biệt thự của Lâm Duy Đức.

Trúc Phượng bây giờ mới thấy đói. Ngồi trên xe Phượng gặm một miếng sandwich jambon và ăn thêm mấy miếng trái cây.

Hôm ấy, bầu trời tối đen. Trên trời không có cả trăng với sao. Đêm đã khá khuya nên đường rất vắng. Những ánh đèn đường vàng vọt làm cho cảnh càng thê lương lung linh mờ ảo.

Như để vượt thoát khỏi cái buồn, ông Huân đã cho xe chạy thật nhanh. Và chẳng mấy chốc, họ đã về đến thành phố.

oOo

Trúc Phượng ôm chồng sách vở cầm cúi bước về phía vườn trường. Cái dư vị hạnh phúc hai ngày qua với ông Huân làm cho lòng Phượng thật vui. Nhưng vừa đến trước cổng trường, Phượng đã chững lại vì Lê Văn đang chực sẵn ở đấy tự bao giờ.

Phượng vui vẻ:

- Ô Lê Văn, anh chờ ai đấy?

- Đợi Bội Hoàng.

Văn thành thật. Phượng nói:

- Vậy à? Có cái gì để ăn mừng chưa?

- Thế cô thì sao? – Lê Văn trả đũa – Hôm qua cô và Bội Quân làm lễ ở nhà thờ xong, đã đi đâu chứ?

Phượng đỏ mặt:

- Anh đừng có nói càn. Tôi không cần ai đi lễ với tôi, cũng không có đi chơi với ai cả.

Lê Văn ngạc nhiên:

- Vậy là sao? Hôm qua rõ ràng là Bội Quân đi tìm cô cơ mà?

- Anh ấy có lý do của anh ấy, còn tôi có tự do của tôi chứ?

Ngay lúc đó, từ xa có chiếc du lịch màu đen trở đến. Phụng biết ngay là xe của ai. Vội vẫy tay với Lê Văn, nói:

- Thôi tôi đi trước nhé? Để không có người lại hiểu lầm.

Xe dừng lại trước cổng trường, anh em Bội Quân và Bội Hoàng vừa xuống xe, là tài xế lập tức cho xe đi thẳng. Bội Hoàng thấy Lê Văn đứng đấy, bước lại.

- Ban này hình như tôi thấy Trúc Phụng đứng đây, phải không?

Lê Văn bình thản:

- Vâng, nhưng cô ấy có việc riêng nên đã bỏ đi trước.

Bội Hoàng nhìn Văn thắc mắc:

- Hai người hẹn hò gì, phải không?

Bội Quân liếc nhanh về phía em gái, rồi bỏ mặc Hoàng đứng đấy đi vào trường. Đương nhiên ban này Quân cũng đã trông thấy Trúc Phụng, nhưng Trúc Phụng đã vội vã bỏ đi khi thấy hai anh em chàng. Phụng trốn lánh? Tại sao? Vì Lê Văn ư?

Và khi vào trong, Quân đã trông thấy Phụng. Phụng đã đi trước Quân một khoảng thật xa, đi rất nhanh như sợ ai đó đuổi theo. Quân thở dài, đi chậm lại. Quân là người rất tự trọng. Chàng nghĩ, Phụng đã không muốn thì đuổi theo làm gì, thôi thì để dịp khác. Có mấy cô gái, hẳn là học cùng lớp với Quân, trông thấy chàng đã gật đầu nhưng Quân tỉnh bơ đi thẳng.

Đến trước trường đại học tổng hợp, một cô gái rất đẹp chặn Quân lại, cô gái có nụ cười khá duyên dáng.

- Anh Bội Quân, anh có mang quyển Vi Tích phân không cho tôi mượn đi.

Bội Quân chau mày rồi rút quyển sách trên chông tập trên tay, đưa cho cô gái, xong bỏ đi vào giảng đường.

Cô gái nhìn theo lắc đầu.

Trong trái tim của những anh con trai si tình, hình như chỉ có người mình yêu là hoàn chinh duy nhất, còn ngoài ra chẳng có ai đáng một xu cả.

Và Quân vào lớp chọn một góc vắng ngồi xuống. Quân như người bàng quan đến nghe

giảng xong về, không liên can đến một ai khác. Bạn bè ư? Với Quân đó là hai từ xa lạ. Và Quân sống khép kín, cô độc, bạn bè tránh xa. Có ai thích làm bạn với những con người lúc nào cũng xa cách mặc dù hẳn giàu có đẹp trai, có chẳng chỉ một vài cô gái. Và tiếc thay trong các cô gái đó lại có cả Hiếu Trinh.

Cô gái mượn tập Quân ban nãy chính là Hiếu Trinh đây. Một cô gái học giỏi, thông minh, lịch sự, không đẹp một cách xuất sắc nhưng lại có duyên. Trinh có một gia đình cơ bản. Cha mẹ đều là giáo sư đại học, có cả một anh trai vừa đỗ tiến sĩ ở Mỹ. Riêng bản thân Trinh, sinh viên năm cuối môn vật lý, một môn học khó nuốt. Vậy mà năm học nào Trinh cũng đứng hạng ba trở lên...

Trinh siêng học, nhưng không phải là không có đời sống tình cảm riêng tư. Trinh cũng biết mơ mộng một chàng trai lý tưởng cho mình. Khuôn mặt Alain Delon, mắt của Cary Grant, nụ cười kiêu bạc của Anthony Perkins... Nhưng rồi khi gặp Bội Quân, Trinh dẹp hết những cái mơ ước vớ vẩn đó. Cái lạnh lùng cao ngạo của Quân đã hút Trinh đến gần. Nhưng khi cố gắng đến gần, Trinh lại thất vọng. Anh chàng cứ khô như là đá. Trái tim như chẳng biết yêu. Ngay khi nói chuyện Quân cũng không thèm nhìn thẳng vào mặt nàng, nhưng Trinh không chịu thua. Trinh nghĩ... Bội Quân hơn người khác là ở chỗ đó... Và nàng cứ chờ.

Hiếu Trinh ngồi cùng bàn với Bội Quân, liếc nhanh về phía anh chàng. Trong khi Quân lại hướng mắt ra khung cửa sổ. Quân như nghĩ ngợi một điều gì. Chắc chắn không phải là bài học. Trinh nghĩ. Vậy thì đang nhớ tới bạn gái ư? Nghĩ đến đó Trinh giật mình. Đúng rồi với điều kiện của Quân hiện nay, đâu phải là thiếu bạn gái? Vậy thì cô ấy là ai?

Đột nhiên Quân quay mặt lại:

- Bài tập xong chưa?

Quân hỏi cụt ngắn làm Trinh lúng túng:

- Ồ! Chưa xong. Đợi một chút nhé.

Quân không trả lời, lại đưa mắt tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Hiếu Trinh không dám chần chờ, vội cúi xuống chép bài cho xong. Nàng lúc nào cũng muốn Quân có quan niệm tốt về nàng.

Chép xong, Trinh đưa cuốn vở qua.

- Xong rồi, cảm ơn anh nhé!

Quân cầm lấy quyển vở, mà mắt vẫn không quay lại. Điều đó làm cho Trinh rất buồn.

Trình tự nhủ lòng. Thôi, Hiếu Trinh ạ. Đừng có vớ vẩn nữa, người ta nào có thèm để ý đến mi đâu? Chắc chắn là đã có bạn gái rồi. Mi chỉ chờ một cách hoài công thôi.

Nhưng ngay lúc đó có lẽ thượng đế đã cảm động. Trình nghe Quân nói:

- Hiếu Trinh này. Trưa nay rảnh không? Minh xuống câu lạc bộ dùng cơm nhé?

Trình mở tròn đôi mắt, không dám tin những gì mình vừa nghe... nằm mơ hay ảo giác?

- Sao vậy? Sao không trả lời? Trưa nay Trình không rảnh à?

Trình lúng túng đáp vội:

- Không phải. Tôi chỉ hơi kinh ngạc... vì tôi chưa bao giờ được mời như thế.

- Nhưng mà đi không? Chuyện dùng cơm đó?

- Đi chứ?

Hiếu Trinh cười thật tươi. Nếu Quân rủ đi ngay bây giờ Trình cũng sẽ bỏ giờ học đi ngay.

Cơn mơ tưởng vỡ lại đến khá kịp lúc.

Ngay lúc đó giáo sư diễn giảng bước vào. Cả lớp học im phăng phắc. Quân và Hiếu Trinh đều là những học sinh giỏi, chăm học. Vậy mà không hiểu sao, hôm nay cả hai đều không ổn định được để lắng nghe.

Rồi bốn tiết học buổi sáng cũng trôi qua. Bội Quân gom sách lại nói.

- Thôi bây giờ ta đi.

Khi cả hai sóng đôi nhau bước ra cửa, cả lớp đều tò mò nhìn họ. Hiếu Trinh sung sướng nói khẽ:

- Họ đang nhìn mình kìa.

Bội Quân lạnh lùng:

- Mặc họ. Có sao đâu.

Hiếu Trinh thắc mắc:

- Hôm nay, chợt nhiên sao anh nghĩ đến chuyện mời cơm tôi vậy?

Nhưng Quân nói:

- Nếu Trình không đồng ý, có thể rút lui còn kịp mà.

Lời của Quân làm Trình sợ hãi, không dám hỏi tiếp, chỉ nói:

- Bốn năm học chung với anh. Tôi rất có thiện cảm, nhưng anh lại ít nói quá, anh như lạnh lùng, hẳn phải có nguyên nhân nào đó?

Quân cười nhạt:

- Nhưng cái ít nói đó cũng đâu có làm ai thiệt hại gì đâu?

- Sao anh nói vậy?

Trình lập lời nói nhưng Quân vẫn bình thản:

- Nếu chuyện đó gây buồn cho người khác, thì đó là tự họ đã gây phiền hà cho mình.

- Anh cao ngạo một cách khác người.

- Vậy à? - Bội Quân quay qua nhìn Trình - Bởi vì cô không thấy những lúc tôi mặc cảm.

- Anh mà cũng có mặc cảm nữa ư?

Trình giật mình quay lại. Quân nhún vai:

- Có chứ, nhưng Trình tò mò làm gì. Tôi thích những cô gái tự nhiên hơn.

Và họ đã đến trước câu lạc bộ sinh viên. Giờ này ở đây khá đông người. Quân đứng ngoài cửa nhìn vào tìm. Có lẽ là để tìm một cái gì khác chứ không phải bàn trống, bởi vì Quân đã thử dài, rồi lằm lũi kéo Trình vào một góc nhà.

- Anh có vẻ thích chọn góc. Ngay trong lớp cũng vậy.

- Trình biết không? Ngồi ở trong góc ít bị ai để ý, quấy rầy. Ở đây ta có thể an ổn quan sát những gì ta muốn.

Quân nói và hầu bàn đã đến nơi. Trình gọi:

- Cho một đĩa cơm chiên!

- Hai đĩa cơm chiên trứng. – Quân bổ sung – Thêm một tô canh chua.

Và quay sang Trình:

- Xin lỗi, quên hỏi ý kiến Trình đã gọi canh chua. Trình dùng món này được chứ?

- Anh gọi món gì tôi cũng ăn được. – Trình cười rồi hỏi - Thế này giờ ngồi đây, anh đã thấy được điều anh muốn quan sát chưa?

Quân nghĩ ngợi:

- Trình muốn biết à? Cái tôi muốn quan sát, nó như một ảo ảnh, không nắm bắt được.

- Giọng anh như một triết gia đấy.

Trình nói và chưa hiểu ý Quân định đề cập đến gì.

- Hôm nay Trình nhận lời đi ăn với tôi thế này có cảm thấy hối hận không?

Hiếu Trình lắc đầu:

- Trái lại tôi cảm thấy lời mời của anh đến chậm quá.

Lời của Hiếu Trình làm Quân giật mình:

- Đừng có hiểu lầm. – Quân đính chính – Tôi mời Trình đi ăn với tư cách một người bạn, một phương thức rất tự nhiên... Tôi không muốn người ta đánh giá mình lập dị... Tôi

muốn hòa đồng với mọi người.

- Tôi không dám hiểu lắm đâu.

Hiếu Trinh thất vọng nói.

- Vậy thì tốt.

Ngay lúc đó, từ cửa bước vào một cô gái. Đây chẳng ai khác hơn là Trúc Phượng.

Phượng đã nhìn thấy Quân đi với một cô gái khác. Một tin vui? Và Phượng đang phân vân không biết có nên đến với bàn của Quân chẳng?

Sự xuất hiện của Phượng làm nét mặt Quân đổi hẳn. Trinh thăm dò:

- Anh quen cô ấy à? Ai vậy?

Quân giật mình, quay lại:

- Trúc Phượng đây mà, bạn học của em gái tôi.

- Thế tại sao không mời cô ấy đến đây ngồi chung?

- Được, vậy thì tôi gọi.

Bội Quân vội vã đứng dậy đi về phía Phượng. Không biết Quân đã nói gì mà Phượng cười, nụ cười rất cởi mở.

Phượng theo Quân đến bàn.

- Chị Hiếu Trinh ở vai sư tử phải không?

Phượng vừa nhìn Trinh cười pha trò, rồi ngồi xuống. Mọi người có vẻ rất tự nhiên.

- Phượng dùng món gì vậy?

Bội Quân hỏi:

- Thôi cho tô mì bò kho đi.

Trúc Phượng nói, rồi quay qua Trinh.

- Từ nào đến giờ không gặp, chị rất ít khi đến đây dùng cơm à?

Hiếu Trinh nhỏ nhẹ:

- Nhà tôi ở gần đây, nên mỗi trưa tôi thường về nhà dùng cơm. Thế còn chị? Khách thường xuyên nơi này chứ?

- Cũng không thường xuyên lắm. Có khi về nhà, khi ăn ngoài, nhưng đôi lúc cũng ăn ở đây.

Bội Quân chợt nhiên nói:

- Như vậy là trái tim cô bất định rồi nhé cô Phượng.

Lời của Quân làm Phượng yên lặng. Phượng không hiểu Quân định nói gì. Thật lâu để

phá vỡ cái không khí căng thẳng, Phượng nói:

- Ô, suýt tí tôi đã quên. Bội Hoàng và Lê Văn đang ở quán ăn bên kia đường ăn cơm tàu, họ cũng có mời tôi, nhưng tôi sợ bị làm cái bung xung nên từ chối.

Rồi Phượng cười:

- Rốt cuộc quay qua đây, cũng làm cái bung xung thôi.

Hiếu Trinh đỏ mặt:

- Tại sao chị lại nói như vậy? Chúng tôi chỉ là...

Rồi Trinh đưa mắt về phía Quân, yên lặng. Phượng hỏi:

- À, thế chị đã đến nhà của anh Bội Quân chưa? Ở đây rộng lắm, đẹp lắm.

- Vậy à? Chưa đi.

- Vậy thì bữa nào anh Bội Quân sẽ đưa chị tới. Nhà anh ấy có tên là Vườn Lê, nằm ở cạnh hồ Bích Đàm... Ở phía sau nhà có cả một vườn quýt thật to nữa... Đến đây trông mà mát cả mắt.

Trong lúc Phượng nói thì Bội Quân chỉ yên lặng. Mục đích của Quân khi đưa Hiếu Trinh đến đây chỉ là để thăm dò phản ứng của Phượng, không ngờ Phượng lại làm Quân thất vọng.

Hiếu Trinh quay sang Bội Quân:

- Có thật như vậy không anh Bội Quân?

- Thật ra thì ở đây cũng bình thường. - Bội quân miễn cưỡng nói – Trúc Phượng chỉ phóng đại thôi.

Phượng cười:

- Tại tôi phóng đại hay là tại anh không muốn đưa chị Trinh về đó?

Bội Quân có vẻ bực mình:

- Trúc Phượng, cô có biết là cô đang làm gì không? Tại sao hành động như vậy? Không thấy hối hận à?

Lời của Quân làm Phượng tái mặt. Phượng không hiểu là Quân nói gì, định ám chỉ chuyện gì giữa nàng và ông Huân chăng? Không lẽ Quân đã biết chuyện đó?

Phượng nói:

- Xin lỗi, tôi hơi quá lỗ.

Bồi bàn đã mang phần ăn của mỗi người ra. Trúc Phượng cầm cúi ăn. Bội Quân và Hiếu Trinh cũng không nói gì. Không khí trong bàn ăn căng thẳng một cách kỳ cục.

Sau khi ăn xong, Phượng vội trả tiền phần ăn của mình, rồi đứng dậy nói:

- Xin lỗi tôi có chuyện phải đi ngay, không thể nán lại được.

Hiếu Trinh vô tư:

- Ồ không đợi một chút bọn này cùng đi.

- Không được, đường đi trái ngược nhau.

Phượng nói rồi nhanh chóng bỏ đi, Hiếu Trinh nhìn theo nói với Quân:

- Mới quen mà tôi đã thấy thích, Trúc Phượng có vẻ phóng khoáng, rộng rãi như con trai vậy đó.

Nhưng Bội Quân có vẻ không vui, một lúc Quân mới nói:

- Cô ấy rất khó hiểu, tôi chịu không hiểu được. – Rồi như nhớ ra điều gì, Quân hỏi – À cô có ý đến thăm Vườn Lê của chúng tôi không? Nếu thích thì thứ bảy này sau khi tan học ta sẽ cùng đến đó?

- Cuối cùng rồi tôi cũng được anh mời...

Nhưng Bội Quân nói:

- Hiếu Trinh này... Trinh đừng nghĩ ngợi xa vời... Chúng ta dù gì cũng chỉ là bạn học.

Lời Quân làm Trinh thất vọng, nhưng rồi Trinh nói:

- Thì tôi cũng chỉ là bạn anh chứ nào có muốn là gì khác đâu?

- Vậy thì tốt thôi bây giờ mình đi.

Bội Quân trả tiền rồi cùng Hiếu Trinh bước ra khỏi quán.

Vườn trường ngập đầy nắng. Một không khí hiem hoi trong mùa thu. Cái thời tiết trong lành thường làm cho con người dễ chịu.

Bội Quân nói:

- Hiếu Trinh này, ở nhà chắc Trinh là con một phải không?

- Không, tôi còn một người anh trai, anh ấy lớn hơn tôi sáu tuổi, nhưng bây giờ lại ở tận bên Mỹ. Thế còn anh? Nghe nói anh cũng có một cô em gái tên Bội Hoàng phải không?

- Đúng...

Quân nói và không hiểu có phải vì thất vọng trước thái độ ban nãy của Phượng không,

Quân hỏi:

- Hiếu Trinh này, Trinh có thích tôi không?

Trinh đỏ mặt:

- Sao anh lại hỏi vậy? Thích hay không thích chẳng lẽ tôi phải nói ra?

- Tại tôi muốn biết.

- Tôi... - Hiếu Trinh ấp úng một chút nói – Có lẽ tôi thích anh từ lâu nhưng anh thì quá lạnh lùng, anh không thèm nhìn cả mặt tôi. Điều đó làm tôi thất vọng.

- Nhưng mà bây giờ... tôi không những đã nhìn Trinh mà còn mời Trinh về nhà... Trinh thấy thế nào?

- Tôi...

Hiếu Trinh lúng túng, nàng không ngờ Quân lại táo bạo như vậy. Rõ là người Quân khá lạ lùng. Trinh chịu không hiểu nổi, nhưng thấy lòng thật vui, Trinh chỉ nói:

- Thứ bảy tan học tôi sẽ theo về nhà anh.

Hoàng hôn ở hồ Bích Đàm.

Trời xanh mây nước, núi xa mờ mờ trong sương, mọi thứ như một bức tranh thủy mặc.

Có lẽ vì là buổi chiều nên hồ rất vắng.

Cạnh bờ hồ chỉ có một cặp nam nữ trẻ. Đó là Lê Văn và Bội Hoàng.

Lê Văn nói:

- Bội Quân lạ thật, sao lại đưa Hiếu Trinh về đây? Trước kia mình cứ tưởng là ông ấy yêu Trúc Phượng chứ?

- Ông này lạ chưa? Không lẽ trên đời này chỉ có một mình Trúc Phượng? Anh Quân không có quyền yêu cô gái khác sao? Anh ấy đã từng thú nhận với anh là yêu Trúc Phượng à?

Lê Văn lắc đầu:

- Mặc dù anh ấy không nói nhưng tôi nhận ra. Chắc có lẽ vì anh ấy đã bị Phượng cho leo cây rồi.

- Anh đánh giá Trúc Phượng cao quá. Ông anh tôi không dễ thất tình đâu. Còn anh thì suốt ngày cứ ca tụng Phượng thế này, thế nọ, rồi lại đi tìm người ta. Chứ anh Quân không bao giờ như vậy.

Lê Văn cười:

- Anh đã có em còn đi tìm người ta để làm gì?

- Thế nếu không có em?

- Chuyện đó thì phải xét lại vì Trúc Phượng phải nói là khá hấp dẫn.

- Hừ!

Bội Hoàng hừ nhẹ rồi quay mặt đi, Lê Văn thành thật:

- Tại em không hiểu, chứ tiếp xúc với Trúc Phượng em sẽ thấy rất thoải mái. Cô ấy hồn nhiên, nói năng mạnh dạn, chứ không ồng ẹo làm dáng như bao cô gái khác.

Bội Hoàng đột ngột đứng dậy.

- Nếu Phượng nó có nhiều ưu điểm như vậy, sao anh còn tìm tôi làm gì?

- Ô, em lạ thật. – Lê Văn nắm tay Hoàng kéo lại - Tại sao em lại dễ dãi hờn như vậy? Đó chỉ là những nhận xét vô tư thôi.

- Nhận xét vô tư à? Nhưng giọng nói của anh lại ngập đầy tình cảm.

Lê Văn kêu lên:

- Bội Hoàng. Cái gì em cũng có mức độ thôi chứ. Sao lại nghi ngờ? Với Phượng... anh cư xử với cô ấy như với một người bạn trai... Và lại cô ấy cũng là bạn thân của em mà. Sao chẳng tin tưởng chút nào cả vậy?

- Bạn là bạn, tình cảm là tình cảm. Mọi thứ cần phải phân biệt rõ ràng. – Hoàng nói - Chuyện Phượng không chấp nhận tình cảm của anh Bội Quân, anh biết tại sao không? Đó là vì sự hiện diện của anh đấy.

- Anh à? Em có phóng đại sự việc không chứ?

- Không hề - Hoàng nhún vai nói – Tôi biết rất rõ Trúc Phượng, nên biết nó thích mẫu người đàn ông ra sao.

- Em nói là em hiểu Phượng à? – Lê Văn cười to - Vậy mà em lại chụp mũ anh. Giữa anh và cô ấy hoàn toàn minh bạch. Em có biết là trước đây đã nhiều lần anh rủ rê, nhưng đều bị Phượng từ chối không?

- Đấy! Đấy! – Hoàng đỏ mặt nói – anh đã rủ rê người ta mà bảo là không có gì.

- Em là chúa nghi ngờ, em có biết là... anh đến trường đại học T, người anh quen đầu tiên là ai không? Trúc Phượng đấy.

- Thì đúng rồi. Cú sốc đầu tiên bao giờ lại chẳng gây ấn tượng mạnh?

- Cái ấn tượng mạnh nhất với anh không phải là cô ấy mà là em. Em có nhớ cái buổi sớm mai ở vòi phun nước trước cửa văn phòng trường không?

Và để thay đổi đề tài, Văn nói:

- Thôi đừng nói chuyện Trúc Phượng nữa, nói chuyện khác đi!

- Không nói cũng được, nhưng từ đây anh phải hứa với em là đừng nhắc đến Trúc Phượng nữa nhé.

- Được, anh hứa. Nhưng mà nếu cô ấy tự động đến tìm anh thì sao?

- Thì anh né tránh. - Bội Hoàng vừa cười vừa nói - Thấy hai người đứng gần nhau là em đã thấy bức mình.

- Thôi được anh nghe em, miễn sao em vui là được.

Bội Hoàng có vẻ miễn nguyện. Trong trái tim nhỏ bé của nàng, muốn Lê Văn là của riêng và tuyệt đối của nàng thôi. Không một ai được dự phần vào, dù chỉ là một góc cạnh nhỏ.

Lê Văn chột hỏi:

- Lúc gần đây cha em không về Vườn Lê, có phải vì sự hiện diện của anh không?

- Đừng nhắc đến ông ấy. - Bội Hoàng cắt ngang – Ông ấy lớn tuổi mà chẳng đứng đắn tí nào. Sự hiện diện của cha ở nhà càng làm em khó chịu.

- Tại sao em lại nhận định cha em như vậy? Có thể nào thì ông ta cũng là cha của em. Và lại em phải biết, mẹ em qua đời đã mười mấy năm rồi, ông ấy có quyền giao tiếp bạn bè. Năm nay cha em chỉ mới trên bốn mươi mà?

Thái độ Bội Hoàng thật cố chấp:

- Nhưng mà cha em đã từng yêu mẹ em. Mà nếu đó là tình yêu chung thủy thì mặc dù mẹ em chết rồi, ông ấy cũng không có quyền lãng nhãng.

- Không lẽ phải đem liệm tình yêu theo cái chết? Em biết bây giờ là thế kỷ hai mươi chứ không phải thời trung cổ không? Anh thấy thì cha em chẳng có lỗi gì cả. Đàn ông mà.

- Có nghĩa là anh rồi sẽ học sách ông ấy? - Bội Hoàng trừng mắt nói – Anh có biết ông ấy đã giao du với hạng người nào không? Vũ nữ, gái bán bar, ca sĩ, chiêu đãi viên... Toàn là những hạng gái không đứng đắn.

- Bội Hoàng, em không nên quá khích như vậy. – Lê Văn vừa cười vừa nói – Em cần phải thông cảm, rộng rãi với cha em. Người đàn ông ở tuổi bốn mươi là người đàn ông sung sức. Họ cũng phải sống bình thường như mọi người. Nhưng cha em lại thiếu một người vợ, một mái ấm gia đình. Vậy thì phải để ông ấy tìm kiếm tình yêu. Anh nghĩ thì vũ nữ, gái bán bar, ca sĩ... họ cũng không phải là người xấu, hoàn cảnh đưa đẩy họ hành nghề đó thôi chứ họ cũng là người... Đâu có ai muốn mình làm chuyện xấu đâu. Riêng cha em, nếu sống ép xác cuộc sống hẩm buồn tẻ, anh cảm thông với ông ấy.

Bội Hoàng cắn môi:

- Đâu phải là ông ấy không có một mái ấm hạnh phúc đâu? Chính ông ta đã phá vỡ nó cơ mà?

- Em nói gì anh không hiểu?

- Đương nhiên là làm sao anh hiểu. - Bội Hoàng cười nhạt nói – Đó cũng là nguyên do tại sao em lại thù ông ấy. Anh có biết là mẹ em đã bị cái tình lãng nhăng tình ái của ông ta giết chết không?

- Thật à? – Lê Văn ngạc nhiên – Anh thấy thì cha em nào đến đổi.

- Nhưng đó là sự thật. - Bội Hoàng tiếp tục nói – Ông ấy dựa vào cái bộ mã đẹp trai, nhà giàu của mình, quyến rũ biết bao nhiêu đàn bà, sống chẳng chung thủy, những con người như vậy, sau này chết sẽ không nhắm mắt.

- Bội Hoàng, em có biết là em đang phê phán ai đó không? – Lê Văn bất mãn nói – Em làm như cha em là tay sát nhân, giết mẹ em không bằng.

- Còn gì nữa mà không phải?

- Đích thân ông ấy giết chết mẹ em?

- Cũng không khác bao nhiêu. - Bội Hoàng nhìn ra bờ hồ nói – Ngày xưa cha và mẹ em là đôi bạn lớn lên từ nhỏ, hai người đã gắn bó nhau từ lúc còn để chôm, nên sau đó lấy nhau thì là chuyện rất tự nhiên. Trước ngày cưới, cha rất tốt với mẹ, nhưng từ ngày có anh Bội Quân thì cha đã hoàn toàn đổi khác, lúc đầu bê tha rượu chè, cặp kè với vũ nữ, đêm nào cũng thật khuya mới về tới nhà. Sau đó lại yêu một cô thư ký trong văn phòng, mà cô này lại là bạn của mẹ em, chuyện đó làm sao mẹ em có thể chịu đựng được? Nỗi đau chất chứa trong lòng càng lúc càng trở thành tâm bệnh, rồi đến lúc mẹ sinh em ra, thì tinh thần của người suy sụp hoàn toàn... chẳng bao lâu sau người qua đời. Hỏi anh thủ phạm đã giết chết mẹ không phải là cha thì là ai?

Lê Văn ngạc nhiên:

- Làm sao em biết được chuyện đó?

- Ồ! - Bội Hoàng lúng túng rồi nói – Em đã đọc nhật ký của mẹ em.

- Nhật ký của mẹ? – Lê Văn suy nghĩ rồi gật đầu nói – Nhưng đó là cảm quan của mẹ, có nghĩa là em chỉ biết được thông tin một chiều.

- Không! Tất cả đều chính xác! Em hoàn toàn tin tưởng những gì mẹ em đã viết... tại anh không biết, mẹ em đã phải đau khổ dường nào, khi có một ông chồng có tình cảm lãng nhăng không chung thủy như vậy.

Và Bội Hoàng kết luận:

- Lấy phải một ông chồng vừa giàu có vừa đẹp trai là cả một khổ tâm lớn.

Lê Văn không đồng ý:

- Anh thì không tin những gì mẹ em viết là đúng, vì vậy đừng nên đổ hết lỗi cho cha em. Biết đâu người cũng có những nỗi khổ tâm riêng của mình.

- Ông ấy mà cũng có nỗi khổ tâm riêng à? - Bội Hoàng buông tiếng cười lớn – Có chẳng là vì cảm thấy bọn đàn bà nhẹ dạ mắc câu của ông ấy còn chưa đủ.

- Đừng nói vậy. Chưa biết rõ mà kết luận, sau này sẽ hối tiếc đấy.

Lê Văn nói, Bội Hoàng không cãi lại, chỉ đưa mắt nhìn ra thật xa. Lê Văn nghĩ là Bội Hoàng lại giận nên nói:

- Bội Hoàng, em làm gì đấy? Coi như anh chưa hiểu rõ chuyện gia đình của em đi.

Bội Hoàng lắc đầu:

- Thôi đừng có nói chuyện đó nữa, cũ quá rồi nên quên đi thì hơn. Dù gì thì bây giờ em đã lớn, đã có thể tự lập được rồi... em không cần phải nương tựa vào cái gì nữa.

Lê Văn cảm động:

- Anh tin là... em rồi sẽ tự sắp xếp được cuộc sống của chính mình.

Ngồi thêm một chút, nước hồ đã dâng cao, gió chiều thổi lạnh, mùa đông sắp đến. Lê Văn dìu Hoàng đứng dậy:

- Thôi thôi rồi, chúng ta về thôi!

Và hai người chậm rãi đi dọc theo bờ đê về nhà.

Đèn trong Vườn Lê vẫn sáng choang, nhưng khu vườn khá rộng nên bóng tối bên ngoài vẫn chập chùng. Lê Văn nói:

- Ở đây không gian rộng lớn quá, nếu phải đi một mình, có lẽ anh sẽ rất sợ. Còn Hoàng?

- Em thì không! - Bội Hoàng cười nói - Tại sao lại phải sợ? Khi mà em sinh ra ở đây, lớn lên ở đây... có lẽ rồi em sẽ sống ở nơi này đến lúc già lúc chết... Và lại mẹ em đã được an táng ở đây, có người, em sẽ được che chở...

Lê Văn cười pha trò:

- Em định ở đây mãi? Em không muốn về với anh ư?

- Ai nói không? Nhưng nếu mình lấy nhau, anh vẫn có thể về đây sống chung với em cơ mà?

Lê Văn lắc đầu:

- Ai đàn ông mà sống nhờ nhà vợ? Vậy thiên hạ sẽ cười chết.

Cả hai đi vào phòng khách, nhưng họ vô cùng ngạc nhiên. Vì bây giờ chỉ có một mình Hiếu Trinh ngồi đấy, Bội Hoàng ngạc nhiên:

- Ô, thế anh Bội Quân đâu rồi?

Hiếu Trinh có vẻ lúng túng:

- Anh ấy... nói là vào trong có tí việc.

- Vậy thì để tôi vào bảo ông ấy ra.

Bội Hoàng nói nhưng Hiếu Trinh đã xua tay.

- Thôi khỏi, tôi cũng sắp về rồi.

- Về à? – Lê Văn ngạc nhiên – Bên ngoài trời tối om như vậy mà cô không sợ sao?

- Không, tôi không sợ.

Trinh đáp nhỏ, Hoàng nhìn Trinh, bất giác cảm thấy cảm thông. Hoàng biết rõ là Quân yêu Trúc Phượng. Thế Hiếu Trinh chen vào làm gì cho khổ, Bội Hoàng nói:

- Hai người ngồi đây một chút, tôi vào trong sẽ ra ngay.

Và không đợi phản ứng của Trinh, Hoàng đi vào trong.

Đứng trước cửa phòng của Bội Quân, Hoàng do dự một chút rồi mới gõ cửa bước vào.

Thật bất ngờ, Hoàng thấy Bội Quân nằm trên giường, mắt nhìn lên trần nhà. Hoàng bất mãn nói:

- Hiếu Trinh muốn về rồi kìa.

- Vậy à? - Bội Quân bình thản - Vậy thì để cô ấy về đi.

- Anh thật là kỳ cục. – Hoàng nói - Trời tối thế này... mà anh cũng đừng quên là chính anh mời người ta đến đây nhé.

Bội Quân chau mày:

- Cô ta đồng ý đến chứ đây bắt buộc.

- Nhưng không lẽ bây giờ anh bỏ mặc? Để cô ta về một mình à?

- Bực thật!

Và Bội Quân ngồi dậy, Hoàng bất mãn hơn, rõ ràng lũ đàn ông người nào cũng vậy. Họ có vẻ thật vô tình, nhất là với những người mà họ không yêu. Hoàng nói:

- Anh Quân, em muốn hỏi anh điều này.

Quân vừa khoác áo vừa nói:

- Chuyện gì nói đi?

- Trúc Phượng!

Quân nghe nói có vẻ bực dọc:

- Cô ấy thì có liên can gì đến tôi? Tại sao lại nói chuyện đó?

- Anh né tránh ư? Có gì đâu mà phải sợ, yêu không phải là một việc xấu hổ, còn được yêu lại không là chuyện khác. Chúng em đã biết hết.

- Buồn cười thật. – Quân vẫn cố che đậy - Mấy người đừng có tưởng là mình thông minh nhé.

Bội Hoàng nhìn Quân:

- Anh Quân, anh nói thật đi. Trúc Phượng đối với anh thế nào? Chúng ta là anh em mà, có việc gì phải giấu chứ?

Bội Quân ngẩn ra, nét mặt đổi dần, thật lâu sau Quân mới nói:

- Thôi em đừng có tò mò, chẳng có gì đâu... Bây giờ anh đưa Hiếu Trinh về nhà đây.

Bội Hoàng biết là Quân không muốn nói, chỉ lắc đầu, lặng lẽ theo anh ra ngoài.

Quân ra đến phòng khách hỏi Trinh:

- Nghe Bội Hoàng nói cô định về, đúng không?

- Vâng. - Hiếu Trinh lí nhí – Nhưng mà em biết đường, khỏi phải làm phiền anh.

Bội Hoàng cố ý chen vào:

- Anh Quân ra đây là để đưa chị về đấy.

Bội Quân nói:

- Vậy thì mình đi, mười phút nữa sẽ có chuyến xe đấy.

Hiếu Trinh quay qua nhìn Hoàng với cái nhìn biết ơn rồi theo Bội Quân ra ngoài.

Màn đêm đã buông xuống, gió lạnh làm Hiếu Trinh rùng mình. Bội Quân đi trước, anh chàng bước khá nhanh, Trinh phải chạy mới theo kịp.

- Ban nãy em không biết là Bội Hoàng vào kêu anh.

Trinh bắt chuyện, nhưng Quân vẫn yên lặng.

- Nếu biết là anh bận, hôm nay tôi đã không đến quấy rầy anh.

- Ai nói với Trinh là tôi bận?

- Nhưng mà hình như anh không được vui?

- Chuyện đó không có liên can gì đến Trinh cả.

- Vậy à?

Trinh lắc đầu, nàng cảm thấy thất vọng:

- Hình như anh không thích làm bạn với tôi? – Trinh hỏi.

- Nào có, nhưng tôi thấy con gái nên tự nhiên, rộng rãi một chút đừng nên lưu ý những tiểu tiết nhỏ nhặt.

- Chẳng hạn như cái cô Trúc Phượng hôm ấy, phải không?

Quân yên lặng không đáp. Hiếu Trinh lại nói:

- Hình như anh không được hài lòng về tôi.

- Không có. Thế còn Trinh?

- Cũng không.

Họ đã đến trạm xe buýt, thật ra thì chẳng ai vui cả.

- Ngày mai mấy giờ cô đến trường?

- Tám giờ học. Có lẽ bảy giờ năm mươi tôi sẽ đến trường.

- Vậy thì giờ đó tôi sẽ đón Trinh ở cửa.

- Đón tôi? – Trinh hơi bất ngờ - Chi vậy?

Trinh hỏi nhưng Quân không đáp, ngay lúc đó xe buýt đã trở tới. Trinh vội lên xe, giờ này khách vắng nên có rất nhiều chỗ trống. Trinh chọn một nơi gần cửa ngồi xuống.

- Cảm ơn anh đã đưa tôi ra tận xe.

Trinh nói qua cửa sổ, Quân chỉ khoác khoác tay, nhưng Trinh đã vui bất ngờ nhiều nỗi buồn.

Tình yêu rõ là kỳ quặc, có giận nhưng rất dễ tha thứ.

Chiếc xe đã khuất trong màn đêm. Bội Quân mới quay về, Quân chợt thấy mình hơi quá đáng. Ánh mắt nhẫn nhịn của Hiếu Trinh hiện rõ trong trí, nhưng mà cái tự nhiên, phóng đạt của Trúc Phượng lại ngập cả trái tim. Không còn chỗ đâu để chứa đựng một hình bóng thứ hai, dù Quân đã cố thử.

Bội Quân chậm rãi bước trên đường về nhà, con đường thật vắng chỉ có chiếc bóng là bạn... Phải chăng cuộc đời đã chỉ định là Quân sẽ mãi mãi cô độc trên đường đời?

Ngay lúc đó, một chiếc xe du lịch bóng lộn lướt qua, trên xe có hai người, ông Chí Huân và Trúc Phượng. Hình như họ đang cười một cách vui vẻ. Nhưng vì Bội Quân đang cắm đầu nhìn xuống nên không thấy, nếu thấy không biết Quân sẽ phản ứng ra sao.

Thời tiết khá khắc nghiệt, nhà nhà đều đóng kín, ai cũng sợ ra ngoài, mùa đông năm nay đặc biệt lạnh.

Trúc Phượng ngồi ở một góc salon, ôm chiếc gối lót trong lòng nói:

- Ban này ở ngoài đường lạnh cóng luôn.

Ông Chí Huân cho thêm củi vào lò sưởi nói:

- Nhưng ở đây lạnh còn kém bên Âu Châu đấy.

- Trời lạnh thế này ở nhà hay hơn, đọc sách hoặc nghe nhạc cũng vui vậy.
- Nhưng hôm nay bà bếp nghỉ. Chúng ta bắt buộc phải ra ngoài dùng cơm thôi, mà hình như em ngại đến nơi đông người. Em sợ người ta thấy em đi với ông già ư?
- Em không phải sợ chuyện đó.
- Thế em sợ chuyện gì?
- Em sợ anh sẽ gặp lại những người bạn cũ của anh, ngoài ra em cũng sợ gặp lại "họ".
- Họ? Là ai chứ?

Phượng cúi đầu:

- Thì là đám Bội Hoàng... Em rất sợ, nhất là cái ánh mắt của Bội Hoàng.
- Em lo xa quá... nhưng sớm muộn gì rồi tụi nó cũng biết cơ mà?

Phượng yên lặng, mắt hướng về phía ngọn lửa bập bùng ở lò sưởi, lòng đầy mâu thuẫn.

- Thôi bây giờ chúng ta đi ăn cơm nhé? Giờ này đi ăn thịt nướng ngon miệng đấy.
- Được, nhưng ở đây đông người lắm không?
- Nhà hàng này rất rộng, ít người đến, em khỏi phải lo.
- Em không lo lắng gì cả.
- Vậy thì khoác thêm áo vào rồi mình đi.

Phượng khoác thêm áo đứng dậy, chợt hỏi:

- Anh đã thay bộ salon bằng màu kem này từ bao giờ vậy?
- Ờ, mùa đông đổi phòng khách màu sáng một tí cho ấm vậy mà.

Phượng cười:

- Nhưng bây giờ em hết thích màu này rồi, em bắt đầu thấy yêu màu đỏ.

Ông Huân kéo Phượng vào lòng:

- Vậy thì ngày mai anh sẽ cho thay bộ khác màu đỏ.

Phượng cười, thật ra Phượng chỉ đùa thôi nên lắc đầu nói:

- Không được đổi nữa, em sẽ giận.

Cả hai đi ra xe, ngồi trong xe Phượng chợt thắc mắc:

- Rủi bây giờ bạn gái anh đến, thì anh sẽ xử sự thế nào?
- Họ đến à? Nào xin mời, quý vị hãy về đi, tôi sắp cưới vợ rồi đừng có đến quấy rầy nữa.
- Chắc chắn là chẳng ai tin anh đâu.
- Không tin à? Thì anh sẽ đưa em ra cho họ xem mặt.
- Thôi được, em không thích làm bình phong... em không để cho anh đưa em ra gặp họ

đầu.

Ông Huấn không nói gì cả, ông dừng xe lại trước nhà hàng Đệ Nhất, rồi cả hai đi thang máy lên lầu. Ở đây phòng ăn khá rộng, khách nước ngoài và Hoa kiều đông hơn khách địa phương.

Ông Huấn nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ ăn thịt nướng, mà ăn thịt nướng bốc bằng tay ngon hơn bằng muỗng nữa em ạ.

Trúc Phượng chỉ cười. Họ chọn một chiếc bàn tròn rộng, bồi bàn đã mang đến một chiếc hỏa lò với than hồng rực cháy để giữa bàn. Trong sự lạnh buốt của mùa đông, bếp lửa hồng đã tạo nên cái khung cảnh khá ấm cúng. Ông Huấn quả là người biết cách hưởng thụ, ông chọn món thịt rừng tươi, heo rừng và mề, lại dặn mang cả hành củ ra. Rồi tự tay ông ướp hành vào thịt và đặt lên hỏa lò nướng.

Ngay lúc đó, một cặp thanh niên trẻ bước vào. Phượng lúc đó bận nhìn ông Huấn nướng thịt nên không để ý, đôi nam nữ kia có lẽ vì quá hạnh phúc nên không để ý đến bàn bên này. Họ chọn chiếc bàn gần đấy ngồi xuống và cười nói tự nhiên.

Tiếng cười quen thuộc làm Phượng chú ý và quay lại, vừa quay qua Phượng đã tái mặt ngay, Lê Văn và Bội Hoàng.

- Anh Huấn! Họ cũng đã đến rồi kìa!

Phượng khẽ kêu lên, làm ông Huấn đang nướng thịt quay lại:

- Ai?

- Bội Hoàng và Lê Văn. Bây giờ phải làm sao đây?

Ông Huấn nhìn qua, chau mày suy nghĩ:

- Thôi được, mình sang đây chào họ trước. Rồi nói tình cờ gặp nhau ngoài đường kéo vào đây là mọi chuyện xong cả chứ gì?

Trúc Phượng gật đầu rồi bước qua bàn Bội Hoàng. Bội Hoàng vừa nhìn thấy Phượng giật mình, nhưng sau đó trông thấy cả ông Huấn mặt chợt tái hẳn. Lê Văn thì vui vẻ:

- Ô, không ngờ lại gặp bác ở đây, cả Trúc Phượng nữa, hai người cũng đến dùng món thịt nướng à?

Trúc Phượng ngồi xuống bàn một cách tự nhiên:

- Chúng tôi ngồi chung có quấy rầy gì không?

- Dĩ nhiên là không rồi. – Lê Văn nói.

Ông Chí Huân mang chén đĩa qua, ông cố tạo ra vẻ thật tự nhiên, nhất là trước mặt Phượng, ông nói:

- Hôm nay may mắn thật, tình cờ gặp Phượng ngoài đường rồi lại gặp Lê Văn và con ở đây nữa.

Bội Hoàng không nói gì cả, chỉ đưa mắt lạnh nhìn Phượng rồi nhìn cha dò xét... Linh tính cho Hoàng biết giữa hai người này đã có cái gì. Hoàng nhếch môi:

- Rõ là một sự trùng hợp lạ kỳ.

Trúc Phượng mặc cảm không dám nhìn lên chỉ cắm cúi ăn. Ông Huân quay sang Lê Văn.

- Chiều nay hai người còn có tiết mục gì nữa không?

- Dạ chuyện đó cũng chưa tính, có lẽ sẽ đi xem hát hoặc đi chơi banh mà cũng có thể đến phòng trà... À... bác và Phượng sẽ cùng đi với tụi này chứ?

Lê Văn hỏi, nhưng Phượng đáp nhanh:

- Không được, chiều nay tôi bận việc.

- Bận việc à? - Bội Hoàng cười nụ cười đầy mai mỉa – Có lẽ bận kèm trẻ chứ gì?

Trúc Phượng ngớ ngàng, lời nói của Bội Hoàng như mũi dao nhọn chọc sâu vào tim Phượng. Khoảng cách tuổi tác giữa ông Huân và Phượng, bên cạnh đó ông Huân lại là cha của Hoàng...

Phượng cố tỏ ra bình thản:

- Không phải là chuyện kèm trẻ, mà tôi bận việc khác.

Ngay lúc đó Lê Văn kéo Hoàng đi lấy thêm thịt nướng. Đợi họ đi rồi, ông Huân hỏi:

- Tại sao em lại nói vậy?

Giọng Phượng run rẩy:

- Cô ấy đã biết, vừa nhìn thấy chúng mình là cô ấy biết ngay.

- Biết thì đã sao đâu? Chúng mình chưa làm gì quá mức cơ mà?

- Nhưng mà... rõ ràng Bội Hoàng thông minh và nhạy bén... Anh không thấy là cô ấy đã nhìn em với cái ánh mắt của một quan tòa nhìn tội phạm à?

Ông Huân thở ra:

- Nó hoàn toàn giống như mẹ nó.

- Anh cũng thấy điều đó chứ.

- Có lẽ... – Ông Huân có vẻ bức rức, ông nói – Không biết, một hồi nữa làm sao rút khỏi họ đây.

Phượng nói:

- Hay là tạm thời mình chia tay?
- Có lẽ là em nên đi trước, rồi anh sẽ ra sau.

Ngay lúc đó, Lê Văn và Bội Hoàng đã quay lại. Lê Văn cười nói:

- Cái món thịt nướng này rất hấp khẩu tôi, chắc chắn hai cô ở đây ăn không lại đâu.

Nhưng Bội Hoàng đã cười nhạt nói:

- Coi chừng anh lâm đấy. Anh đừng tưởng, Trúc Phượng đây thích thịt nướng còn hơn cả anh, cô ấy có thể nuốt gọn cả gói.

Lê Văn không hiểu, cãi:

- Không, tôi không tin chuyện đó.

Phượng hiểu ý Hoàng, nhưng chỉ nói:

- Bội Hoàng nói chơi đấy. Đồng ý là tôi thích ăn mặn hơn ăn ngọt nhưng làm sao lại dám bì với anh Lê Văn chứ?

Ông Chí Huân chen vào:

- Ăn uống thì cứ tự nhiên thích gì ăn đấy, ăn cho no chứ tôi cũng không ưa mấy cô ham làm dáng.

Bội Hoàng không hiểu sao lại nói:

- Nhưng mà con gái cũng cần phải giữ thân hình thon thả, lý tưởng nhất là vòng eo năm mươi bốn, đúng không?

Lê Văn nói:

- Vòng eo thì phải có, nhưng cái quan trọng nhất là khuôn mặt nữa, xấu như quỷ dạ xoa ai mà thèm nhìn.

Mục đích của Hoàng là châm chọc ông Huân nhưng Lê Văn không hiểu nên Bội Hoàng có vẻ giận:

- Ai nói tới anh mà anh lại châm mồm vào.
- Lại giận hờn nữa rồi. – Lê Văn đầu dụ – Thôi để anh mời em một miếng nhé.
- Thôi không ăn đâu.

Hoàng nói làm Lê Văn đỏ mặt, ông Huân can thiệp:

- Bội Hoàng, cậu Văn đã có ý tốt, con đừng để cậu ấy mất mặt nơi đông người.
- Nơi đông người à? - Bội Hoàng quay sang chĩa mũi dùi sang ông Huân - Thế còn cha?

Gia như vậy mà dẫn một cô gái đáng con vào đây, để xem lắm à?

- Bội Hoàng! – ông Huấn đỏ mặt – Năm nay con hai mươi tuổi rồi, con phải biết điều một chút, sao con lại ăn nói như vậy?

- Đương nhiên là con biết những gì con nói. - Bội Hoàng không chịu thua – Con đã biết rõ tim đen của cha, rõ ràng là cha hẹn đưa Trúc Phượng vào đây, rồi gặp tội con, cha phải nói trở đi là tình cờ... cha gạt ai chứ không gạt con được đâu cha ạ!

- Bội Hoàng!

Ông Huấn kêu lên. Lê Văn và Trúc Phượng gần như cùng lúc cũng kêu lên, nhưng Bội Hoàng vẫn bình thản vẫn lạnh.

- Mấy người nghe tôi nói đây... cha tôi chơi với bọn đàn bà xấu đã chán chê, nên bây giờ muốn tìm của lạ, ông ấy mới hướng về phía cô bạn tôi đây... Rõ ràng là cả hai đều bần tiện...

Ông Huấn tái hấn mặt, ông nói:

- Cha mong là con suy nghĩ lại những gì con nói và con cũng đừng quên là... cha là cha ruột của con.

- Vâng, làm sao con dám quên chuyện mình có một người cha xuất sắc như vậy.

Bội Hoàng cười một cách chua chát.

- Con rất rõ cha con mà... một play boy một con người sống phóng túng, đa tình... đã khiến mẹ con vì đau khổ mà chết.

Lê Văn ngăn lại:

- Bội Hoàng, không nên...

Ông Huấn không dẫn được, ông đứng dậy đưa cao tay định tát tai Hoàng, nhưng Phượng đã nhanh tay hơn giữ chặt tay ông lại.

Bội Hoàng trừng mắt.

- Đây thấy chưa, tôi đã nói đúng, nên ông ấy định đánh tôi.

Ông Huấn tái mặt, đau khổ, bứt rứt, thù hận, giận dữ tràn ngập trong lòng ông, những sợi cơ trên mặt ông như xơ cứng ra.

Và mọi người cứ đứng trong tư thế đó thật lâu... không gian gần như chết lặng. Thời gian ngừng trôi... nhưng cuối cùng rồi ông Huấn là người bình tĩnh trước tiên, ông trừng mắt nhìn Hoàng, rồi vội vã quay người bỏ đi. Ông bỏ lại chiếc áo khoác ngoài, chìa khóa xe và cả Trúc Phượng.

Bội Hoàng cắn môi cố không để rơi nước mắt. Hoàng quay quay Trúc Phượng.

- Này Trúc Phượng. Cô nói đi, cô mê cái gì của cha tôi chứ? Danh vọng, địa vị, tiền bạc, hay là cái số tuổi đáng cha của ông ấy... Năm nay cha tôi đã bốn mươi lăm, lại là cha ruột của tôi, vậy mà sao cô không buông tha? Bây giờ ông ấy đã bỏ đi, bỏ cả cô lại đây mà đi đó, cô thấy chưa?

- Thôi đủ rồi, đủ rồi Bội Hoàng. – Lê Văn chen vào – Em đã làm cha em giận bỏ đi, rồi bây giờ em lại làm Trúc Phượng đau khổ, em điên rồi ư?

Bội Hoàng quay qua Lê Văn:

- Tôi làm Trúc Phượng đau khổ, anh đau lòng? Anh là cái gì của cô ấy chứ? Anh đừng quên là người mà cô ta muốn quyến rũ là cha tôi chứ không phải là anh đâu nhé.

Nhưng Trúc Phượng không phản ứng, Phượng tự nhiên nhặt lấy áo của ông Huấn và chìa khóa xe, rồi nhìn Hoàng nói:

- Tôi không hề để ý bất cứ cái gì của cha cô, tôi không phải thuộc hạng người như vậy. Chuyện của tôi và ông ấy chỉ có chúng tôi biết, còn cô... chẳng bao giờ cô hiểu nổi đâu. Lời của Phượng làm Hoàng tái mặt.

- Cô còn dám...

Phượng quay sang Lê Văn:

- Anh Lê Văn, hôm nay nhờ anh trả hộ tiền bữa ăn nhé. Anh cũng biết đấy, tôi thì không có lấy một đồng trong túi... số tiền hôm nay chắc chắn là ông Chí Huấn rồi sẽ hoàn trả lại cho anh.

- Vâng.

Lê Văn nói mà vẫn ngẩn ngơ.

Trúc Phượng liếc nhanh về phía Bội Hoàng, rồi chậm rãi bước ra ngoài. Thái độ bình thản của Phượng làm Hoàng ngạc nhiên.

Phượng bước vào thang máy đi xuống, ra khỏi nhà hàng Phượng trông thấy ông Huấn ngay. Ông ta đang đứng tựa bên xe có vẻ thần thờ, Phượng bước tới đưa áo cho ông Huấn, rồi mở cửa xe, nói:

- Thôi bây giờ mình về chứ? Đứng đây có ích lợi gì?

Ông Huấn như chiếc máy bước vào xe, mở máy, rồi cho xe chạy rất chậm.

- Đừng nghĩ ngợi gì cả, về nhà rồi hãy tính. Lời của Bội Hoàng ban nãy chỉ là một sự xúc động nhất thời, hãy tha thứ cho cô ấy... Dù gì cô ta cũng là con gái của anh.

Phượng nói nhưng ông Huấn lắc đầu:

- Anh đã tha thứ cho nó biết bao lần rồi... có lẽ vì anh đã dung túng nó quá nên mới có cái ngày hôm nay.

- Vì cái tiền kiến của cô ấy dành cho anh quá đậm... Em nghĩ là anh phải bỏ ra rất nhiều thời gian giải thích thì cô ấy mới hiểu.

Ông Huấn lắc đầu:

- Em không hiểu đâu. Bội Hoàng nó ganh tị với tất cả những người đàn bà có mặt bên anh, có nhiều lúc anh ngạc nhiên... anh không biết là cái tình cảm cha con của anh với nó có bình thường hay không?

- Không có gì đâu, anh đừng nghĩ ngợi quá không tốt. - Phụng nói - Bội Hoàng mà làm như vậy... cô ấy cũng nào có vui sướng gì.

- Nó hành động chẳng khác mẹ nó chút nào cả. – Ông Huấn thở dài rồi nói – Anh linh cảm là rồi đây... cuộc đời của nó cũng không hạnh phúc gì đâu.

- Anh không được nói vậy. Bội Hoàng dù gì cũng là con gái của anh.

- Anh chỉ tội cho cậu con trai kia, cậu Lê Văn đấy, nếu cậu ấy mà yêu nó thật sự thì cũng...

- Thôi anh đừng nói nữa. - Phụng cắt ngang – Lê Văn yêu cô ấy một cách chân tình. Chiếc xe đã chạy đến nhà. Ông Trần ra mở cửa, ông Huấn bước vào nhà như chiếc xác không hồn. Ông bước ngay đến quầy rượu, rót một ly đầy nốc cạn, rồi ly thứ hai. Trúc Phụng không ngồi yên được, bước tới chặn ly.

- Em nghĩ là... rượu chẳng giải quyết được gì cả.

Ông Huấn lắc đầu:

- Tại em không hiểu, chứ rượu đã là bạn của anh trên mười năm nay.

Phụng thở dài, thì ra mười năm qua ông Huấn đã sống thế này, hết gái đến rượu... ông tự chuốc say mình để quên hết tất cả.

- Nhưng người bạn này rất có hại cho anh. Anh biết không?

Ông Huấn cười buồn, bung ly về phía ghế ngồi xuống. Ông nâng ly lên và nhìn và chất nước vàng lẫn lẫn sủi bọt nói:

- Anh nghĩ lại và thấy Bội Hoàng không phải là không có lý, nó đã cảnh giác anh.

- Anh nói gì em không hiểu?

Phụng ngồi xuống gần đấy nói. Ông Huấn có vẻ suy nghĩ:

- Em có nhớ không? Lần đầu tiên gặp em... em đã gọi anh là gì? Bác... và bây giờ nếu em

sửa đổi lại cách xưng hô đó, anh thấy cũng chưa quá muộn.

- Anh...

Phượng ngăn ra. Chỉ cần mấy lời nói là Hoàng đã có thể cắt đứt mọi thứ giữa Phượng và Chí Huân ư? Vậy thì tình yêu là gì? Nó có là một thực thể bền vững không?

- Trúc Phượng. – Ông Huân tiếp mà vẫn không nhìn Phượng - Đối với anh thì mọi thứ đã trở thành chai lì... chẳng có cái gì làm anh đau khổ được, nhưng mà em thì khác, anh không muốn em phải buồn khổ.

- Buồn khổ à? – Trúc Phượng ngờ ngàng một chút – Em không đau khổ vì lời của Hoàng đâu... mọi đau khổ có chẳng là do chính mình tạo ra thôi.

- Trúc Phượng!

- Nếu anh vẫn xem em như một đứa con nít, thì anh lầm rồi. - Phượng nói - Sự trưởng thành nhiều lúc chỉ cần một phút giây... anh hiểu không? Khi tình yêu vừa đến... là em thấy mình không phải trẻ con nữa... Anh không nên nói như vậy.

- Trúc Phượng!

- Anh có biết tình yêu là gì không? Đó là một tình cảm kỳ diệu, mơ hồ, hiện hữu nhưng lại không hiện hữu... Ô! Em cũng không biết giải thích như thế nào nhưng mà thánh kinh có nói "Tình yêu là một sự nhẫn nại trường kỳ, không phô trương cuồng nhiệt, cũng không phải là điều gì xấu hổ". Và em nghĩ đây là chân lý.

- Trúc Phượng nghe anh nói này.

Phượng cắt ngang:

- Nếu anh thấy cần thiết, thì em sẵn sàng rời khỏi đây ngay, nhưng mà có một điều em muốn nói với anh là... sẽ chẳng bao giờ em hối hận về những gì mình đã làm.

- Trúc Phượng, em đừng nói gì nữa. – Ông Huân đặt ly xuống, rồi ôm Phượng vào lòng - Lời của em làm anh thấy xấu hổ.

Phượng tiếp:

- Và nếu anh bắt em lựa chọn thì... em vẫn muốn gọi anh là anh thôi.

- Trúc Phượng! – Ông Huân xúc động kêu lên.

Thời gian như ngưng đọng. Lời nói sẽ trở thành thừa thãi, họ cứ ngồi như vậy bên nhau thật lâu.

- Trúc Phượng! Em có biết là lời của Bội Hoàng đã khiến anh mặc cảm, xấu hổ. Anh cảm thấy là mình không xứng với em, chuyện này đúng ra để em mở lời trước nhưng rồi vì tự

ái nên anh đã...

- Tại sao anh lại có cái cảm giác đó? Có lẽ vì anh đã quen sống ở trên cao, anh không chịu nghĩ giùm em, làm sao em có thể xa anh được?

- Có lẽ vì anh khéo lo, nhưng em phải hiểu cho cái mặc cảm tuổi tác.

- Có mặc cảm hay không là em nè. - Phụng nói – Ban nãy, chính Bội Hoàng cũng đã hỏi em. Em đã chửi anh vì điểm nào? Tiền bạc, địa vị, danh vọng. Và em đã không nói gì được cả, thật ra là bởi vì em không nghĩ đến... Tình yêu làm gì có điều kiện, đúng không? Ông Huấn cười:

- Vâng. Tình yêu chân chính không bao giờ có điều kiện kèm theo.

- Có lẽ vì em còn lý tưởng... - Phụng đỏ mặt nói – Nhưng mà sống trong một xã hội thực dụng mà ta còn lý tưởng thì cũng tốt đấy chứ?

Ông Huấn nhìn Phụng:

- Thế ban nãy em chưa trả lời với Bội Hoàng thì bây giờ em nói cho anh biết đi, em đã yêu anh chỗ nào?

- Em cũng không biết. Lần đầu nhìn thấy anh là em cảm thấy như định mệnh đã an bài em phải yêu anh.

Ông Huấn lắc đầu:

- Định mệnh đã từng khắc nghiệt với anh. Nhưng lần này anh mong là định mệnh rồi sẽ khoan dung một chút.

- Với người lành, Thượng đế không bao giờ bỏ rơi đâu anh ạ.

Ông Huấn nâng ly lên rồi không hiểu sao nhìn Phụng cười nói:

- Thôi từ đây về sau, anh sẽ không uống rượu nữa. Nhưng mà bây giờ anh đói lắm rồi, ban nãy bị Bội Hoàng nó quậy có ăn được miếng nào đâu?

Phụng đứng dậy:

- Để em vào nhà bếp xem có món gì làm cho anh ăn.

Ông Huấn cũng đứng dậy đi theo. Hình như ông đã hoàn toàn khôi phục lại tinh thần cũ.

hết: [Chương 7](#),

QUỖNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 8

Sắp tết đến nơi.

Nhà trường đang chuẩn bị cho kỳ thi học kỳ. Sau khi thi xong sinh viên sẽ có đến ba tuần nghỉ tết. Vì vậy người nào cũng căng thẳng cố ứng phó cho xong kỳ thi để rồi được nghỉ ngơi.

Bội Quân và Hiếu Trinh rời khỏi giảng đường, chuẩn bị đi dùng cơm trưa. Mùa đông bầu trời lúc nào cũng âm u nặng trĩu. Buổi trưa, mà gió vẫn lạnh.

Đứng trước cửa trường, Bội Quân do dự rồi nói:

- Bây giờ còn sớm chán, mà ở câu lạc bộ sinh viên cũng chẳng có gì ăn, hay là mình sang tiệm cơm Đại Hoa, kiếm món gì nóng nóng ăn đi.

Hiếu Trinh chỉ cười:

- Tùy anh.

Cả hai sóng vai nhau đi ra cổng. Từ hôm đó đến nay, tình cảm giữa Quân và Trinh vẫn chưa có gì thay đổi. Mặc dù Quân đã không còn hy vọng gì với Phượng. một lần thử đã cho thấy quá rõ ràng, nhưng Quân vẫn chưa quên. Trinh và Phượng là hai hình ảnh trái ngược. Phượng tự nhiên, khoáng đạt, tự chủ. Trinh lại giống như cành liễu. Trinh hoàn toàn lệ thuộc và chiều theo bất cứ điều gì Quân muốn, và cái như tình đó cũng khiến cho Quân khó dứt rời khỏi Trinh.

Vừa ra đến cổng, Quân đã trông thấy chiếc xe du lịch quen thuộc của cha. Nhưng Quân cũng ngạc nhiên không kém, tại sao cha chàng lại đứng cạnh Phượng? Một sự trùng hợp? Hai người lại có vẻ thật vui!

Ông Huân vừa nhìn thấy Quân đã nói:

- Bội Quân đấy à? Cha đang chờ con đây, cha có chuyện muốn nói với con.

Bội Quân lạnh lùng nhìn Phượng.

- Chiều nay con còn thi, bây giờ phải đi ăn cơm. À quên nữa, xin giới thiệu với cha đây là Hiếu Trinh, bạn con. Còn đây là cha tôi.

Ông Huân và Trinh gật đầu chào nhau. Trinh hơi ngạc nhiên không ngờ cha của Quân lại trẻ như vậy.

- Chắc không có gì trở ngại đâu. Ông Huân nói.

- Chuyện có liên quan đến Bội Hoàng đấy mà!

Trúc Phượng nhìn xuống. Nàng biết Quân chưa biết chuyện của nàng với ông Huân.

Nhưng trong cái hoàn cảnh này tốt hơn nên tránh xa, Phượng nói nhỏ.

- Chiều nay tôi cũng còn thi, phải về nhà ôn thi. Quý vị ở lại nói chuyện tự nhiên nhé?

Bội Quân không phản ứng. Trúc Phượng chào Hiếu Trinh xong bỏ đi. Nàng đi rất chậm như chờ đợi điều gì.

Bội Quân chau mày nhìn cha.

- Bội Hoàng có chuyện gì nữa vậy? Sao con không biết?

- Nó cũng không hề nói với cha. Ông Huân bứt rứt nói - Tối hôm qua, vợ chồng ông Lê Bá Vỹ đến tìm cha, nói chuyện hôn nhân giữa Lê Văn và Bội Hoàng.

Bội Quân kinh ngạc.

- Họ lấy nhau à? sao vậy? cả hai đều chưa ra trường? Sao con không biết gì hết?

- Vợ chồng ông Bá Vỹ cũng không muốn chúng nó lấy nhau sớm như vậy, nhưng nghe nói đó là ý muốn của Bội Hoàng. Cha thấy thì cái chuyện này con phải hỏi rõ Hoàng, để biết chuyện gì đã xảy ra.

- Vâng. Bội Quân đáp. Dù có bất cứ chuyện gì Quân cũng không muốn nói trước mặt Trinh, nên Quân nói - Vậy để ngày mai, sau khi thi xong, con sẽ tìm nó hỏi. Mai sẽ cho cha biết, thế cha có rảnh không?

Ông Huân do dự rồi nói:

- Không, mấy ngày nay cứ tiệc tùng liên tục, có gì con gọi đây nói đến công ty cho cha cũng được.

Bội Quân suy nghĩ rồi gật đầu. Ông Huân như có chuyện gấp.

- Thôi hai người đi ăn cơm đi, mai ta sẽ gặp lại.

Rồi ông lên xe. Không biết tình hay hữu ý, Quân thấy cha lái xe thẳng về phía đường

Phượng ban nãy đã đi.

Bội Quân nhìn theo rồi cũng Hiếu Trinh băng qua đường. Trinh nhận xét.

- Cha anh còn trẻ quá, mới trông chỉ như anh cả của anh thôi...

Quân cố ý hỏi.

- Nếu ông ấy chỉ là cha tôi, Trinh thấy có thích không?

Hiếu Trinh đỏ mặt:

- Anh nói gì lạ vậy? Làm gì có chuyện đó.

Quân yên lặng và bất giác nghĩ đến mấy có bồ của cha, cô nào cũng còn rất trẻ. Chàng lắc đầu.

Họ đã đến cửa hàng ăn. Giờ này đông nghẹt. Quân tìm mãi không có bàn trống. Nhưng rồi cuối cùng chàng cũng thấy Lê Văn và Bội Hoàng. Thế là Quân kéo Trinh bước tới.

- Ô! Anh Quân, anh cũng đã đến đây dùng cơm à? Có cả chị Hiếu Trinh.

Bội Hoàng vừa trông Quân đã kêu lên. Bội Quân kéo ghế cho Trinh ngồi, rồi cũng ngồi xuống cạnh.

- Bạn nãy anh gặp cha, cha nói là hai người sắp làm lễ cưới?

Bội Quân vào đề ngay. Bội Hoàng liếc nhanh về phía Lê Văn, nhưng chàng thấy Lê Văn phản ứng, Bội Hoàng nói.

- Em nghĩ là... chuyện đó là chuyện riêng của em.

Bội Quân liếc về phía Văn.

- Anh thì không phản đối, nhưng anh muốn biết rõ sự việc như thế nào? Cha cũng vậy thôi.

- Không có sự việc gì cả. Bội Hoàng lạnh nhạt nói - Bởi vì em chỉ muốn lánh xa cái nhà đó, lánh xa ông cha ghê tởm của em.

- Bội Hoàng!

Gần như cùng lúc. Bội Quân và Lê Văn lên tiếng. Nhưng Bội Hoàng vẫn nói:

- Em sẽ mãi mãi không tha thứ được nhưng gì ông ấy đã làm!

Lê Văn có vẻ khó chịu.

- Bội Hoàng nếu em còn giữ thái độ đó, thì anh sẽ lập tức rời khỏi đây ngay.

Nhưng Bội Hoàng không chịu thua.

- Thái độ của em chẳng dính líu gì đến anh. Còn nếu anh muốn bỏ đi thì cứ đi và từ đây về sau đừng có gặp em nữa.

Lê Văn tái mặt. Nhưng cuối cùng dần được, chàng cúi xuống tiếp tục ăn món sườn rán đang ăn dở của mình.

Bội Quân yên lặng, nãy giờ Quân đã thấy hết. Trước kia Quân không ưa gì Lê Văn, nhưng hôm nay không hiểu sao Quân lại thông cảm Bội Hoàng có vẻ hơi quá khích, ương ngạnh. So với Trúc Phượng. Hoàng không có cái cỏi mở, còn với Hiếu Trinh thì lại thiếu cái dịu dàng. Mặc dù Bội Hoàng là em ruột chàng, nhưng Quân cũng chịu không hiểu nổi.

- Mặc dù chuyện lấy nhau là chuyện của riêng em. Nhưng cha dù gì cũng là cha ruột của em. Ông ấy phải biết chứ. Với anh thì... tốt nhất em nên ra trường xong rồi lập gia đình sẽ tốt đẹp hơn.

Nhưng Bội Hoàng vẫn tỏ ra ương ngạnh.

- Anh Quân từ nào đến giờ em vẫn kính trọng anh, nhưng còn chuyện này em mong là anh không nên xía vô. Thật ra thì... anh có muốn can thiệp cũng không can thiệp được đâu. Em đã quyết định là cuối năm nay sẽ làm lễ thành hôn.

Có mấy giây yên lặng, Lê Văn mới lên tiếng:

- Tôi cũng đã đề nghị là... ra trường xong mới làm lễ cưới, nhưng Bội Hoàng lại không chịu.

- Nếu anh không muốn thì sẽ không bao giờ có lễ cưới. Bội Hoàng lạnh lùng nói - Anh tính sao?

- Đương nhiên là anh muốn cưới em. Nhưng không phải là ngay lúc này. Lê Văn nhún vai nói - thôi được, tùy em vậy.

Văn nói mà chẳng một chút phản khởi.

Bội Quân suy nghĩ, rồi hỏi.

- Hình như em có chuyện gì không được vui?

Bội Hoàng cười lớn:

- Không vui à? hay là anh nghĩ em có thai rồi nên phải cưới chạy? Không, không hề có chuyện đó, chỉ tại em muốn lấy chồng thôi.

Bội Quân chỉ về phía Lê Văn.

- Lấy nhau xong rồi làm sao học? Trước khi lập gia đình, cần phải tính toán kỹ càng, vấn đề kinh tế nữa em ạ!

- Anh hãy yên tâm chuyện đó. Bội Hoàng nói - Em sẽ không lấy của ông ta một cái.

Ông ta ở đây đương nhiên là Hoàng muốn ám chỉ ông Huấn.

Bội Quân nhìn Lê Văn rồi nói:

- Nếu vậy thì... tùy em, em muốn sao cũng được, mai này gặp cha anh sẽ nói lại cho cha biết.

Và sau đây chẳng ai nói với nhau điều gì nữa, mạnh ai nấy ăn phần của mình. Nhưng Bội Hoàng có vẻ không vui, trước một vấn đề lớn lao như vậy mà... cả anh Bội Quân cũng vẫn không quan tâm. Nàng có cảm giác như bị bỏ bê. Hoàng thấy thật cô độc.

Và không dẫn được lòng. Hoàng hỏi:

- Anh có biết lúc gần đây cha thế nào không?

Bội Quân nhìn lên, không hiểu, nhưng cũng nói:

- Từ nào đến giờ anh chủ trương là không can thiệp vào bất cứ việc làm gì của cha. Cha có cuộc sống riêng tư của người.

Bội Hoàng cười nhạt:

- Chỉ sợ khi anh nghe em nói ra rồi, anh không bình thân được nữa. Anh nổi giận mới khổ chứ.

- Vậy thì em nói ra xem?

- Cha vừa mới cặp với một cô gái. Popular lắm. Anh muốn biết cô ta là ai không?

- Ai vậy?

Nhưng Lê Văn đã đột ngột đứng lên, thái độ thật giận dữ:

- Bội Hoàng. Em im giùm được không? Em đừng quên là mai còn thi nữa nhé!

Bội Hoàng chững lại, không phải chỉ có nàng mà Bội Quân cũng còn thi nữa, Vậy thì...

Nhưng Bội Quân đã hỏi tới:

- Bà ấy là ai? Sao em không nói?

- Thôi chuyện đó để anh tự tìm hiểu. Bội Hoàng liếc nhanh sang Lê Văn rồi nói - Bây giờ em phải quay về trường ôn bài, ngày mai tiếp tục thi.

Và không đợi Bội Quân hỏi thêm, Hoàng đứng dậy cùng Lê Văn bỏ đi.

Bầu trời bên ngoài vẫn một màu xám xịt, có lẽ trời sắp mưa. Bội Hoàng nói với Lê Văn:

- Anh còn nhớ không? Cái ngày đầu tiên anh đến trường, bầu trời cũng thế này... Nhanh thật, vậy là một năm học sắp kết thúc.

- À!

Lê Văn nói, mà lòng đầy mâu thuẫn, phức tạp. Mới năm thứ ba mà đã lập gia đình. Mọi

thứ chẳng có gì là nghiêm túc. Không nghe lời Hoàng lại không được. Nhưng mà không lẽ vì Hoàng mà phải hy sinh mọi thứ.

- Cái hôm mới khai giảng. Lúc mọi người đã vào lớp. Anh lại từ ngoài như một cổ trâu xông vào, làm ai cũng ngạc nhiên. Trong khi anh lại tỉnh bơ, tự mình giới thiệu. Ngay lúc đó trái tim em đập mạnh... linh tính như báo cho em biết là giữa chúng mình rồi sẽ có một sợi dây liên hệ nào đó.

Bội Hoàng chậm rãi kể, mắt nhìn vào cỏi xa xăm. Lê Văn thở ra. Phải chỉ lúc nào Hoàng cũng thế này. Có phải mọi thứ đã đẹp hơn không? Hoàng đang kể đột ngột quay lại.

- Anh Lê Văn, sao anh chẳng nói gì cả. Anh đang nghĩ gì đấy?

Lê Văn lắc đầu:

- Không có gì cả. Anh chỉ nghĩ đến chuyện mai sau...

- Chuyện mai sau à? Bội Hoàng cười một cách tự tin - Thì có gì đâu. Rồi chúng ta sẽ rời khỏi mái trường, em sẽ xa được người mà em thù hận. chúng ta sẽ sống cách biệt với mọi người. Nếu anh chịu nghe em, thì cuộc sống của chúng ta sẽ rất đẹp, rất hạnh phúc.

Phải nghe em ư? Lê Văn nghĩ. Người chồng chứ nào phải là chú chó trung thành? Phải có kế hoạch, ý chí riêng để phát triển cuộc sống. Hoàng thấy Lê Văn yên lặng, có vẻ không hài lòng.

- Anh Lê Văn, hình như anh không được vui. Hay là anh hối tiếc chuyện anh quen em?

- Bội Hoàng sao em lại nói vậy? Lê Văn mệt mỏi nói - Dù gì thì chúng ta cũng sắp lấy nhau rồi, dùng những lời lẽ giằng vò nhau đó, có ích lợi gì?

Hoàng nói:

- Nói trước để anh thấy, để sau này anh không hối hận.

Lúc hai người vào đến phòng học, ở đây hoàn toàn trống vắng. Lê Văn hỏi.

- Đám cưới chúng mình, em có định mời Trúc Phượng không?

- Sao anh cứ nhớ đến cô ấy mãi vậy?

- Em nữa rồi, đừng quên Trúc Phượng cũng là bạn học của chúng mình nhé.

- Đâu phải chỉ đơn giản như vậy, cô ấy lại là bạn gái của cha em. Biết đâu rồi một ngày nào đó sẽ là mẹ kế em nữa? Vì vậy ngày bây giờ em cần phải nín nọt, lấy lòng nó chứ gì?

- Không phải như vậy. Lê Văn khoát tay nói - Chúng ta mời cô ấy chỉ vì lý do giao tế, lịch sự thôi.

Nhưng Hoàng lắc đầu:

- Nhưng con người như vậy cần gì lịch sự? Cô ta là con người mặt dày quyền rũ cha em. Em không tin là trên đời này có cô gái trẻ nào câu lấy mấy ông già mà chẳng có mục đích cả.

- Thôi được rồi, được rồi, không đề cập đến chuyện đó nữa. Lê Văn nói - Nói xấu người khác sau lưng người ta là một việc làm không tốt.

- Phải Trúc Phượng dạy anh đó không? Sao anh lúc nào cũng bênh vực cô ta vậy?

- Bội Hoàng! Lê Văn có vẻ không vui - Em không nên quá trớn như vậy.

- Sao lại quá trớn? Anh nghĩ lại xem không đúng sao? Trúc Phượng nghèo suốt hai mươi năm nay, cô ta chỉ mê cái đồng tiền của cha em thôi.

- Sao em lại nói thế? Nếu cô ta mê tiền thì cần gì phải quyến rũ cha em? chọn ông anh của em cũng được cơ mà? Anh Quân lại đang mê cô ấy. Nói như em vậy, không lẽ anh lấy em cũng vì mê cái đồng tiền ở nhà em?

- Làm sao giống được. Bội Hoàng kêu lên - Anh và Trúc Phượng hoàn toàn khác nhau. Lê Văn lắc đầu, thở ra:

- Bội Hoàng này, mãi đến bây giờ anh mới thấy là con người của em hẹp hòi quá. Em có chấp một cách quá đáng. Anh muốn em thay đổi... Như vậy có lợi cho em nhiều hơn.

Hoàng nhìn lên:

- Bây giờ anh hối hận à?

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa.

Lê Văn đứng dậy, kéo Hoàng đi ra ngoài. Ra đến ngoài không khí lạnh lạnh như khiến Hoàng thay đổi. Hoàng dừng chân lại nói:

- Anh Lê Văn này, em nghĩ... có lẽ em nên nghe lời anh. Cái hôm đám cưới của chúng ta, em sẽ cho mời Trúc Phượng.

- Vậy à? Lê Văn có vẻ vui hẳn - Nếu vậy thì mới đúng chứ?

Hai người cười, rồi tiếp tục bước về phía vườn trường.

oOo

Trong vườn hoa, cảnh vật hoàn toàn yên lặng. Trong nhà lại chưa mở đèn. Bội Quân đứng ngoài cổng do dự một chút, rồi quyết định bấm chuông.

Đây là nhà riêng của ông Huấn. Ông Huấn hôm qua bảo là bận tiệc. Nhưng bận tiệc thì rồi cũng về. Cái chuyện Bội Hoàng đòi lấy chồng là một chuyện hết sức quan trọng.

Quân không thể chần chừ. Chàng phải hỏi cha cho rõ. Hình như chuyện này có dính líu đến thái độ gần đây của cha. Phải tìm cách giải hòa kéo gãy đổ hết.

Vì Hoàng nói lấy chồng là để trốn tránh để không còn dính líu gì đến cha nữa.

Cửa mở, Quân hỏi ông gác đàn:

- Cha tôi có ở nhà không?

- Dạ không. Ông Trần ngập ngừng đáp - Có hôm ông ấy về rất khuya, có hôm lại không về nhà.

Bội Quân chau mày:

- Không cần biết về hay không, tôi vào trong đợi cũng được.

Ông Trần không dám cãi lại, mở rộng cửa cho Quân bước vào. Quân dừng chân ở vườn hoa một chút để quan sát. Cảnh không có gì thay đổi nhưng khi vào phòng khách thì khá bất ngờ.

Mặc dù trước đây Quân rất ít khi ghé qua đây, trừ những lúc cần kíp. Nhưng Quân nhớ rất rõ, phòng khách ngày trước trang trí toàn màu xanh, còn bây giờ lại một màu sáng, Ông Huấn đã thay đổi? Hẳn là như Hoàng nói, đã có một người đàn bà khác.

Nhưng mà... chuyện cha có người yêu, Quân chấp nhận. Đàn ông còn trẻ không thể sống cô đơn. Chỉ có Hoàng vì còn trẻ con nên cố chấp.

Bội Quân tự nhiên bước đến quầy rượu, chọn một cái nước ép trái cây, rồi mang lại salon, vừa uống vừa chờ.

Bên ngoài có tiếng còi xe. Vậy là cha đã về. Quân đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Chiếc xe chạy thẳng vào vườn hoa. Quân nghe có tiếng cười của cha, nhưng bên cạnh đó, còn có tiếng cười của ai đó khá quen thuộc.

Quân giật mình không lẽ...

Và ngay lúc đó cửa phòng khách bật mở. Ông Huấn đi vào, nắm tay một cô gái... Hai cha con vừa chạm mặt đã sững sờ nhìn nhau...

Mặt Bội Quân tái hắc. Lúc đầu là ngạc nhiên, sau đó là giận dữ. Thì ra...

Trúc Phượng... cô gái mà Quân đã từng tôn thờ như một thần tượng, đang nép người cạnh cha chàng. Nụ cười cô ta rất hạnh phúc. Nhưng nụ cười đó vừa gặp chàng đã đông cứng lại ngay.

Ông Huấn vội buông Phụng ra, ông ngượng ngịu nói:

- Ô, Bội Quân. Khuya quá con còn đến đây làm gì? cha đã nói là cha bận cơ mà?

Bội Quân yên lặng, chỉ chăm chú nhìn Phụng. Vừa kinh ngạc vừa giận dữ, vừa đau xót. Người con gái mà chàng hằng yêu, hằng mơ tưởng lại là cô bồ nhí của cha. Làm sao có thể chịu đựng một chuyện như vậy được chứ. Trúc Phụng có thể không đoái hoài đến Quân, không yêu Quân, nhưng Phụng không có quyền như vậy? Bất giác Quân nhớ đến câu nói ngày hôm qua của Hoàng: "Anh có biết cô đào mới của cha là ai không? một popular hết xảy?" Ô! sao ta lại ngu quá vậy? Trúc Phụng vậy mà ta lại không nghĩ ra... Những thớ thịt trên mặt Quân như đánh lại, mắt Quân đỏ lửa, cái tức như nghẹn ở cổ lại. Quân thở không ra hơi, chàng nắm chặt hai nắm tay lại.

Thái độ của Quân làm ông Huấn lúng túng.

- Bội Quân, con làm gì thế? Sao con chẳng nói gì cả vậy?

Lời của ông Chí Huấn khiến Quân như bưng tỉnh. Quân quay lại.

- Cha đã làm gì chứ?

- Cha à? Ông Huấn chauu mày - có làm gì đâu?

Bội Quân trừng mắt, nói lớn:

- Bây giờ thì tôi đã hiểu rồi, lý do tại sao Bội Hoàng nó đòi lấy chồng sớm. Thì ra... tại cái cô này cả.

Quân nói và chỉ về phía Trúc Phụng. Lời của Quân làm ông Huấn lúng túng, ông lùi ra sau một bước.

- Con nói sao? Tại Trúc Phụng à?

- Chuyện này cha phải biết, hẳn biết từ lâu rồi chứ? Bội Quân nói như quát - Cha đừng có giả vờ như không biết, và cái hành vi này mãi mãi không tha thứ được.

Ông Chí Huấn kêu lên:

- Bội Quân!

Nhưng Bội Quân đã nói:

- Tôi rất thông cảm với cha, tôi biết là lúc nào cha sống cũng phải có đàn bà bên cạnh. Nhưng mà... cha là một người đàn ông tồi. Chơi hoa rồi bẻ cành hoa. Ngay chính với mẹ ruột tôi, cha cũng không chung thủy. Vì vậy tôi không tin là cha cũng thật tâm với cô gái này.

Quân vừa chỉ Trúc Phụng vừa giận dữ nói:

- Cha ý lại mình có tiền, cha vung tiền ra trác táng, vui với bao nhiêu gái đẹp. Cha muốn làm gì thì làm con không nói, nhưng cha không có quyền hành động thế này, với bạn học của con mình. Cha không có quyền hại đời người ta, cha biết không?

- Bội Quân, con làm rồi!

Ông Huấn kêu lên, nhưng không biết phải giải thích với Quân ra sao.

- Cha đã hại biết bao nhiêu người rồi, cha không nhớ sao? Còn hôm nay thật là quá lắm. Trúc Phượng đứng đấy nhắm mắt lại, nàng có cảm giác như cả vũ trụ sụp đổ.

- Bội Quân con nghe cha giải thích nè.

- Không có giải thích gì cả, con không nghe đâu. Bội Quân cắt ngang:

Ông Huấn buông thông tay, bỏ đi lại salon ngồi xuống. Ông biết là không làm sao giải thích được cho Quân hiểu. Cái thành kiến bao nhiêu năm qua đã ngăn cách giữa cha và con, không thể trách được Quân, vì nó cũng yêu Trúc Phượng.

Và ông không dẫn được, đưa mắt về phía Phượng. Bây giờ cô gái đang đứng cúi đầu như tội đồ với những giọt nước mắt.

Bội Quân bỏ Trúc Phượng ở đấy, quay qua ông Huấn. Thái độ thật cương quyết, Quân nhấn mạnh từng chữ một:

- Bây giờ thì cha hãy quyết định, chọn một trong hai, cô ấy hoặc là tôi!

Lời của Quân là ông Huấn bàng hoàng. Làm sao có chuyện chọn lựa được? một bên là con, một bên là tri kỷ ông lúng túng.

- Không còn cách nào khác sao?

Trúc Phượng cũng đã nghe lời phán quyết của Bội Quân. Nàng hiểu ông Huấn. Cái phán quyết đó còn hơn cả một bản án tử hình. Đương nhiên không thể không để ông Huấn mất con được. Còn nàng? Đã yêu và được yêu. Còn đòi hỏi gì nữa chứ? Vậy thì phải hy sinh thôi, nếu sự hy sinh đó giúp được cho người mình yêu giải quyết được tất cả.

Thế là Phượng ngẩng đầu lên. Cô bình tĩnh nói:

- Chuyện của mấy người thì mấy người giải quyết, chẳng dính líu gì đến tôi cả. Ở đây, câu nói cuối cùng của tôi là "chà mấy người".

Rồi Trúc Phượng quay người lại bỏ ra ngoài, để lại sự ngỡ ngàng cho hai người đàn ông.

Phượng bước thật nhanh, thật dứt khoát. Mọi cái nên cho vào dĩ vãng.

Phượng ra khỏi nhà ông Huấn, ra đến lộ cái, chặn một chiếc taxi rồi leo lên. Không để lộ một xúc động nào ra ngoài.

Rồi xe cũng dừng lại trước cửa nhà, Phượng bước xuống xe. Bấy giờ mọi cảm xúc đè nén ban nãy mới ập đến. Phượng đứng tựa ngoài cửa khóc. Âm thầm khóc không thành tiếng. Thời gian trôi qua thật chậm. Bóng tối đã đồng lõa không để bất cứ một ai thấy nỗi khổ tâm của nàng. Thôi thì tất cả đã qua rồi, cái đẹp nhất, cái hạnh phúc nhất. Những cái đó không còn nữa. Không phải là của ta thì hối tiếc làm gì.

Mọi cảm xúc vơi dần. Phượng chậm khô nước mắt rồi đẩy cửa bước vào nhà. Khung cảnh vẫn như xưa. Cha ngồi đọc báo dưới ánh đèn vàng vọt. Mẹ ngồi vá áo cho em, cảnh ấm cúng của một gia đình nghèo làm Phượng cảm động bút rút.

- Thừa cha mẹ con mới về!

Phượng nói. Ông Bình Khiêm vẫn tiếp tục đọc báo, còn bà Thục Trinh thì nhìn lên:

- Ô! ban nãy con bảo là hôm nay con sẽ về rất khuya cơ mà?

- Dạ đúng vậy, nhưng vào giờ phút chót các bạn con có việc riêng, và lại lúc này lạnh quá nên về sớm.

Trúc Phượng nói dối. Bà Thục Trinh nhìn con thương hại.

- Vậy à? con có đói không? Ở nhà sau còn cháo trắng, mẹ làm thêm trứng muối cho con ăn nhé?

- Dạ con chưa đói mẹ ạ.

Trúc Phượng đi về phòng mình, nhưng để tránh bị nghi ngờ, Phượng nói thêm:

- Mẹ biết không, Bội Hoàng sắp lấy chồng rồi đấy. Đầu năm nay cô ấy sẽ làm đám cưới.

- Vậy à. Bà Thục Trinh đặt kim xuống nhìn lên - Có phải với cái cậu tên là Lê Văn gì đó không? À mà hình như cả hai đứa đều chưa ra trường mà. Sao không đợi tốt nghiệp xong hãy tính.

- Ai mà biết được họ. Trúc Phượng nói - Mặc dù gia đình hai bên đều môn đăng hộ đối, nhưng hình như chẳng ai muốn nhanh như vậy.

Bà Thục Trinh cười:

- Thời buổi này mà còn nói chuyện môn đăng hộ đối gì? nhưng mà mẹ thấy thì Lê Văn với Bội Hoàng tánh khí không hợp nhau lắm, lấy chồng sớm chỉ cho khổ. Con là bạn của Bội Hoàng sao chẳng khuyên bảo nó.

Phượng cười buồn:

- Con làm sao khuyên bảo được? Mình chỉ là bạn bè thông thường thôi.

- Tuổi trẻ bây giờ kỳ cục thật.

Bà Thục Trinh thở dài nói. Ông Bình Khiêm đang xem báo, nghe hai mẹ con nói chuyện, ông nhìn lên:

- Chuyện của người ta mà sao mẹ con mấy người quan tâm như vậy? Bà cũng lạ, có tiếp xúc bao giờ đâu mà biết tính hai bên khác nhau chứ?

- Ông này lạ chưa. Làm sao không quan tâm? bà Thục Trinh cười nói - Khi mà nó có liên hệ đến con gái ông chứ? Ông không biết là Bội Quân, anh của Bội Hoàng hiện đang theo đuổi con gái ông à?

- Thật vậy sao?

Ông Bình Khiêm có vẻ ngạc nhiên. Trong khi Trúc Phượng lại đỏ mặt.

- Mẹ nói đùa đấy, chứ con đâu có ưa gì Bội Quân, ông ấy không hợp tính con.

Bà Thục Trinh tròn mắt:

- Không hợp mà sao suốt ngày con cứ đi chơi với người ta hoài vậy?

Trúc Phượng nói:

- Lúc đi chơi đi cả đám đông chứ đâu phải có một mình Quân đâu?

Ông Bình Khiêm không biết nghĩ ngợi gì, đặt tờ báo xuống nói:

- Thú thật với bà, tôi không mong gì con gái tôi kết bạn với những hạng công tử nhà giàu như vậy. Bạn nghèo mà có phong cách, hiểu biết vẫn hơn.

- Ông thì lúc nào cũng gàn, cũng ngoan cố. Cái bọn trẻ khi yêu chúng nào có đặt tiền bạc hay giai cấp thành vấn đề đâu?

Ông Bình Khiêm lại cầm tờ báo lên như không quan tâm nữa. Trúc Phượng đi vào phòng. Xuân Kỳ đang đọc sách. Nhìn thấy chị bước vào, không hiểu sao nói lại có thái độ thật lạ làm Phượng thấy lúng túng. Và đúng như điều Phượng nghi ngờ, Xuân Kỳ hỏi:

- Chị Phượng, ban nãy chị đã đi chơi với ai? ở đâu vậy?

Phượng vừa kéo tấm rideaux ngăn hai ra, vừa đáp:

- Thì cùng với đám Bội Hoàng, Lê Văn chứ ai. Bọn chị ăn cơm ở Đệ Nhất xong đi xem một màn biểu diễn là về.

Xuân Kỳ hỏi.

- Chị hôm nay đi với đám anh Lê Văn à?

- Ồ! Sao em lại hỏi lạ vậy?

Xuân Kỳ yên lặng một chút.

- Bởi vì... ban chiều, trong lúc chuẩn bị cơm tối, mẹ có sai em đi mua thêm món cải chua.

Lúc ra ngoài đầu hẻm, em đã gặp anh Lê Văn đứng đấy...

Trúc Phượng lúng túng. sao giờ đó Lê Văn lại đứng ở đầu hẻm?

- Em có nhìn lầm người khác không?

- Không bao giờ. Xuân Kỳ đáp một cách tự tin - Lúc em đi ra gặp mà khi quay về cũng gặp. Hình như anh ấy đứng ở đó khá lâu. Anh ấy gặp em đưa tay lên chào, nhưng em giả vờ như không thấy, bỏ vào nhà.

- Vậy à?

- Như vậy có nghĩa là chị đã thừa nhận? và chị đã đi ăn cơm với người khác? Vậy thì có gì đâu mà chị phải nói cả nhà chứ?

- chị... Trúc Phượng ấp úng - chị cũng không muốn nói dối, nhưng mà... em đừng lo, từ đây về sau chị sẽ không đi đâu nữa đâu.

- Em nào có nói gì đâu mà chị giận.

- Thôi em học bài đi, đừng hỏi gì nữa.

Phượng nói mà nước mắt lăn dài xuống má.

- Em làm ơn cài cửa phòng lại giùm chị, đừng để mẹ vào nhé.

- Dạ...

Xuân Kỳ đáp rồi bước ra cài cửa. Khi quay lại nó hỏi:

- Hình như chị có chuyện gì không vui phải không?

- Không có gì đâu em.

- Nếu có chị cứ nói gì. Xuân Kỳ nói - Ai mà bức hiếp chị, em biết được em sẽ cho hắn vỡ mặt. Có phải là anh Lê Văn không?

- Không, không phải đâu Xuân Kỳ. Phượng lắc đầu nói - Không có ai bức hiếp, cũng không có ai chọc giận chị. Chỉ tại chị hơi khó ở trong người. Thôi em học bài đi, chị nằm nghỉ một chút sẽ khỏe ngay.

- Vậy à? Xuân Kỳ mặc dù không tin, nhưng dù gì nó cũng là đứa em ngoan - Nếu thật vậy thì chị ngủ trước đi.

Trúc Phượng nằm xuống giường để cho Kỳ không nghi ngờ, nàng nhắm mắt lại nhưng đầu thì hoàn toàn tỉnh táo. Hàng trăm hình ảnh, hàng trăm ý nghĩ làm sao Phượng có thể ngủ được? Tất cả đã xảy ra gần như chỉ trong phút giây ngắn ngủi. Và chỉ có bấy nhiêu đó, đã quyết định, đã thay đổi gần như tất cả những gì có được trong người Phượng.

Ngay cả thời gian để suy nghĩ, chọn lựa cũng không có.

Đêm đã khá khuya. Bây giờ thì tiếng ngáy của Xuân Kỳ ở giường bên đã vang đều. Mắt vẫn ráo hoảnh. Từ nào đến giờ Phụng có bị mất ngủ đâu? Cái dư vị của cơn bệnh này thật là khó chịu. Mắt ngủ khôi óc lại cứ làm việc. Phụng hết nghĩ đến ông Chí Huân, lại nghĩ đến Bội Quân, Lê Văn rồi Bội Hoàng. Những mối dây quan hệ đơn giản thành phức tạp. Tất cả có lẽ chỉ tại nàng. Chớ bản chất của Bội Quân rất rộng rãi. Bội Quân không kết tội Phụng mà trút tất cả những tội lỗi kia lên ông Huân. Quân đã tưởng Phụng là người bị rũ quyền. Quân đã không hiểu gì về tình yêu. Bởi vì trong tình yêu thì đâu có ai dụ dỗ ai. Tất cả đều tự nguyện cơ mà?

Nghĩ lại Phụng mới thấy mình làm lẫn. Tại sao trước đó không sáng suốt để thấy là chuyện hai người sẽ không thể nào chấp nhận. Bội Hoàng oán ghét kẻ cướp cha, Bội Quân lại yêu nàng. Rồi dư luận xã hội. Cái gia đình họ Lê kia đâu có chỗ cho Phụng chen chân vào. Bên cạnh đó còn vấn đề tuổi tác. Bằng tuổi người ta mà định vào làm kẻ mẫu người ta ử đó là chưa kể trước đó lại là bạn bè? Đúng là đã làm một chuyện buồn cười. Sao không suy nghĩ cặn kẽ trước? Chỉ thấy yêu là yêu. Yêu một cách mù quáng không tiêu liệu, không điều kiện. Để rồi bây giờ lại thất vọng vì mọi ảo tưởng đã ta vỡ cả. Nhưng mà... thượng đế đã ban phát tình yêu cho con người, tại sao còn kèm theo điều kiện? còn bị cản trở mọi thứ. Phải chăng như vậy thì tình yêu đâu còn là hạnh phúc? Tình yêu đã trở thành nỗi đau.

Phụng không làm sao ly giải được vấn đề. Và Phụng cũng tin là chẳng ai giúp nàng giải quyết được chuyện đó cả. Lòng người phức tạp, xã hội phức tạp. Muốn tìm cái đơn giản trong những phức tạp đó là điều khó khăn...

Và Phụng cứ nằm vậy mà nghĩ ngợi. Nghĩ ngợi cho đến lúc mệt là đi. Phụng mới ngủ được giấc ngủ đầy muộn phiền.

Khi Phụng giật mình mở mắt ra thì bà Thục Trinh đã đứng trước giường, nét mặt của người có vẻ lo lắng. Phụng vội ngồi dậy.

- Mẹ, bây giờ là mấy giờ rồi? Hôm nay con dậy trễ?

Bà Thục Trinh nhìn con:

- Hơn mười một giờ trưa rồi, nhưng không sao đâu, hôm nay con được nghỉ cơ mà?

- Dạ... đã nghỉ tết. Trúc Phụng ngồi đấy bản thân - Ồ! còn em Xuân Kỳ đâu rồi mẹ?

- Nó đã đi học. Trường trung học nghỉ tết trễ hơn đại học. Bà Thục Trinh cũng ngồi

xuống mép giường cạnh con nói - Cha con thì đã đi làm, nhà chỉ còn lại hai mẹ con mình

thôi.

Trúc Phượng nói:

- Vậy thì con không có quyền lười nữa. Hôm nay con sẽ đi chợ thay mẹ...

Bà Thục Trinh đưa tay ra ngăn.

- Khỏi, mẹ cũng đã đi chợ rồi. Lúc này mùa đông, bên ngoài trời còn lạnh lắm, tốt nhất là con nên nằm nghỉ thêm một chút. Trưa nay dù gì cũng chỉ có hai mẹ con ta ở nhà, ăn cái gì gọn gọn cũng được. Mẹ có chuyện muốn nói với con.

Trúc Phượng rất nhạy bén. Hiểu ngay là mẹ đã khám phá ra điều gì. Nhưng mà... mọi chuyện dù gì cũng đã kết thúc rồi, có gì đâu phải lo?

- Trúc Phượng này. Hình như con có điều gì không vui?

Phượng lắc đầu:

- Nào có gì đâu mẹ?

- Đừng dối mẹ. Bà Thục Trinh nói - mẹ thấy cả con ạ, lúc gần đây thái độ của con nó làm sao đấy? Cười cũng không tươi, nói năng thì lấp lửng như người mất hồn. Xuân Kỳ còn cho mẹ biết là tối qua con đã khóc. Tại sao vậy? Vì Bội Quân ư?

- Không, không phải đâu! Cũng không có chuyện gì thật mà.

Nhưng thái độ bà Thục Trinh rất nghiêm nghị.

- Con có biết là gần như suốt buổi chiều qua, Lê Văn đứng ở đầu hẻm chờ con? Trong khi con lại bảo là con đã đi dùng cơm với chúng nó. Vậy là thế nào?

Trúc Phượng nhìn xuống thú nhận.

- Con không biết chuyện đó vì... chiều hôm qua, con không có đi chung với họ...

- Vậy thì đi với ai? bà Thục Trinh chau mày - Lúc gần đây con thường nói dối lắm, phải không?

Trúc Phượng lắc đầu, rồi thở dài. Thôi thì thú thật vậy. Chuyện dù gì cũng đã qua rồi.

- Vâng. Trúc Phượng bình thản nói - Lúc gần đây con không có đi chung với đám bạn, mà con đi với một người khác có tên là Lê Chí Huân.

- Lê Chí Huân à? bà Trinh chau mày - Như vậy hẳn là người nhà họ Lê nữa phải không.

- Vâng! một người bà con của Bội Hoàng. Trúc Phượng nói trớ đi - Anh ấy rất vui tính thích hợp với con.

- Vậy à? Nhưng cậu ta người thế nào?

- Dạ... Trúc Phượng ngập ngừng - Hơi lớn tuổi một chút, nhưng có cơ sở vững chắc,

người cũng rộng rãi, đẹp trai. Có lẽ vì nhờ thuộc dòng họ Lê đấy.

- Vậy thì tốt. người mẹ thì bao giờ cũng lo cho con, nhất là con gái, nên bà Trinh vui vẻ nói - Nhưng mà sao con không đưa cậu ấy về nhà? À, nhưng mà tối qua sao con lại khóc chứ?

Trúc Phượng lắc đầu:

- Không có gì cả. Chỉ tại muốn khóc.

Bà Trinh quan tâm:

- Hay là con gặp chuyện rắc rối về phía Bội Quân?

- Làm gì có chuyện đó? từ đây về sau mãi mãi cũng không có điều đó.

- Vậy thì tốt. Hôm nào rảnh rồi, con đưa cậu Lê Chí Huấn về đây cho mẹ đây cho mẹ xem mắt nhé?.

Bà Trinh nói, nhưng Phượng cố làm ra vẻ bình thân.

- Chắc cũng không có chuyện đó đâu. Vì chiều hôm qua chúng con đã dứt khoát nhau rồi.

- Sao vậy?

Bà Thục Trinh ngạc nhiên. Trúc Phượng đứng dậy.

- Mẹ đừng hiểu lầm. Giữa chúng con chưa có chuyện gì. Vả lại hiện nay con cũng chưa có ý định có bạn trai.

Bà Thục Trinh có vẻ không hài lòng.

- Xem kìa, sao con gái mẹ lại cố chấp vậy. con phải biết là tìm được đối tượng tương xứng không phải là chuyện dễ dàng.

- Con đồng ý mẹ chuyện đó. Nhưng không phải là hiếm, con còn trẻ mà.

- Thôi được. Bà Thục Trinh thở dài rồi đứng dậy nói - Con đi rửa mặt đi, mẹ làm hai tô mì ăn liền cho hai mẹ con.

Rồi bà bỏ ra ngoài. Trúc Phượng thở phào nhẹ nhõm. Bắt đầu từ hôm nay phải cố gắng quên hết mọi thứ.

Và Phượng vội vã ra nhà sau rửa mặt, vừa xong thì đã thấy mẹ bung mì lên.

- Ô! cảm ơn mẹ!

Trúc Phượng sung sướng nói. Mẹ rất chu đáo, ngoài mì ra mẹ còn cho lên mặt tô mấy miếng thịt.

Hai mẹ con cùng ngồi ăn, chẳng ai nói với nhau lời nào. Chợt nhiên có tiếng chuông cửa reo. Phượng giật mình. Ai lại đến đây giờ này nhỉ?

Trúc Phượng đứng dậy nói:

- Để con đi ra mở cửa.

Và khi cửa mở, Phượng giật mình, Lê Văn đang đứng bên ngoài, thái độ thật tư lự.

- Anh Lê Văn có chuyện gì vậy?

- Có chứ. Lê Văn đáp - Chiều hôm qua đã đến đây, nhưng lại không dám vào nhà, tôi có chút chuyện muốn gặp Phượng.

Phượng hỏi.

- Anh đến đây đã có sự đồng ý của Hoàng chưa?

Lê Văn cười:

- Không phải chuyện đùa đâu.

Phượng hỏi:

- Vậy thì vào nhà nói chuyện hay là nên đi ra ngoài?

Lê Văn suy nghĩ:

- Hình như ở nhà có người phải không? Vậy thì ta ra ngoài đi.

Trúc Phượng nhún vai, rồi nói vọng vào trong.

- Mẹ ơi, anh Lê Văn đến tìm con có chút chuyện con ra ngoài một chút sẽ về ngay.

Rồi khép cửa lại, cả hai đi ra ngoài. Phượng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Quan trọng lắm không?

- Tôi cũng không biết. Lê Văn bối rối nói. - Tôi đi tìm Phượng là để muốn được trút bớt nỗi khổ tâm của mình. Mọi thứ như đang bế tắc.

- Sao vậy? Trước kia tôi thấy anh là người vui tính, phóng khoáng lắm mà? Bây giờ lại sắp được cưới vợ rồi, vui mới phải chứ sao ủ rũ như vậy?

- Thì cũng tại cái chuyện cưới vợ đó. Lê Văn buồn bã nói - Tôi không muốn lập gia đình sớm, nhưng mà Bội Hoàng... Ồ, tôi không biết cô ấy làm sao nữa.

- Chuyện đó mà anh tìm đến đây thì tôi cũng chịu bí thôi. Phượng lắc đầu nói - Nếu anh thật tình yêu cô ấy, thì có lấy nhau sớm cũng không thành vấn đề.

- Đương nhiên là tôi yêu Hoàng, nhưng mà cái bản tính ngang ngược, độc đoán của cô ấy nhiều lúc làm tôi khó chịu lắm sao ấy. Thấy lại thì hình như chúng tôi không được hợp tính nhau. Và vì vậy tôi không biết phải làm sao nữa.

- Thôi thì vì tình yêu, hãy nhịn nhục, khoan dung và chấp nhận cả những khuyết điểm của cô ấy.

- Trúc Phụng!

- Anh có biết không? Phụng không để Lê Văn nói, tiếp - Ngày hôm qua tôi đã đụng với Bội Quân ở nhà ông Chí Huân. Và rồi mọi thứ đã kết thúc.

- Kết thúc? Lê Văn giật mình - Cô muốn nói là chuyện của cô và bác Huân? Trúc Phụng tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.

- Anh không hiểu? Phụng cười - Ngay chính bản thân tôi cũng không ngờ mình lại có thể yêu người đứng tuổi như vậy. Nhưng mà, ngay lần đầu tiên gặp ông ấy như một tiếng sét, vang. Và mọi việc đã đến.

- Tôi vẫn không hiểu.

- Bội Hoàng thì cho chuyện đó là vì tôi đã bị đồng tiền và địa vị của ông Huân làm mê hoặc, còn Bội Quân lại bảo cha anh ấy đã dụ dỗ tôi. Tất cả đều không đúng phải không? - Mắt Phụng nhìn xa vời. Phụng lại tiếp - Trong mắt tôi thì ông Huân cũng giống như bao nhiêu người đàn ông bình thường khác. Tôi chẳng hề nghĩ về bất cứ một cái gì khác của ông ta. Mà tôi nghĩ thì ông ta cũng vậy, vì nếu muốn có một người đàn bà đẹp thì bên cạnh ông ta thiếu gì? Tôi đâu xứng đâu. Chúng tôi đã đến với nhau chỉ vì tâm đầu ý hợp mà thôi.

Lê Văn có vẻ xúc động.

- Tôi nghĩ là Phụng nói đúng. Nhưng mà... Chuyện như vậy là kết thúc thật rồi sao?

- Làm sao được? Trúc Phụng quay sang nhìn Lê Văn - Anh biết không? Anh Bội Quân đã đưa ra điều kiện, bắt ông ấy chọn một, hoặc là tôi hoặc là anh ấy. Đương nhiên là ông Huân làm sao dứt được tình cha con được.

- Và thế là ông Huân đã chọn con?

- Không phải là ông ấy, mà chính tôi quyết định - Trúc Phụng nói - Tôi nghĩ vì tình yêu phải hy sinh thôi.

Lê Văn ngẫm nghĩ.

- Nhưng mà Bội Quân đã có Hiếu Trinh rồi?

Trúc Phụng hỏi lại:

- Nhưng Bội Quân có yêu Hiếu Trinh không chứ?

Lê Văn lắc đầu:

- Hèn gì thấy thái độ của Bội Quân với Hiếu Trinh nó thế nào đấy, thì ra vì... Tôi đã sớm nhận ra điều này mà Bội Hoàng lại cãi tôi.

- Ai yêu ai thì cũng vậy. Phượng nói - Nhưng bây giờ tôi không muốn dính dấp bất cứ điều gì đến nhà họ Lê nữa.

- Nghĩa là cô sẽ không tham dự cả tiệc cưới giữa tôi với Bội Hoàng?

Phượng ngần ngừ một chút nói:

- Tôi nghĩ, nếu hai người có nhã ý mời, thì tôi cũng tham dự chứ.

- Đương nhiên là có mời. Lê Văn nói, nỗi buồn phiền nào đã vơi đi - Nhưng chắc chắn là Phượng phải đi nhé.

Trúc Phượng gật đầu, rồi đứng lại:

- Thôi nhé, tôi quay về. Riêng về chuyện giữa anh với Bội Hoàng, tôi nghĩ thì anh nên hiể cho cô ấy mà tha thứ. Như vậy mới gọi là tình yêu. Và từ đây anh cũng nên hạn chế đến đây, để cô ấy bớt nghi ngờ.

- Không lẽ tôi không được quyền có bạn?

- Chuyện đó tôi không biết, nhưng tôi biết, chính vì yêu anh nên Hoàng mới hay ghen như vậy.

- Phải chi đổi được tính của Phượng cho Hoàng thì hay biết mấy.

- Anh nói điên! Phượng đáp - Thôi tôi về, mẹ đang chờ cơm tôi ở nhà.

- Vậy thì cảm ơn Phượng. Nói chuyện với Phượng, bao nhiêu phiền toái như vơi hẳn.

Phượng lắc đầu:

- Đừng cảm ơn. Tự anh, anh tạo ra phiền toái cho mình. Bây giờ hãy cố mà về với Bội Hoàng đi.

- Vâng. tôi sẽ cố gắng làm theo lời Phượng để có lại tình yêu.

Rồi Lê Văn bước nhanh. Phượng nhìn theo mà ngỡ ngàng. Thật lâu mới phục hồi lại sự bình thản. Phượng chợt nhớ đến câu "Tình yêu là sự nhẫn nại lâu dài" Vậy ư? Và Phượng lầm lũi quay về nhà.

Nhưng có ai đó đã đứng chặn phía trước. Phượng ngược mắt nhìn lên Trái tim chợt co thắt. Chí Huấn! mới qua có một đêm mà Huấn như già đi hơn mười tuổi, đôi mắt thụt sâu, mặt bơ phờ.

Huấn đưa quyển sách cho Phượng nói:

- Quyển sách này Phượng bỏ quên đằng ấy khá lâu. Hôm nay tôi mang đến cho Phượng.

- Cảm ơn anh!

Phượng đỡ lấy quyển sách, có cái gì nghèn nghẹn ở cổ.

- Ban này anh trông thấy Lê Văn vào nhà em, rồi hai người đi ra ngoài, nên anh tránh mặt.

- Nhưng anh đến đây còn chuyện gì khác không?

- Chẳng qua anh muốn đến đây xem em thế nào.

Ông Huấn ngập ngừng nói, như cả hai mãi mãi không còn gặp nhau nữa.

Phượng hỏi:

- Thế xe anh để đâu rồi?

- Anh đi bộ, Ông Huấn nói, mắt ông ta đỏ ngầu - Anh đã đến đây từ sáng sớm.

- Vậy à. Trúc Phượng thấy đau lòng - Anh đã ở đây mấy tiếng đồng hồ liền? Sao lại phải khổ như vậy?

Ông Huấn thở dài:

- Anh bức rức quá. Trúc Phượng, hã em không trách anh chứ?

Phượng lắc đầu. Trách gì? Tình yêu mà?

- Em không trách ai cả, chẳng ai sai sót trong việc này.

- Trúc Phượng, em cũng nên tha thứ cho cả Bội Quân. Ông Huấn ngập ngừng một chút nói - Em phải hiểu cho nó. Vì nó đã... yêu em Tất cả tội lỗi này đều do anh cả.

Trúc Phượng yên lặng:

- Nếu anh mà còn trẻ, hoặc gặp em sớm hơn thì...

Ông Huấn bứt rứt, nhưng rồi lại tiếp:

- Thôi, không nói chi những chuyện đó nữa. Trúc Phượng, em hãy hứa với anh là... hãy quên anh đi và trở về với những tháng ngày hồn nhiên cũ.

- Làm sao làm được điều đó? Nước mắt chợt nhiên chảy ràn rụa. Những ngày vui cũ à? Những tháng ngày hồn nhiên học trò. Khi tình yêu đến, nó đã lùi vào dĩ vãng xa xăm.

Nhưng Phượng vẫn cố trấn tĩnh. Phượng nói:

- Vâng, em sẽ cố gắng làm được điều đó.

- Anh cũng mong là từ đây về sau chúng ta vẫn còn được giữ cái tình bạn, nếu có thể được.

- Vâng, ta mãi mãi là bạn nhau mà.

Phượng lẩm bầm. Ông Huấn tiếp:

- Từ đây về sau nếu có cần chuyện gì, có gặp rắc rối, em cứ tự nhiên đến tìm anh.

Rồi ông Huấn quay người bỏ đi. Ông bước như lảo đảo không quay đầu lại. Phượng nhìn

theo mãi cho đến lúc bóng ông Huân mất hút ngoài đầu hẻm, rồi mới chậm rãi bước về nhà. Mọi thứ mất hẳn ý nghĩa với cuộc đời Phụng.

Vào đến nhà, Phụng thấy mẹ đứng bên khung cửa sổ nhìn ra, hai tô mì trên bàn đã nguội lạnh.

- Trác Phụng, con ăn tiếp phần con đi chứ. Bà Thục Trinh nói, và nhìn Phụng với ánh mắt tò mò - Cái người đàn ông ban nãy là ai vậy?

Trác Phụng nghĩ mẹ hẳn chưa nhìn thấy ông Huân nên nói:

- Thì anh Lê Văn đấy.

Nhưng bà Thục Trinh lắc đầu:

- Mẹ muốn nói cái ông đã đưa quyển sách cho con đấy.

Phụng thở ra, không giấu giếm.

- À, ông Lê Chí Huân đấy.

- Nhưng mà ban nãy con đã nói là cắt đứt mọi liên hệ với ông ta rồi cơ mà.

Trác Phụng quay lại nhìn mẹ:

- Hình như mẹ không ưa ông ta?

Bà Thục Trinh đi lại phía bàn ăn, chỉ nói.

- Mẹ thấy thì ông ta không còn trẻ lắm. À mà ông ta là gì của Bội Hoàng vậy?

Trác Phụng do dự một chút, đáp:

- Dạ là cha!

- Cha à? cha của Bội Hoàng - Bà Thục Trinh kêu lên - Trời ơi! Trác Phụng, con có điên không?

Trác Phụng cười buồn. Vâng có lẽ ta đã điên mất.

hết: [Chương 8](#)

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 9

Suốt những ngày nghỉ tết, cuộc sống của Trúc Phượng rất bình thản, Nàng gần như chỉ ở trong nhà đọc sách, dạy Xuân Kỳ môn Anh Văn, rảnh hơn thì phụ mẹ làm bếp, Phượng như ngăn cách hẳn với cái ồn ào ngoài phố.

Bà Thục Trinh không hề đem chuyện của Phượng với ông Huấn ra kể lại cho chồng nghe. Người mẹ nào lại không là cánh chim dang rộng cánh che chở. Mọi thứ, mọi nỗi khổ đau của con bà sẵn sàng chia sẻ... và âm thầm theo dõi từng biểu lộ tình cảm của con mình.

Thấy Trúc Phượng không ra ngoài, ông Huấn cũng không còn đến tìm, bà thấy yên tâm. Như vậy thì Trúc Phượng nó đã nói thật. Mọi thứ đã được dứt khoát! vậy thì càng tốt.

Trước hôm đi học lại hai ngày, khi bà Thục Trinh đi chợ về bà thấy trong thùng thơ có một tấm thiệp cưới. Bà mang vào cho Phượng.

- Thiệp cưới của Lê Văn với Bội Hoàng phải không?

Bà Trinh hỏi, Phượng đáp:

- Vâng, lễ cưới cử hành chiều nay mẹ ạ!

- Vậy à? Bà Trinh đặt giỏ đi chợ xuống, nhìn con gái thăm dò - Thế con có định đi dự không?

Phượng đáp:

- Dĩ nhiên, người ta mời là phải dự. Không dự người ta sẽ cho mình là trẻ con.

- Nhưng mà...

Bà Thục Trinh định nói gì đó lại thôi.

Trúc Phượng hiểu ý cười:

- Mẹ muốn nói chuyện ông Chí Huấn phải không? Mẹ đừng lo, chúng con cũng chưa tiên

xa quá, chỉ là bạn.

- Đồng ý, nhưng chuyện đó chỉ có con và ông Huân biết. Còn anh em Bội Hoàng, Bội Quân thì sao?

Trúc Phượng vẫn cười:

- Hôm nay là ngày cưới của Bội Hoàng cô ấy sẽ không để tâm đến chuyện nhỏ nhất đó trong ngày hôm nay đâu mẹ...

Rồi Phượng cầm thiệp đi về phòng riêng. Để tấm thiệp cưới màu đỏ lên bàn, Phượng ngẩn ra. Có nên đi dự không? Phượng tự hỏi, lời của mẹ rõ là một cảnh giác hữu lý. Tối nay thế nào ông Huân cũng có tham dự. Sự chạm mặt đó sẽ đưa cục diện đến đâu? có cả Bội Quân và Bội Hoàng. Nhắm có giữ được bình thân tự nhiên hay là sẽ làm nên chuyện cười? Nhưng nếu không đi thì cũng không được. Người ta đã mời, có nghĩa là đã bỏ qua hết, Mình không dự chỉ để vạch lưng cho người ta thấy là mình trẻ con, thiếu phong độ, mặc cảm...

Thế là Phượng đứng dậy. Phượng bước đến tủ áo, chọn chiếc áo mới may đẹp nhất của mình.

Chiếc áo mà năm ngoái khi tham dự tiệc cưới của một người bà con mẹ đã bắt may, kiểu còn mới. Đó là chiếc robe bằng soie trắng, trên khoác thêm chiếc áo ngoài bằng vải cứng rất modern. Phượng nhớ rất rõ, lúc may chiếc áo này Phượng đã phải lưỡng lự vô cùng. Nếu không có sự hối thúc của mẹ, Phượng đã tiếc tiền không may.

Lấy bộ áo ra ủi lại, rồi đặt lên giường. Phượng chưa kịp làm gì khác thì đã nghe chuông cửa reo. Rồi tiếng của Xuân Kỳ bên ngoài vọng vào:

- Chị Phượng ơi, có bạn đến tìm.

Trúc Phượng chạy vội ra và thật bất ngờ, người đến tìm là Hiếu Trinh. Cô gái có nụ cười dịu dàng.

- Ô, Hiếu Trinh, sao chị biết nhà em ở đây mà đến vậy?

Hiếu Trinh e ấp:

- Đã muốn tìm Phượng lâu lắm rồi nhưng không biết nhà.

Phượng biết Trinh đến tìm hẳn có lý do gì đấy, nên vội kéo Trinh về phòng riêng của mình.

- Vào đây, chúng ta nói chuyện dễ hơn.

Trinh vào trong, thấy bộ áo mới nằm trên giường, hỏi:

- Chuẩn bị đi ra ngoài à?

- Không có - Phụng lắc đầu nói - Tôi nay đi dự lễ cưới của Bội Hoàng, chị có đi không?

Hiếu Trinh lúng túng:

- Không đi, vì họ không có mời.

- Vậy à? - Phụng chau mày. Nàng thấy anh em Bội Hoàng rõ là chẳng lịch sự. Và để thay đổi không khí, Phụng hỏi - Thế hôm nay chị đến đây có việc gì?

- Cũng chẳng có gì, muốn tìm Phụng để tâm sự thôi. - Hiếu Trinh nói - Nhờ anh Lê Văn cho biết địa chỉ, tôi mới đến được đây.

- Vậy mà tôi tưởng Bội Quân đưa địa chỉ cho chị chứ?

Phụng nói làm sắc diện Trinh thay đổi ngay:

- Còn lâu anh Quân mới làm chuyện đó. Anh Quân lúc nào cũng giấu kín chuyện của Phụng.

- Sao Hiếu Trinh lại nói vậy?

Phụng đứng dậy nói:

- Xin lỗi Phụng nhé, tôi không cố tình, nhưng mà...

- Chị Trinh đã hiểu lắm rồi. - Trúc Phụng thở ra nói - Giữa tôi và anh Bội Quân chưa hề có gì cả.

- Tôi biết chuyện đó. - Hiếu Trinh gật đầu nói - Nhìn qua là thấy. Và lại, tôi cũng hiểu.

Nhưng mà đâu thể cảm được một người yêu một người?

Phụng giật mình. Hiếu Trinh nói vậy là sao? Tình yêu nhiều lúc ngang trái vậy ư?

- Vâng!

Phụng gật đầu.

- Anh Quân như vậy đó. - Hiếu Trinh tiếp - Tôi học chung với anh ấy suốt bốn năm trời, nhưng lại hoàn toàn mù tịt về anh ấy. Nhiều lúc anh ấy giống như một chiếc giếng thật sâu, nhưng nhiều lúc anh ấy lại giống như một đứa trẻ. Muốn gần gũi phải thật nhẫn nại và chịu đựng, nói thật, làm bạn với anh ấy khổ quá.

- Nhưng nếu chịu đựng và nhẫn nại được, thì đó cũng là tình yêu.

Phụng nói làm Hiếu Trinh đỏ mặt.

- Phụng nói vậy là Phụng đã hiểu tôi. Vì vậy tôi đến đây muốn nhờ Phụng giúp đỡ.

- Những gì tôi có thể giúp được, tôi rất sẵn sàng.

- Chị rõ là người tốt, bởi vậy họ đều yêu mến chị.

- Họ? Ai vậy?

- Chị biết rồi còn phải hỏi. Đúng không?

Hiếu Trinh cười nói:

- Vậy bây giờ chị cần gì nào? - Phượng kéo trở lại đề tài – Làm sao chị biết là tôi sẽ giúp được chị?

- Ngoài Phượng ra chẳng ai làm được điều đó.

- Lời của chị làm tôi mắc cỡ.

- Tôi nói thật đấy. - Hiếu Trinh nói – Và tôi đã thu hết can đảm mới đến đây. Phượng cũng biết, con gái ai lại không tự ái. Nhưng mà vì anh ấy tôi sẵn sàng vứt hết tất cả, để đến nhờ Phượng.

- Hiếu Trinh, chị đừng mặc cảm gì cả, tôi sẵn sàng giúp chị mà.

- Phượng biết không, tôi chờ lâu lắm, hôm ấy mới được Bội Quân mời đi ăn cơm, tôi mừng lắm tưởng là Quân đã để mắt đến mình. Nhưng không phải, sau đó tôi mới biết là Quân làm như vậy chẳng qua là vì muốn thăm dò tình cảm của Phượng, nhưng kết quả, Quân đã không thành công. Vì Phượng vẫn tỉnh bơ làm Quân tự ái.

- Có khi nào Trinh đã hiểu sai không?

- Không đâu. Sự thật là vậy đó. Ai có chút trí khôn cũng nhận ra một cách dễ dàng.

Nhưng mà chị biết đấy, tôi cũng không buồn vì tôi nghĩ là tình cảm phải nhẫn nại. Thế là... tôi cố chờ đợi, mong là một ngày nào đó rồi Quân sẽ hồi tâm.

Hiếu Trinh ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Từ nào đến giờ tôi không hề trách anh Quân, cũng không trách Phượng. Tôi nghĩ có lẽ định mệnh muốn tôi phải khổ như thế.

Phượng lắc đầu thương xót.

- Chị Hiếu Trinh, không hẳn là như vậy đâu. Cũng có thể là Quân cũng yêu chị, nhưng vì bản chất anh ấy kín đáo, nên anh Quân đã không thể hiện ra.

- Nếu thật sự anh ấy yêu tôi, thì không cần biểu thị, tôi cũng có thể cảm nhận được mà. Đằng này không có, nhiều lúc tôi cảm thấy như Quân chỉ đùa cợt với tôi.

- Đừng nghĩ như vậy. Anh Quân không phải loại người vậy đâu.

- Có thể trước kia là anh ấy như thế, nhưng mà lúc gần đây, anh Quân lại thay đổi vô cùng. Anh ấy lạnh lùng và nhiều lúc lại hay nổi nóng. Tôi không hiểu có phải là vì chuyện Bội Hoàng lấy chồng trước khi anh ấy lập gia đình không?

Trúc Phượng lắc đầu, nhưng không nói gì cả. Vì thật ra Hoàng lấy chồng là vì chuyện của nàng với ông Huấn thôi. Nhưng chuyện này có ảnh hưởng đến Quân không?

- Tôi nghĩ là nếu có thể chị nên gặp anh Quân, đặt thẳng vấn đề với anh ấy. Đó là một chuyện khó, nhưng dù gì còn hơn là âm thầm chịu đựng.

Hiếu Trinh nói:

- Chị nói giúp tôi được không?

- Tôi à?

- Vâng, chỉ cần chị tỏ rõ cho anh ấy thấy là chị không yêu anh ấy, để anh ấy đừng mơ tưởng đến chị nữa. Biết đâu.

- Được rồi. – Trúc Phượng nhìn Hiếu Trinh nói. Chuyện đó chính Phượng cũng đã muốn làm từ lâu – Tôi sẽ làm điều đó, nhưng chưa chắc là sẽ thành công đâu nhé.

- Chỉ cần Phượng hứa là được.

Phượng nói:

- Tối nay tôi sẽ gặp anh ấy, nếu có cơ hội tôi sẽ đề cập ngay.

- Vậy thì xin cảm ơn Phượng trước.

Hiếu Trinh xúc động nắm lấy tay Phượng, rồi đi ra. Phượng nhìn theo cái dáng dấp yếu đuối của Trinh, lòng bồi hồi...

Trời đã chiều, theo thiệp mời thì năm giờ lễ sẽ cử hành, sau giờ nhập tiệc. Còn bây giờ Phượng nhìn vào đồng hồ, đã bốn giờ hơn, vậy thì chuẩn bị là vừa.

Phượng bắt đầu thay áo, chải lại mái tóc, thoa thêm một chút son đỏ, không đánh phấn.

Phượng mang đôi giày cao gót màu đen, mà lúc mua đến giờ mới mang qua hai lần. Bây giờ thì Phượng có vẻ người lớn hẳn. Nàng nói với mẹ:

- Con phải đi giờ này, chớ đến trễ kỳ lắm!

Bà Thục Trinh đưa cho Phượng chiếc phong bì.

- Con quên mang theo tiền lễ à? Không sợ người ta cười sao?

- Có gì đâu mà cười? Cả hai họ đều giàu nứt vách, họ đâu cần gì cái số tiền nhỏ nhặt này.

- Nhưng mà ít ra phải có cái gì coi mới phải đạo chứ, không lẽ đến ăn không?

Phượng cười không nói gì. Ra đến cửa, Phượng nghe bà Trinh dặn dò:

- Trúc Phượng, con phải bình tĩnh nhé!

Phượng gật đầu. Nàng hiểu ý mẹ muốn nói gì.

Nhưng khi ra đến đường cái, Phượng lại thấy căng thẳng, sẽ phải gặp Chí Huấn, rồi còn

Quân và Hoàng. Thêm cái sứ mệnh với Hiếu Trinh...

Phượng ngoắt chiếc taxi, cho địa chỉ, rồi ngồi vào xe. Xe chạy rồi, mà lòng Phượng vẫn bất định với bao ý nghĩ.

- Đã đến nơi, cô ạ!

Khi tài xế lên tiếng, Phượng mới giật mình. Nàng trả vội tiền rồi xuống xe. Đây là một nhà hàng mới mở rất sang trọng. Phượng bình tĩnh bước vào.

Theo bảng chỉ dẫn, Phượng lên lầu. Tuy chưa đến giờ nhưng khách khứa đã đến rất đông. Ngay trước cửa vào phòng tiệc có chiếc bàn ký tên lưu niệm và nhận quà, với một hàng dài người đứng chờ.

Phần lớn khách đến dự đều lạ và ăn mặc sang trọng. Phượng đứng vào hàng mà thấy thật lạc lõng.

Sau khi ký tên và tặng quà, Phượng bước vào lễ đường. Bên trong hơn năm mươi bàn tiệc, phần lớn đều đầy người. Phượng còn chưa biết ngồi đâu thì một thanh niên trẻ mang kính cận bước tới chào Phượng. Trên chiếc áo veste của anh ta có chiếc nơ đỏ.

- Chắc cô chẳng có ai quen? Cần tôi hướng dẫn đến chỗ ngồi không?

Thanh niên lịch sự hỏi:

- Nếu được thì cảm ơn anh. - Phượng đáp.

- Thế chị là thân nhân bên đảng trai hay đảng gái?

- Cả hai bên đều quen. - Phượng cười nói – Tôi là bạn học chung với cả Lê Văn và Bội Hoàng.

- Vậy à? – Anh thanh niên kia cười – Tôi là em họ của Lê Văn đây. Tôi là Lê Ân.

Phượng gật đầu chào, rồi theo Ân đến ngồi ở chiếc bàn gần sân khấu. Ân nói:

- Cô ngồi ở đây nhé. Một tí nữa đón khách xong, tôi cũng sẽ đến đây ngồi. Có lẽ hôm nay cả Lê Văn với Bội Hoàng sẽ rất bận, họ không tiếp cô được đâu.

- Không sao đâu. Tôi hiểu chứ!

Khi Lê Ân đã bỏ đi Phượng mới có dịp quan sát. Bàn của Phượng ngồi là bàn trống nên Phượng không cần phải giao tế với ai. Chung quanh nàng toàn là những người lớn tuổi. Có lẽ đó là những quan chức cao cấp, những mệnh phụ phu nhân và các thương gia tên tuổi. Phòng tiệc thì trang trí lộng lẫy, đầy các giỏ hoa tươi.

Phượng ngồi như vậy thật lâu mà chẳng thấy ai quen thuộc. Cô dâu chú rể chưa đến giờ đương nhiên chưa ra, nhưng cả ông Huân và Bội Quân cũng không thấy.

Gần hai mươi phút sau, Lê Ân mới đưa tới một cặp vợ chồng khác. Họ ngồi xuống cạnh Phượng. Người đàn bà hỏi:

- Cô đi dự tiệc có một mình à?

- Vâng. - Phượng đáp – Tôi là bạn học của cả cô dâu và chú rể.

- À, vậy là sinh viên ưu tú của Đại học T nổi tiếng đây à?

Lời tán dương của bà ta làm Phượng đỏ mặt, mặc dù Phượng biết đó chỉ là một phương thức xã giao thông thường. May thay lúc đó Ân lại đưa thêm một cặp vợ chồng khác đến. Và hai cặp vợ chồng này gặp nhau là bắt chuyện ngay. Đúng như điều Phượng đoán, họ đều là những người của giai cấp trưởng giả. Đề tài họ thảo luận là nữ trang, tiệc tùng, chuyện giao tế...

Phượng còn đang ơ hờ nhìn băng quơ, thì có một người dáng cao gầy đi về phía nàng. Bội Quân!

Quân đã đến và đứng lặng lẽ đó. Đôi mắt sâu, má hóp. Con người như mất hẳn sinh khí. Phượng hồi hộp. Không biết Quân đến với mục đích gì? Thân thiện hay thù hận?

- Tôi có thể ngồi đây được chứ?

Rồi Quân lên tiếng và kéo ghế bên cạnh. Phượng chợt nhớ đến lời hứa với Hiếu Trinh, nàng nói:

- Được chứ!

Đôi vợ chồng ban nãy chợt quay lại, nhìn hai người tò mò. Quân có vẻ khó chịu, đứng lên, nắm lấy tay Phượng.

- Mình lại đằng kia ngồi đi!

- Cũng được.

Phượng nói, rồi đi theo Quân đến một chiếc bàn trống khác. Ở đây chỉ có hai người.

Quân yên lặng một chút nói:

- Tôi tưởng là hôm nay Phượng sẽ không đến chứ.

- Chẳng có lý do gì lại không đến.

Phượng đáp, Bội Quân lại do dự:

- Thế... Phượng có giận tôi không?

- Giận anh à? - Phượng nói như pha trò – Sao vậy? Không có thương thì làm sao có giận?

Đúng ra tôi còn phải cảm ơn anh mới đúng.

- Vậy à?

Mặt Quân sa sầm xuống. Phượng cố tình hỏi dù đã biết:

- Thế... Hiếu Trinh hôm nay không tới dự sao?

Quân bực dọc:

- Đừng nhắc đến cô ấy. Tôi và cô ta không có sự quan hệ nào cả.

- Tôi không biết sự quan hệ giữa hai người, nhưng ít ra chắc cũng không đến nỗi vô tình lắm đâu.

Bội Quân nhìn Phượng rất lâu, rồi hỏi:

- Cô ấy đã đến tìm Phượng, phải không?

Phượng hỏi ngược lại:

- Chuyện tình hay không thì cũng đâu có ảnh hưởng gì đến tình cảm anh dành cho chị ấy?

- Không có chuyện tình cảm gì ở đây cả!

Bội Quân vẫn lạnh. Phượng lắc đầu:

- Anh phải biết là... tình yêu nó như những hạt cát nằm trong lòng sông. Anh hót lên mà không biết giữ, nó sẽ theo kẻ tay chân hết ra ngoài, tới chừng nghĩ lại, thì chỉ còn tiếc nuối.

Bội Quân giận dữ:

- Từ nào tới giờ tôi có đâu mà giữ chứ?

Trúc Phượng nhìn xuống, yên lặng. Tiếng của Quân tiếp:

- Phượng có biết không, tôi nghĩ là Phượng hẳn đã giận tôi lắm và tôi sẽ chẳng bao giờ có được cái hân hạnh như hôm nay, được ngồi cạnh bên Phượng.

Phượng không muốn để chuyện này dây dưa, nên hỏi:

- Thế đám cưới xong, Bội Hoàng vẫn về ở bên Vườn Lê chứ?

- Không, nó dọn về nhà chồng ở. - Bội Quân cười nhạt nói - Kết quả là từ đây tôi sẽ là người chủ duy nhất của Vườn Lê.

Phượng lắc đầu:

- Nhưng nếu anh cứ nhốt mình ở Vườn Lê, anh sẽ không bao giờ tìm được hạnh phúc cho chính mình.

- Phượng nói vậy là sao? Phượng cho là tôi đã hành động sai? Thế còn Phượng?

Phượng không đáp, chỉ nói:

- Tôi chỉ muốn góp ý, còn nghe hay không là tùy anh.

Khách đã vào đông đủ. Vậy mà chiếc bàn này vẫn trống. Hôn lễ sắp cử hành. Ban nhạc

và người chủ hôn đã đi vào. Phượng ngạc nhiên:

- Ủa sao bàn này không có ai ngồi cả vậy?

- Vì bàn này dành riêng cho gia đình.

Bội Quân nói. Trúc Phượng giật mình, định đứng dậy đổi bàn khác. Nhưng ngay lúc đó, ở cửa vào những tràng pháo tay vang lên. Người người hướng mắt về phía đó. Phượng tưởng là cô dâu và chú rể đi vào, nhưng không phải. Người bước vào là ông Chí Huấn trong bộ lễ phục sang trọng màu đen. Ông đang cười thật tươi, đưa cao hai tay vẫy chào bạn bè. Đi cạnh ông là một người đàn bà lộng lẫy không kém.

Trúc Phượng chợt thấy đau nhói ở tim, khi nhìn người đàn bà. Phượng thật bất ngờ. Nàng cứ tưởng là... ông Huấn sau cái cú sốc vừa rồi, phải ít ra một thời gian sau mới trở lại với nếp sống cũ. Vậy mà chỉ mới đây... Chưa đầy một tháng... Sao vậy? Đàn ông làm sao có thể vô tình như vậy?

Ông Huấn và người đàn bà kia càng lúc càng đến gần. Người đàn bà quá quen thuộc. Nào phải ai xa lạ đâu. Ca sĩ Điền Tâm. Bà ta có vẻ thật rạng rỡ, thật vui. Vui chẳng kém gì ông Huấn. Vậy thì... Phượng tự nhủ lòng. Sao ta lại ngu muội vậy? Ta tưởng ai cũng giống mình, cũng đau khổ, day dứt với tình? Đàn ông thay đổi nhanh chóng. Vậy mà ta vẫn tin những lời nói khoác của họ. Trong đầu Phượng vẫn còn in sâu cái hình dáng bơ phờ của ông Huấn, khi tìm nàng trước hẻm nhà để trả sách...

Và bây giờ thì... Ông Huấn đã trông thấy Phượng. Phượng rõ ràng trông thấy ánh mắt của ông ta lướt nhanh về phía nàng. Nhưng nó có vẻ bình thản chứ không xúc động. Một nụ cười nhẹ. Một cái gật đầu xã giao. Chỉ có vậy cho cái tình yêu nồng cháy cũ?

Trái tim Phượng chợt như bị đóng băng, không còn cảm xúc. Bội Quân đứng cạnh, chăm chú theo dõi diễn biến trên khuôn mặt Phượng. Nhưng anh chàng có vẻ ngạc nhiên vì cái bình thản trên khuôn mặt kia. Quân có vẻ yên tâm như vậy thì nào có nghĩa là Phượng đã yêu ông Huấn?

Nhưng Bội Quân cũng nói với Phượng:

- Phượng biết không, người đàn bà đi bên cạnh cha tôi là ca sĩ Điền Tâm đấy.

- Tôi biết!

Phượng đáp. Mọi ảo tưởng tan vỡ hoàn toàn trong đầu. Tiếng cười của Điền Tâm từ xa vọng lại, thật nhức nhối.

Bội Quân lại tiếp:

- Phượng nên hiểu cho. Chuyện hôm ấy tôi đã làm hoàn toàn là vì Phượng thôi. Đấy Phượng thấy, con người của cha tôi vậy đó, ông ấy nào có thật tình với một ai.

- Tôi biết. Vì vậy ban nãy tôi đã nói là tôi rất cảm ơn anh.

Trúc Phượng không nhìn Quân nói:

- Anh là con người độ lượng, khoan dung. Anh rất tốt khi giữ gìn giữ tôi. Tôi nghĩ là... tôi sẽ không bao giờ quên cái ơn đó.

- Đừng có nói vậy Phượng. - Bội Quân có vẻ hài lòng vì lời cảm ơn vừa rồi của Phượng, và chàng nói – Hôn lễ bắt đầu rồi kìa.

Quả nhiên, người chủ lễ đã lên sân khấu tuyên bố lý do. Rồi ban nhạc bắt đầu hòa tấu. Mọi người yên lặng theo dõi. Sau bản nhạc chào mừng cô dâu chú rể, ông mai bà mai bước ra, người chứng, người chủ hôn, đại diện gia đình hai họ... Tất cả đứng đầy sân khấu. Cuối cùng cô dâu chú rể mới ra mắt, rồi tràng pháo tay lớn và dài. Lê Văn trong bộ lễ phục chỉnh tề và cô dâu trong chiếc áo cưới lộng lẫy khoác tay nhau. Cả hai đều đẹp một cách tương xứng. Mọi người trầm trồ, ca ngợi. Nhưng Phượng không thấy không nghe gì hết. Trước mắt nàng chỉ có ông Chí Huấn. Hôm nay ông Huấn thật phong độ thật đẹp trai, nhưng cũng thật vô tình. Phượng thấy ông Huấn cười đùa, vui vẻ với mọi người. Ông Huấn thỉnh thoảng quay sang bá lấy vai ca sĩ Điền Tâm. Ông Huấn như hoàn toàn không biết gì hết về sự hiện hữu của Phượng.

Rồi mọi nghi lễ kết thúc. Bây giờ tới phần nhập tiệc. Phượng như người mất hồn. Nếu không vì sự hiện diện của Bội Quân bên cạnh không biết Phượng đã thế nào. Phượng không phải là đứa con gái hay khóc, nhưng mà bây giờ nước mắt như đang đầy ứ trong mắt. Phượng không phải tủi thân cho mình, mà Phượng không ngờ tình yêu lại chóng tàn, lại có thể tàn nhẫn như vậy.

Rồi cô dâu và chú rể đi xuống từng bàn tiệc, với gia trưởng hai họ bên cạnh, để nhận lời chúc mừng của khách mời. Họ đang đến gần. Phượng cắn nhẹ môi. Phải giữ thái độ thật bình tĩnh. Đừng để cho bất cứ người nào thấy sự yếu đuối của mình. Phượng chuẩn bị tinh thần và nhìn Hoàng. Bội Hoàng hôm nay quá đẹp. Đẹp một cách quý phái. Có điều Hoàng thiếu cái then thùng e ấp của cô dâu. Hoàng vẫn lạnh lùng một cách cố hữu giống như những hạt kim cương trên người nàng.

Và Bội Hoàng, Lê Văn đã đến bàn Phượng. Như mọi người, Phượng đứng dậy, nâng ly lên. Ánh mắt của Hoàng liếc nhanh về phía Phượng. Một nụ cười lạnh gắt như mai mịa,

khinh thị. Phượng không dám nhìn Hoàng lâu. Nàng quay sang Lê Văn. Lê Văn đang cười với mọi người. Nhưng nụ cười đó cũng chẳng có gì là hồ hởi. Sao vậy? Ngày vui mà? Phượng liếc nhanh về phía ông Huân, và chạm ngay ánh mắt của pho tượng. Thế là Phượng cúi xuống. Không muốn nhìn thấy gì cả.

Rồi đám cô dâu chú rể kéo đi qua bàn khác. Mọi người lại ngồi xuống. Bữa tiệc rất thịnh soạn, toàn là những món cao lương mỹ vị. Vậy mà Phượng ăn rất ít. Phượng chẳng thấy đói tí nào. Lúc tiệc tàn, khách khứa kéo ra cửa. Phượng theo dòng người bước ra. Quân vẫn lặng lẽ đi sau lưng nàng. Cô dâu chú rể đứng ngay cửa chào khách.

Phượng chưa bước đến, thì đã bị một thanh niên chặn lại:

- Ô, tại sao cô đổi chỗ mà không cho biết, làm hại tôi đã tìm cô quá trời.

Anh chàng Lê Ân ban nãy nói, nhưng rồi hắn đã nhìn thấy Bội Quân đi phía sau, hắn như hiểu ra, vội nói:

- xin lỗi nhé, tôi bận. Sẽ gặp nhau sau!

Rồi Lê Ân bỏ đi, Bội Quân có dịp nói chuyện:

- Anh chàng Lê Ân này cũng hoạt bát đấy chứ. Phượng quen hắn à?

Trúc Phượng không quay đầu lại nói:

- Không, ban nãy anh ấy là người đã sắp chỗ ngồi cho tôi.

Đến cửa, Trúc Phượng mới thấy không có ông Huân đứng trong đám người tiễn khách.

Phượng hơi thất vọng. Nhưng ngay lúc đó chợt nhiên nghe có tiếng đàn bà nói sau lưng:

- Này anh, cái con bé mặc áo trắng đi trước kia, có phải là... Trúc Phượng không?

Trúc Phượng giật mình, nhưng đoán ra ngay. Như vậy có nghĩa là ông Huân đã đi sau nàng, và người vừa nói chẳng ai khác hơn là ca sĩ Điền Tâm. Đúng như điều Phượng đoán, nàng nghe tiếng ông Huân nói:

- Ồ!

Phượng cố không quay lại, nghe Điền Tâm tiếp:

- Con bé đang đi cạnh con trai anh, xem họ cũng xứng đôi quá. À, cái cặp này có vẻ hay hơn cặp Lê Văn với Bội Hoàng đấy anh ạ!

Phượng không nghe ông Huân nói gì, nhưng Phượng thấy thật khó chịu. Nàng cố bước nhanh hơn. Tới ngay cửa, Phượng thấy Hoàng đã thay chiếc áo dạ hội màu trắng. Phượng cố tạo ra cái vẻ thật tự nhiên, đưa tay ra:

- Xin chúc mừng hai người!

Phượng nói, và Lê Văn đã bắt tay nàng.

- Cảm ơn!

Phượng lại đưa tay qua Hoàng. Nhưng Hoàng chỉ nắm nhẹ mấy ngón tay.

- Ông anh tôi thì đi sau lưng cô, còn xa hơn một chút là cha tôi. Vậy thì... rồi liệu cô có trở thành một trong những thành viên của gia đình họ Lê tôi không? Và lúc đó thì đóng vai trò gì? Chị dâu hay mẹ kế của tôi chứ?

Lời của Hoàng làm Phượng tái mặt. Chưa bao giờ Phượng thấy tự ái tổn thương thế này.

Bội Quân đi phía sau, giận dữ nói với em gái:

- Đủ rồi, hôm nay là ngày cưới của em bằng không chắc anh phải dạy cho em một bài học lễ độ.

Rồi Quân đi theo Phượng ra ngoài, để lại Bội Hoàng ngẩn ngơ. Chưa bao giờ Hoàng thấy ông anh của mình hung dữ như vậy. Hoàng quay sang nhìn chồng. Nhưng lúc đó thái độ của Lê Văn cũng có vẻ làm sao đấy. Sao lạ vậy? Chẳng lẽ toàn bộ những ông này, kể cả cha nàng cũng đều bị Trúc Phượng xỏ mũi cả sao?

Sự ganh tị quỵt chặt lấy tình cảm của Hoàng. Cái thái độ ban nãy của Bội Quân làm Hoàng thật khó chịu. Khi ông Huân tiến lại gần, bắt tay Lê Văn, tự nhiên vỗ vỗ lên vai cậu con rể, thì Hoàng quay mặt đi nơi khác, như không màng biết tới.

Ông Chí Huân có vẻ nhẫn nhục, ông đứng trước mặt con gái, chìa tay ra với nụ cười.

- Bội Hoàng, cha thấy thì bây giờ... cha phải mừng cho con.

Nhưng Bội Hoàng hắt mặt nhìn cao hơn, như không trông thấy, Hoàng vẫn còn giận cha cái lần cha định đánh mình trong nhà hàng Đệ Nhất trước mặt Phượng và Lê Văn.

Trước đám đông, Hoàng làm cho ông Huân bẽ mặt. Lê Văn bực mình nói:

- Bội Hoàng, em làm sao vậy? Em có nghe cha nói gì không chứ?

Và Hoàng không còn cách nào khác là chìa tay ra bắt lấy tay cha, nhưng lại nói thông thêm một câu.

- Nhanh lên đi, người đẹp sắp đi ra ngoài rồi đấy.

Mặt ông Huân tái hẳn. Bội Hoàng thật quá lắm. Ông đã nhẫn nhục nó bấy nhiêu năm nay. Nhưng mà bây giờ nó đã lấy chồng. Thôi thì nhẫn thêm một lần cuối vậy. Nhưng ông vẫn bực mình. Ông nắm lấy tay Diên Tâm kéo mạnh bước nhanh ra ngoài. Diên Tâm vừa đi vừa ngạc nhiên.

- Ô, con gái anh làm sao thế? Ai đã khiến cô ấy khó chịu? Mà cô ấy bảo là ai đã đi ra

ngoài rồi anh?

Ông Chí Huân chỉ im lặng. Con giận bốc lên tận đầu, nhưng ông không thể làm gì khác hơn. Đúng rồi, đám con ông, tất cả bọn chúng cho là ông chỉ xứng với loại đàn bà này thôi. Loại đàn bà chỉ biết có tiền như Điền Tâm.

Ra khỏi nhà hàng, ông Huân kéo Điền Tâm đi về phía bãi đậu xe, chợt ông nghe đâu đấy trong bóng đêm, tiếng đứa con trai nói với đứa con gái.

- Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện xảy ra ban nãy, mong là cô đừng buồn.

Một chút yên lặng, rồi tiếng cô gái thờ dài:

- Tôi không phải là trẻ con, nhưng nếu nói là không buồn thì cũng không đúng. Nhưng mà chuyện đời mà, có nhiều khi người ta giận cá chém thớt.

- Bản chất của nó là như vậy. - Tiếng con trai nói – Nhưng còn cha tôi, ông ấy hôm nay cũng thật vô tình. Tôi nghĩ đó cũng là vì bản chất. Nhưng dù gì cô hiểu cho, ông ấy có thể nào thì cũng là cha tôi.

Cô gái lại thờ dài:

- Đúng ra hôm nay tôi không nên đến. Vì rõ ràng là... Bội Hoàng muốn tôi đến để sỉ nhục tôi thôi.

- Bản chất Bội Hoàng trẻ con từ nào đến giờ. Nhưng đó là cả một sự bi đát. Vì như vậy chỉ tự làm khổ mình thôi.

Ông Huân đã ngồi vào tay lái, Điền Tâm ngồi bên cạnh thấy thái độ ông, hỏi:

- Làm gì mà như người mất hồn vậy?

Ông Huân giật mình, nhưng rồi ông lại nghe người con gái nói:

- Cảm ơn những gì anh vừa nói, thôi bây giờ tôi về.

- Để tôi đưa cô đi.

- Thôi khỏi, tôi về một mình được rồi. – Người con gái nói – Bây giờ anh hãy quay về Vườn Lê đi, anh mà theo tôi rồi người ta lại hiểu lầm, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn.

Hình như gã con trai có vẻ thất vọng. Sau đấy ông Huân nghe tiếng chân bước đi. Có lẽ là cô gái đã bỏ đi thật. Ông thờ dài. Ông biết là ai và ai vừa nói chuyện. Và như vậy, mọi sự đã sáng tỏ. Bội Quân yêu Phụng. Cái mối tình đơn phương thâm kín. Năm nay Quân hai mươi hai tuổi. Nó còn trẻ. Nó không được thất vọng. Và chợt nhiên ông Huân khát khao... Nếu có thể bằng cách nào, mọi giá... ông sẵn sàng giúp đỡ để con ông đạt được

ước nguyện. Nhưng điều này có thể thực hiện được hay không?

Ông cho nổ máy xe. Và vô thức đưa xe hướng về phía con đường mà người con gái ban nãy đã đi. Chiếc bóng áo trắng một mình giữa đêm khuya cho thấy một nỗi cô độc buồn phiền. Ông chợt thấy tim đau nhói. Tất cả tại ta. Tại ta cả. Chính ta đã làm trái tim của nàng rỉ máu. Tội ta tày trời! Bất giác ông đạp mạnh ga làm xe tăng tốc độ. Điền Tâm phải khùng khiếp kêu lên:

- Anh Huấn! Anh làm sao vậy? Coi chừng tai nạn bây giờ.

Ông Huấn mới chợt tỉnh. Ông lơ tay ga lại và cho xe ngoặt sang hướng khác.

Điền Tâm vẫn hồn nhiên. Không biết tâm sự của ông Huấn, cô nàng hỏi:

- Mục tiếp theo là mục gì đây anh?

Ông Huấn chau mày, ông có vẻ bức mình:

- Tôi sẽ đưa cô về nhà. Hôm nay tôi bận

- Bận à? Bây giờ là mười giờ rồi. - Điền Tâm ngạc nhiên – Anh còn hẹn với ai nữa? Đan Ní, hay là cô Mini bên "Đêm Paris" chứ?

- Chuyện riêng của tôi mà sao tò mò chi vậy?

Ông Huấn bức mình nói, Điền Tâm cười giả lả:

- Ai mà dám tò mò chuyện của anh. Nhưng mà anh phải nhớ là anh đã hứa là cho em may thêm hai chiếc áo dạ hội đó nhé!

Ông Huấn vẫn nhìn thẳng về phía trước.

- Được rồi, mang hóa đơn đến công ty tôi sẽ thanh toán cho. Lúc nào cô cũng nghĩ đến tiền là tiền.

Điền Tâm cười:

- Anh lầm rồi, em cũng muốn có cả con người của anh nữa chứ bộ.

Ông Huấn cho xe dừng lại trước đầu hẻm nhà Tâm, rồi ra lệnh:

- Xuống đi!

Điền Tâm vẫn cười:

- Thật tới nay anh chẳng cần em à?

- Hôm nay tôi chỉ muốn cô đi dự tiệc cưới với tôi thôi. Xong rồi, cô đã hết bản phận.

Ông Huấn nói một cách ngắn gọn. Điền Tâm nhún vai và bước xuống xe. Chưa kịp vào hẻm, đã nghe tiếng xe rú ga chạy đi. Vậy là hôm nay ông Huấn hẳn có việc riêng thật.

Ông Huấn cho xe ra đường cái. Ông không lái về nhà ngay. Ở đó là một nắm mồ lạnh.

Ông cho xe lòng vòng trên phố. Đường đêm thật vắng. Tất cả đều như chìm vào giấc ngủ. Chỉ có ông là còn thức. Ông thấy cô đơn vô cùng. Và rồi, trong vô thức, ông lại cho xe chạy đến một quãng đường quen thuộc. Ở đây có những tòa nhà nỏ cư xá, của nhà nước cấp cho các công chức thâm niên.

Bên trong cái bờ giậu quen thuộc, đèn vẫn còn cháy sáng. Đêm vắng, ông Huấn nghe rõ cả tiếng đối thoại bên trong vọng ra ngoài.

- Sao tiệc cưới có vui không con? Cô dâu hẳn là đẹp lắm?

Tiếng của người mẹ hỏi con gái. Rồi tiếng của Trúc Phượng.

- Vâng, lễ cưới lớn lắm mẹ ạ, cô dâu cũng rất đẹp.

Yên lặng một chút, rồi có tiếng hỏi:

- Con cũng đã gặp... hẳn chứ?

Ông Huấn giật mình, biết ngay tiếng hẳn là để chỉ ai.

- Gặp chứ. - Tiếng Phượng bình thản đáp – Chúng con đã chào nhau như một người quen bình thường.

- Vậy à?

Bà Thục Trinh có vẻ nghi ngờ, rồi tiếng của Phượng:

- Vâng. Hình như mẹ cũng không ưa gì hẳn?

Ông Huấn nghe bà Trinh nói gì đó không rõ, rồi sau đó lại là tiếng của Phượng:

- Thôi mẹ đi ngủ đi, cửa nẻo để con lo cho.

Sau đó có tiếng chân xa dần, rồi đèn trong nhà tắt hẳn. Nhưng ông Huấn biết là Phượng vẫn còn đứng bên cửa sổ. Ông chợt thấy căng thẳng. Ông muốn gặp lại Phượng. Nhưng rồi lý trí lại cho ông biết. Không được. Tốt nhất là không nên khơi lại đồng tro tàn. Mặc dù rõ ràng đó là tình yêu...

Ông thở dài, rồi nỏ máy cho xe lùi lại. Ta đã bốn mươi lăm tuổi, già rồi... Không ai chấp nhận cho ta có lại tình yêu đâu. Dù đó là một tình yêu chân chính.

o0o

Ở đây là một căn phòng rộng rãi, mới được quét sơn lại. Căn phòng của đôi vợ chồng trẻ Lê Văn và Bội Hoàng.

Họ lấy nhau đã được hơn tháng. Họ cũng đã hưởng xong tuần trăng mật. Mới lấy nhau,

mọi thứ còn mới mẻ. Tình yêu đúng ra đầy ắp. Vậy mà không hiểu sao, cả hai người lại cứ cãi nhau. Phải chăng vì họ còn quá trẻ?

Lê Văn phải nghỉ học. Đó là chủ trương của Bội Hoàng. Văn phản đối. Cuối cùng phải nhân nhượng là chỉ nghỉ một năm để ở nhà làm bạn với Hoàng. Vì quan điểm của Hoàng thì với cái thế giá, với cái quyền thế và tiền của của hai gia đình, học vấn và cấp bằng chẳng có ý nghĩa tuyệt đối như cái cần câu cơm. Chậm chậm rồi lấy cũng chẳng muộn. Nhưng Lê Văn thì khác, Văn là người chăm học, dù yêu Hoàng, chàng vẫn tiếc rẻ một năm bỏ hoang. Chàng coi đó như một sự hy sinh vô nghĩa. Thế là hai người cứ cãi nhau. Cuối cùng Hoàng phải nói huých toạc cái ý nghĩ của mình ra. Đó chẳng qua là vì Hoàng không muốn Lê Văn đi học để ngày ngày gặp mặt Phượng.

Lê Văn nằm trên giường thở ra.

- Hừ!

Bội Hoàng đang ngồi chải tóc quay lại:

- Làm gì anh cứ thở ra hoài vậy? Bộ lấy tôi là cả một sự bức xúc cho anh à? Có vợ rồi không thể lang bang một cách tự do chứ gì?

- Tại sao lại nói vậy? – Lê Văn bực mình không kém – Lúc nào anh cũng thấy em kiếm chuyện với anh.

- Kiếm chuyện à? Ai kiếm chuyện? - Bội Hoàng trợn mắt nói – Tôi hỏi anh này. Tại sao anh cứ thở vắn than dài hoài vậy? Anh cứ đòi tiếp tục đi học. Có phải là vì muốn gặp lại cái con Trúc Phượng kia không?

- Bội Hoàng, tại sao nói chuyện với anh mà em cứ lôi Trúc Phượng vào mãi vậy? Cô ta có dính líu gì đến mình đâu?

- Đây, nội cái cách anh gọi Trúc Phượng, Trúc Phượng, không nghe cũng ngọt xót. Anh đừng có quên bây giờ anh đã có vợ rồi nhé.

Rồi Bội Hoàng ném chiếc lược lên bàn, giận dữ nói:

- Anh còn dám bảo là cô ấy không dính líu gì đến ta à? Anh quên rồi sao, ngày xưa anh đã từng đưa cô ta đi xem hát này, đi nhảy đầm này, rồi kéo nhau đi lễ nhà thờ nữa. Không phải chỉ có anh, mà cô ta còn quyến rũ cả ông anh tôi, rồi cha tôi nữa. Người như vậy thử hỏi tôi không thù sao được?

- Trúc Phượng với anh chỉ là một người bạn học chung. Mọi thứ trước kia thế nào em cũng đã rõ cả mà. Anh cũng đâu có giấu giếm. Mà sao trước kia em không nói, bây giờ

mình lấy nhau rồi, cứ đem những cái đó ra để dần vặt nhau chi vậy? Nếu em không hài lòng chuyện cũ thì lấy anh làm gì?

- Hừ, anh nói nghe buồn cười quá. Lấy tôi rồi anh mới hù cái chuyện không lấy nhau. Anh làm như tôi ế đến độ không lấy anh sẽ chẳng ai thèm. Anh không nên quên rằng, chính anh ngày xưa, ngày nào cũng mò lên Vườn Lê đấy nhé.

- Vâng, anh nhận có chuyện đó. Nhưng nếu bây giờ em không thích thì đừng có nhảy vào. Để bây giờ tôi phải nghỉ học, phải học trễ hơn người ta một năm.

- Như vậy là anh đổ lỗi cho tôi? - Bội Hoàng trừng mắt - Học trễ một năm chẳng nghĩa lý gì? Anh lấy cái văn bằng đó rồi liệu có đổi gạo được không?

- Không phải là vấn đề câu com, nhưng không lẽ em muốn chồng em dốt, chồng em thua sút mọi người sao.

Bội Hoàng ương ngạnh:

- Em không cần biết anh thế nào. Nhưng em không cho phép anh được học chung với Trúc Phượng.

- Vậy sao em không cho anh biết sớm chuyện đó. Nếu vậy anh có thể chuyển sang trường khác học cơ mà. Còn hơn bây giờ phải nằm dài ở nhà.

Rồi Lê Văn lắc đầu, lại thờ ra:

- Em hoàn toàn hiểu lầm Trúc Phượng. Phượng là người tốt chứ không như em nghĩ đâu. Và lại cô ấy nào có thèm để mắt đến anh đâu?

Bội Hoàng trừng mắt:

- Hừ, nếu không vì cô ta, thì em đâu có thèm lấy chồng sớm như vậy. Còn chuyện cô ấy có để mắt đến anh hay không, làm sao em biết được chứ?

Lê Văn nói thẳng:

- Cô ấy chỉ yêu có cha của em thôi!

Bội Hoàng cười nhạt:

- Yêu tiền thì có.

- Nửa rồi, lại nói chuyện tiền! Nếu thật cô ấy yêu tiền thì lấy anh của em có phải là hay hơn không?

- Ông anh tôi à? Con người bạc nhược như vậy ai thèm yêu. Đã biết là người ta không yêu mình mà cứ húc đầu vào đá. Đàn ông thẳng nào cũng ngu như vậy cả.

Lê Văn bực mình:

- Nói ai thì nói có người, đừng quơ đũa cả nắm nhé! Tính em ương ngạnh, ngang ngược như vậy, coi chừng bữa nào gặp người hung dữ, nó đập cho mà vỡ mồm.

- Đập à? - Bội Hoàng đứng dậy, tiến đến trước mặt Lê Văn – Ai dám đánh tôi? Đâu anh thử xem.

Lê Văn rút lui. Chẳng thật sự không ngờ, cái cô gái nhu mì đẹp một cách liêu trai đứng ở cạnh vòi phun nước trước văn phòng trường ngày nào, hôm nay sao lại khủng khiếp như vậy. Lê Văn hoàn toàn không hiểu.

- Ai thèm đánh em. Làm gì dữ dằn vậy chứ?

Bội Hoàng vẫn không lùi bước:

- Tôi thách đấy. Đứa nào mà đụng đến tôi sẽ không yên thân được đâu.

Lê Văn lắc đầu, rồi để cho không khí bớt căng thẳng, chàng nói:

- À, chiều nay em có định đi đâu chơi không? Mình đi xem ciné nhé?

Bội Hoàng lắc đầu:

- Ciné cũng nào có gì hay đâu. Hay là mình về Vườn Lê vậy.

Lê Văn ngập ngừng:

- Đến Vườn Lê à? Nhìn cái khuôn mặt lạnh của ông anh em, anh đã thấy bất mãn.

Nhưng Bội Hoàng nói:

- Em thì định dọn về đây ở luôn. Dù gì đây cũng rộng rãi hơn. Ở đây chung chạ với cha mẹ anh bất tiện quá.

Lê Văn bất mãn:

- Sao em lại nói vậy. Cha mẹ anh vẫn tốt với em cơ mà?

Bội Hoàng cười nhạt:

- Em lại thấy khác. Nhất là mẹ anh, lúc nào cũng lăm lăm giống như là... em làm hại anh không bằng.

- Em nói vậy là bóp méo sự thật.

- Sao anh biết? Anh nào có thấy gì đâu. Mỗi lần em từ trong phòng bước ra là mẹ anh nhìn theo như trông chừng, sợ em trộm đồ không bằng.

- Em nói dối, mẹ anh nào có mặt thường xuyên ở nhà đâu mà nhìn em như vậy? Lúc nào anh cũng nghe mẹ khen là em đẹp, dễ thương, ăn mặc lịch sự. Có lẽ mẹ đã giấu quần áo em mặc thì có.

- Ngấu quần áo à? Anh đừng tưởng em là con nít. Ai khó chịu với em, nhìn là biết ngay.

- Anh biết mẹ chỉ có một điều không hài lòng chúng mình. Đó là chuyện anh bỏ học!

Lê Văn nói, nhưng Bội Hoàng cãi:

- Chuyện anh bỏ học là chuyện riêng của chúng ta. Anh đã lập gia đình là mẹ không có quyền can thiệp gì hết!

- Em đừng quên anh là con một trong nhà này.

- Con một là phải bị kiểm soát ư?

Hai người đang cãi nhau thì có tiếng gõ cửa. Bội Hoàng vẫn ngồi bất động. Lê Văn phải bước ra mở cửa.

Mẹ chàng đang đứng bên ngoài với nụ cười.

- Mẹ tưởng là hai con còn chưa thức. À, Lê Văn, mẹ muốn nhờ con một việc được không?

- Chuyện gì mẹ?

- Cha con bận họp về muộn, mẹ lại không có xe đi, nên muốn nhờ con mang giùm món quà này đến cho bác Trần. Hôm nay là sinh nhật của bác ấy.

- Vâng. Để con thay áo là đi ngay.

Bà Lê Bá Vỹ nhìn vào thấy Bội Hoàng đang ngồi trang điểm, mặt quay vào trong, bà hỏi:

- Bội Hoàng, chút xíu mẹ đi tiệm gội đầu, con có cùng đi với mẹ không?

- Không!

Bội Hoàng đáp ngay. Bà Vỹ vừa ra ngoài, Lê Văn khép cửa lại để thay áo, thì nghe Hoàng nói:

- Tôi cấm không cho anh mang quà cho người ta!

- Ô kìa lạ chưa? – Lê Văn kêu lên – Tôi đã hứa với mẹ rồi cơ mà.

Bội Hoàng vẫn giữ nguyên sắc mặt.

- Anh đi ra nói với bà ấy là không rảnh, anh phải đi với tôi.

- Có phải em muốn kiểm chuyện không? Chúng ta nào có đi đâu đâu.

Lê Văn bất mãn, nhưng Bội Hoàng vẫn ngang ngược:

- Tôi nói không cho anh đi là không cho, anh phải đi theo tôi. Bây giờ tôi muốn đi gội đầu ở tiệm.

- Thì đi với mẹ đi.

- Tôi thích đi với anh thôi.

Lê Văn thấy thái độ Hoàng quá lắm, nên không chiều. Chàng bình thân thay áo. Bội

Hoàng thì cũng không nói không rằng, khuôn mặt lạnh như tiền, Hoàng tiếp tục chải tóc.

Sau khi thay áo quần xong, Lê Văn nói:

- Anh đi rất nhanh sẽ quay về ngay.

Hoàng yên lặng. Lê Văn ra đến cửa, ngập ngừng một chút nói:

- Anh đi nhé!

- Tôi đã không cho mà anh cứ đi thì đó là chuyện của anh.

Bội Hoàng nói, có vẻ giận dữ. Lê Văn chau mày:

- Bội Hoàng, ít ra em phải biết điều một chút chứ?

- Tùy anh. Anh muốn đi thì đi, nhưng từ rày đừng có nhìn mặt tôi.

Bội Hoàng ngang ngạnh nói, thái độ quá mức không thể chịu đựng được. Văn không ngờ Hoàng lại có thể ngang bướng như vậy. Tự ái không cho phép chàng nuông chiều nữa. Lê Văn đẩy cửa đi nhanh ra ngoài.

Còn lại, Bội Hoàng ngẩn ra. Hoàng không ngờ Lê Văn lại dám bỏ đi, không đếm xỉa gì đến lời cảnh cáo. Chưa bao giờ Hoàng bị thua như vậy. Trước kia nhiều sự việc còn căng hơn. Nhưng cuối cùng bao giờ Lê Văn cũng chiều theo ý nàng. Hoàng tức muốn khóc.

Như vậy là Lê Văn đã coi mẹ hơn cả mình. Không thể như vậy được!

Và Bội Hoàng đứng dậy, cố không khóc. Khóc là biểu lộ sự thua kém. Hoàng ném cây lược xuống thay vội áo và vớ lấy chiếc ví tay, như một con lốc, Hoàng ủa ra khỏi phòng. Bà Bá Vỹ đang ngồi trong phòng khách đọc báo. Hoàng không hỏi han hay xin phép gì, đi thẳng ra ngoài. Thái độ của Hoàng làm bà ngạc nhiên, muốn hỏi Hoàng đi đâu cũng không kịp.

Ra khỏi nhà, Hoàng mới chững lại. Bây giờ đi đâu? Bạn bè thì không có. Chỉ có thể đến Vườn Lê. Có nên trở về đây không? Chợt nhiên Hoàng thấy bối rối một cách tức giận. Gần như chẳng ai thân thiện với nàng. Ai cũng là kẻ thù... Và Hoàng giận dữ nện mạnh gót giày xuống đường. Đi một cách vô định. Hoàng không biết chỗ nào để dừng chân. Và cứ đi như vậy. Đi mãi... Một lúc khi Hoàng giật mình nhìn lại thì mình đang đứng trước đầu hẻm vào nhà Trúc Phượng. Sao lạ vậy?

Hoàng lúng túng, tại sao ta lại đến đây? Tìm Phượng chẳng? Vô lý. Và lại giờ này Phượng nào có ở nhà. Cô ấy đã đi học. Vậy thì tiềm thức đã đưa Hoàng đi đâu đây? Đương nhiên không phải là Trúc Phượng rồi. Mà là... một tình bạn... một sự cảm thông... Nhưng liệu cái đó còn không?

Và lần đầu tiên, Hoàng thấy mình thật cô độc. Hoàng giống như một chiếc lá đã lìa cành, không còn chỗ bám... Ngay từ nhỏ, Hoàng đã thấy lạc lõng. Những lúc đó, nàng giống như một con chim ó. Sẵn sàng bầu chặt vào bất cứ cái gì quơ quào được. Không ai cố chấp để xua đuổi nàng. Mọi người chịu đựng và Hoàng đã có cha, anh Quân, Trúc Phượng, rồi cả Lê Văn... Thế rồi với thời gian, với sức chịu đựng có giới hạn, mọi người bắt đầu xa lánh... Mà tự ái lại không cho phép Hoàng van xin. Cuối cùng chỉ còn Lê Văn, người chồng sở hữu của nàng. Vậy mà bây giờ... cũng bỏ mặc nàng... Thượng đế rõ là bất công. Không biết chiều chuộng Hoàng chút nào cả...

Bội Hoàng chỉ nghĩ đến những gì người khác phải làm cho nàng, chứ Hoàng không hề kiểm điểm lại bản thân để thấy sự xa rời của cha, anh Quân và cả Lê Văn đều do Hoàng tạo ra.

Và Hoàng quay người lại đi dọc xuống lộ Hòa Bình. Con đường quen thuộc đưa đến trường Đại học.

Hoàng đi vào khuôn viên nhà trường. Giờ này đang là giờ học nên khung cảnh trường thật vắng. Hoàng hình dung những khuôn mặt sinh viên đang chăm chú lắng nghe thầy giảng, trong đó có Bội Quân, Trúc Phượng... À, mà sao ta lại nhớ tới Trúc Phượng nữa? Một sự liên hệ hữu cơ ư? Hoàng lắc đầu xua đuổi nhanh. Nàng đi một vòng qua phân khoa Văn học. Đứng trước vòi phun nước của văn phòng trường. Hoàng nhớ đến cái ngày đầu tiên gặp Lê Văn. Một buổi sáng sương mù, cái dáng dấp cao lớn, đẹp trai đó tràn ngập ánh nắng. Ấn tượng đầu tiên không bao giờ quên. Vậy mà bây giờ... khi đã sống chung. Cuộc sống ra sao? Tất cả hoàn toàn khác với những gì Hoàng mong đợi.

Hoàng thở dài tiếp tục bước. Thực tế bao giờ cũng là thực tế, nó nào có giống như tưởng tượng. Nó không phải là chiếc bong bóng đầy màu sắc, mặc dù có cái Hoàng đã thành công. Chẳng hạn như Hoàng yêu Lê Văn. Yêu một cách cuồng nhiệt. Và bây giờ đã chiếm hữu được chàng. Và tình yêu là chiếm hữu, nhưng chỉ chiếm hữu thể xác không chưa đủ, mà phải là toàn diện.

Hoàng vừa đi vừa nghĩ. Ngay lúc đó chợt có tiếng chuông reo vang. Tiếng chuông tan học. Hoàng chợt sợ hãi... Bỗng nhiên Hoàng sợ gặp lại những khuôn mặt quen... Và thế là Hoàng bước nhanh ra khỏi trường.

Ra khỏi trường, Hoàng lại phân vân. Đã giận lẫy, không lẽ bây giờ lại quay về nhà Văn? Mà thành phố này thì lại mệt mỏi quá. Xa lạ quá! Cuối cùng Hoàng không còn cách nào

chọn lựa hơn là quay về Vườn Lê.

Con đường về nhà cũ vẫn như xưa. Mọi thứ đều êm đềm, yên tĩnh. Hoàng mở ví lấy chìa khóa riêng, mở cổng đi vào. Phòng khách sạch sẽ với những chiếc ghế xưa. Hoàng mệt mỏi ngồi xuống ghế, đã nghe tiếng bước chân lép xẹp của bà Đan bước vào. Thấy Hoàng bà mừng rỡ.

- Ô! Cô Hoàng, cô về bao giờ mà chẳng ai hay vậy? còn cậu Văn đâu?

Có lẽ trong đám người thân, chỉ còn bà Đan là thương, là hiểu nàng. Hoàng chợt sụt sùi khóc

- Sao vậy? Cô Hoàng? Sao vậy? Hãy nói cho tôi biết đi, ai đã bức hiếp cô?

Bà Đan ngoài tư cách quản gia ra còn là bà vú đã nuôi Hoàng từ nhỏ, nên thương và chiều Hoàng như con.

Bội Hoàng chỉ khóc, không nói tiếng nào. Thật ra thì cũng khôn ai bức hiếp nàng. Chẳng qua chỉ là một chút tủi thân thôi.

- Đừng khóc nữa, cô Hoàng! – Bà Đan nói – Cô khóc làm già này khổ tâm thôi. Có phải cậu Văn đã làm cô buồn không?

Bội Hoàng lắc đầu. Nước mắt làm cho Hoàng vui đi phần nào. Hoàng không trách Lê Văn. Hoàng chỉ bức mình bà mẹ chồng. Lúc nào cũng muốn chen vào chiếm hữu Lê Văn của nàng.

- Anh Văn rất tốt với tôi. – Hoàng thút thít nói - Chỉ có mẹ anh ấy thôi.

- Bà Vỹ à? – Bà Đan có vẻ ngạc nhiên – Hình như bà ấy cũng yêu cô lắm mà?

- Cái đó chỉ là bề mặt bên ngoài thôi. – Hoàng bức dọc nói – Bà ta cứ xem tôi như cái gai trước mắt.

- Vậy sao? – Bà Đan thở dài – Lúc nào mẹ chồng nàng dâu cũng có chuyện.

Bội Hoàng bức dọc nói:

- Bà ấy làm như tôi cướp đoạt con trai của bà ta không bằng. Lúc nào cũng nhìn tôi với cái ánh mắt thù hằn. Chẳng hạn như hôm nay biết là hai đứa tôi đi chơi, bà ta vẫn bắt anh Lê Văn đi công chuyện cho bà ấy. Vú thấy như vậy có phải là ác lắm không?

Bà Đan thì nào có biết ắt giáp gì, bà chỉ nghe Hoàng nói nên bắt bình:

- Như vậy thì không đúng. Mà tại sao bà ta lại làm như vậy? Gia đình hai bên đã quen biết nhau lâu rồi, chứ có xa lạ gì đâu?

Bội Hoàng thấy có người bên vực mình, nên vui hơn một chút.

Bà Đan hỏi:

- Thế còn cậu Văn? Cậu ấy yêu cô, hẳn tốt với cô chứ?

Nhắc đến Lê Văn, chợt nhiên Hoàng thấy bức.

- Đừng nhắc đến anh ấy nữa. Anh ta chỉ biết có mẹ thôi.

- Sao vậy? – Bà Đan ngạc nhiên – Cậu Văn lại không đứng về phía cô à?

Bội Hoàng nói:

- Vì vậy mà tôi định dọn về Vườn Lê này ở, nhưng anh Văn nào có chịu.

- Cậu ấy chịu hay không mặc cậu ấy! – Bà Đan bất bình nói – Cô cứ dọn về đây, có tôi, chẳng ai dám bức hiếp cô đâu, đừng sợ.

Bội Hoàng gật đầu. Nhưng ngay lúc đó Bội Quân không hiểu ở đâu bước vào, nghiêm khắc:

- Này vú Đan, vú không có quyền chia rẽ gia đình người ta đó nhé!

Lời của Quân làm cả Bội Hoàng và bà Đan giật mình. Nhất là Hoàng, nàng có vẻ không tự nhiên khi biết Quân đã nghe thấy những gì mình nói với vú Đan.

- À, anh Quân. Hôm nay anh không có đi học à?

Mặt Bội Quân rất lạnh.

- Không. Còn chuyện của cô với Lê Văn, chưa gì mà đã cãi nhau rồi à? Định bao giờ thì dọn về đây đây?

Bội Hoàng nhìn lên bối rối.

- Tôi đã có chồng, theo chồng. Vườn Lê bây giờ là của riêng anh rồi còn gì?

- Tại sao em nghĩ như vậy? Em có nhiều thay đổi quá.

Bà Đan thấy hai anh em Quân căng thẳng nên chẳng dám ở lại lặng lẽ rút êm.

- Tôi không có gì thay đổi, mà người thay đổi là anh. – Không hiểu sao Bội Hoàng lại có hành động phản kháng một cách mạnh mẽ như vậy - Kể từ cái ngày Trúc Phượng nó chen chân vào chuyện gia đình ta là mấy người thay đổi hết. Ai lại không thấy cái chuyện đó.

- Chuyện gia đình mình sao lại kéo người ta vô chứ? - Bội Quân chợt giận dữ. Chàng vung tay, đẩy cả bình hoa trên bàn rơi xuống đất vỡ tan. Quân nói như hét – Lúc nào cô cũng ganh tị với Trúc Phượng được.

Nhưng Bội Hoàng đâu vừa, Hoàng nhảy dựng lên.

- Anh tưởng hành động vừa rồi của anh dọa tôi được à? Tôi có quyền phê phán nó. Tại sao tôi phải ganh tị với Trúc Phượng? Có chăng là anh! Anh vì Trúc Phượng mà ganh tị

với cha thì có. Tim đen của mấy người thế nào tôi không biết sao? Hừ, muốn nói gì hãy soi mặt mình vào kính trước rồi hãy nói. Đừng có bày chuyện dọa con này, nó không sợ đâu.

- Ai dọa cô? Lúc nào con người cũng nhỏ nhoi. - Bội Quân giận dữ nói – Cô thấy đấy, hậu quả là cô có được hạnh phúc không chứ?

- Tôi không cần biết. - Bội Hoàng trừng mắt nói - Nếu trước đó tôi có được một cái gia đình đúng nghĩa, có một người cha đàng hoàng, một người anh hiểu biết, cha và con không giành nhau một người đàn bà, thì tôi đã không phải lấy chồng sớm thế này. Đàng này... chuyện nhà ta đã thom tho quá!

- Im đi! Anh cấm em nói vậy!

Bội Quân xông đến đưa tay lên. Nhưng chưa kịp đánh thì Lê Văn đã từ ngoài xông vào.

- Bội Hoàng! Bội Hoàng! Đâu rồi? Anh tìm em muốn khủng luôn. Tại sao em bỏ đi mà không nói một tiếng nào cả vậy?

Rồi Lê Văn nhìn thấy nước mắt trên mặt Hoàng, cái khuôn mặt giận dữ của Bội Quân. Chàng chững lại:

- Chuyện gì vậy? Hai người đã...

Bội Quân không đáp, bỏ đi ngay ra ngoài, đóng mạnh cửa lại. Lê Văn nhìn vợ.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy em?

Bội Hoàng không đáp, bỏ đến ghế ngồi xuống. Lê Văn đuổi theo ngồi cạnh.

- Đừng khóc nữa. Anh đến đây để xin lỗi em, rước em về đây.

Hoàng vẫn ngồi yên như không biết đến sự hiện diện của Văn.

- Em biết không, chuyện bỏ đi của em làm cả mẹ cũng giật mình. – Lê Văn tiếp - Mẹ nói mẹ gọi mà em cũng không màng đến, mẹ không biết em giận chuyện gì. Nên anh vừa về đến nơi, mẹ bảo anh đi tìm em ngay. Bội Hoàng! Em không nên hiểu lầm. Mẹ anh rất quý em.

Bội Hoàng gạt nước mắt vẫn không lên tiếng. Lê Văn ngồi xuống gần hơn, nắm tay Hoàng, nhưng bị Hoàng gạt phăng.

- Tránh ra!

Văn đầu dụi:

- Dù cho có chuyện gì xảy ra đi nữa, em cũng cần phải về nhà, về nhà xong sẽ tính. Còn tối nay, nếu em muốn đi đâu chơi anh đều chiều em cả.

- Anh tưởng là em thích đi chơi lắm à? - Bội Hoàng nói – Em không muốn ở trong nhà, chẳng qua vì ghét bị người ta cứ dòm ngó.

Lê Văn yên lặng. Chẳng biết Bội Hoàng ám chỉ gì. Nhưng sự nhịn nhục lúc này rất quan trọng. Lê Văn nghĩ cái gì về nhà rồi sẽ tính sau.

- Vậy thì tùy em. Em muốn đi chơi hoặc ở nhà cũng được. Bây giờ mình đi về.

Lê Văn nói, nhưng Hoàng lại ra điều kiện.

- Em chỉ về với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Giữa em và mẹ anh, anh phải chọn một - Bội Hoàng nói - Một là anh nghe lời em hay nghe lời bà ấy. Quyết định ngay đi!

- Bội Hoàng em!

Lê Văn bứt rứt.

- Không có em gì cả. Nói ngay.

Lê Văn có vẻ nhẫn nhục, căng thẳng. Có một sự giằng co lớn lao trong lòng. Cuối cùng, Văn cắn môi nói:

- Được rồi! Anh nghe em!

Bội Hoàng cười, cô nàng có vẻ thỏa mãn.

- Vậy hén. Đó là một mình anh quyết định. Từ đây về sau mà có chuyện giống như hôm nay xảy ra nữa là chẳng bao giờ anh gặp lại em được đâu!

- Thôi mình về.

Lê Văn đứng dậy nói, Hoàng đứng theo.

- Đương nhiên là phải về. Và từ đây em sẽ không bao giờ quay lại cái nhà này nữa.

Lê Văn chau mày, chẳng biết hẳn là đã có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng thắc mắc làm gì khi mọi chuyện đã quá phức tạp.

Cả hai bước ra cửa để về nhà.

hết: [Chương 9](#)

QUYỀN DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 10

Bên ngoài trời đang mưa.

Những hạt mưa tí tách thật buồn.

Mưa liên tục kéo dài gần tuần nay rồi còn gì?

Trúc Phượng ngồi lặng lẽ bên khung cửa. Những hạt mưa đan dày làm mờ cảnh vật bên ngoài. Mọi thứ là một khoảng trống mông lung, rồi rầm...

Gần hai tháng nay, không hiểu sao tình cảm của Phượng lại xuống thật thấp. Phượng trở thành người lảm lì ít nói, chứ không hoạt bát như ngày xưa. Mặc dù Phượng đã cố gắng hết sức che đậy, cố tỏ ra thật tươi trước mặt mẹ cha, nhưng rõ ràng Phượng đang xuống sắc, Phượng tiền tụy thấy rõ.

Mọi thứ phiền toái không phải chỉ do cuộc tình gãy đổ với ông Huân mang lại... mà còn chuyện khác... Bội Quân... Vâng! Bội Quân! không hiểu sao cả tuần nay, ngày nào Phượng cũng thấy Bội Quân đứng ngoài đầu ngõ bất kể nắng mưa.

Phượng biết muốn rút khỏi Quân không phải là chuyện dễ dàng. Mặc dù ngay từ đầu Phượng đã từ khước. Phượng đã từng nói xa nói gần cho Quân rõ, tình yêu không phải là quả bóng, để có thể chuyền từ tay người này qua người kia. Dù Phượng đã từng bị lừa dối, đã cho và mất, đã tuyệt vọng và không muốn mọi thứ trở nên phức tạp hơn. Nhưng Phượng có nói gì thì Quân cũng vẫn đến. Không vào nhà, chỉ đứng ngoài ngõ bất kể gió mưa. Quân không hiểu hay là cố tình không muốn hiểu.

Hôm nay chủ nhật, và sáng nay khi đi lễ nhà thờ, Trúc Phượng cũng đã trông thấy Bội Quân. Vẫn cách cư xử lạnh nhạt gần như chỉ gật đầu chào chứ không hề một lời gì. Vậy mà sau lễ, Quân vẫn mời Phượng đi xem hát, đương nhiên là Phượng đã cự tuyệt.

Và Phụng về nhà... nhưng rồi tâm thần lại bất an. Ngoài trời lại cứ mưa hoài mới bực chứ.

- Trúc Phụng này, hôm nay con ở nhà ư?

- Dạ... Phụng đáp - Sao giờ này mẹ không đi nghỉ trưa đi?

- Mẹ mới dậy đấy chứ! bà Trinh nói, rồi nhìn con gái tò mò - Con làm gì ngồi đây vậy?

Phụng lúng túng:

- Dạ... con nhìn mưa.

- Nhìn mưa à? Mẹ nhớ hình như con nào phải là đứa con gái đa sầu đa cảm đâu?

- Dạ nhìn mưa chưa hẳn đa cảm. con nhìn mưa chỉ vì chợt nhiên thấy buồn buồn, trống vắng vậy thôi.

Bà Trinh nhìn ra ngoài nói:

- Tối nhất là con nên đi ra ngoài cho khuây khỏa.

Trúc Phụng lắc đầu:

- Con cũng định ra ngoài, nhưng trận mưa dài này bực quá thôi để ở nhà nói chuyện với mẹ còn vui hơn.

Bà Thục Trinh nhìn vào mắt Phụng rất lâu, rồi thở dài nói:

- Trúc Phụng, con đã biết hay giả vờ không biết? con nỡ để cho người ta dầm mưa cả tiếng đồng hồ như vậy sao?

Phụng quay qua:

- Ai vậy mẹ?

Bà Trinh chỉ ra ngoài, Phụng nhìn theo. Bên kia hàng rào, một chiếc bóng cao gầy trong chiếc áo mưa màu nâu, không đội nón, đang đứng tựa cột đèn nhìn vào nhà, chẳng ai khác hơn là Bội Quân.

Bà Thục Trinh hỏi:

- Cậu đó tên là gì vậy?

- À Bội Quân Phụng thở dài - Ai bắt mà đứng vậy, thật kỳ!

- Vậy à? Bà Thục Trinh thở dài - Đúng là phức tạp, hết cha rồi con.

- Chuyện qua rồi mẹ nhắc lại mà làm gì?

- Đồng ý chuyện đã qua rồi, nhưng con nào đã quên đâu? Bà Trinh nói - Mẹ thấy hết con ạ, mẹ cũng biết là con rất đau khổ và bứt rứt. Con có biết là lúc gần đây con đã sút hẳn không?

- Mẹ...

Phượng lúng túng. Bà Thục Trinh bước tới đặt tay lên vai con gái.

- Mẹ biết tình yêu thì không phân biệt tuổi tác điều kiện gì cả, nhưng chúng ta đang sống trong một xã hội phương đông. Mẹ không trách con, vì mẹ hiểu. Mẹ đã từng co qua cái tuổi trẻ và mẹ đã từng yêu.

Rồi bà thở dài.

- Muốn hạn chế không phải là chuyện dễ dàng. Nói thì dễ, nhưng thực hiện lại rất khó, vì nó tốn khá nhiều nước mắt. Có điều con cũng nên nhớ là, những gì của chúng ta thì người khác sẽ không cướp được, nhưng những gì không phải của ta thì cũng không nên mơ tưởng nó không đến đâu. Vì vậy con cũng đừng tự dằn vặt, giày vò mình. Hiểu chưa?

- Dạ con hiểu.

- Vậy thì bây giờ con hãy mở cửa ra, gọi cậu ấy vào đây. Để đêm mưa thế này sẽ ngã bệnh mất.

- Nhưng mà...

Trúc Phượng do dự. Bà Trinh nói:

- Con gái của mẹ phải thông minh một chút, có thêm một người bạn dù gì cũng quý hơn là có một kẻ thù con ạ.

Trúc Phượng gạt đầu rồi bước ra mở cửa, Bà Trinh nói với theo:

- Mẹ mong là con gái mẹ sẽ thành công.

Trúc Phượng bước ra mở cửa. Gió lạnh lùa vào. Phượng ngoắt ngoắt tay về phía Quân.

Quân bước vào nhà, Phượng nói:

- Không ngờ anh lại đến đây, Có chuyện gì không anh?

Bội Quân đứng trước cửa không bước vào, nói:

- Buổi sáng tôi đã nói với Phượng là chiều nay ta đi xem hát...

- Xem hát à? Mưa thế này mà xem gì? Thôi vào nhà đi chúng ta ở nhà nói chuyện cũng được.

Bội Quân do dự một chút rồi bước vào. Chàng cởi chiếc áo mưa sũng nước bỏ bên ngoài.

Phượng giới thiệu với mẹ:

- Đây là anh Bội Quân, còn đây là mẹ tôi. Nếu mẹ tôi mà không nhìn thấy anh, có lẽ tôi đã để anh đứng ngoài mưa đến chiều đấy.

Bội Quân chào mẹ Phượng. Bà Trinh để Quân ngồi xuống xong, cười nói:

- Hai người ngồi nói tự nhiên nhé, tôi phải vào trong nghỉ một chút.

Rồi bà bỏ đi vào trong. Bội Quân cảm kích nói:

- Mẹ Phượng thật tế nhị.

- Vâng, mẹ tôi rất tôn trọng bạn bè của con cái.

Phượng nói, trong khi Bội Quân nhìn quanh. Chàng cảm thấy gia đình của Phượng khá đậm bạc, nhưng Phượng lại không hề mặc cảm. Phượng hiểu ý cười nói:

- Nhà tôi nghèo lắm phải không? Nhưng thú thật với anh vật chất thì có hạn chế thật nhưng tình cảm thì tôi thấy chẳng có ở đâu bằng.

Bội Quân đỏ mặt:

- Vậy thì tôi xin mừng cho Phượng.

- Hoàn cảnh của mỗi người đều khác nhau... chúng tôi rất an phận, không hề đòi hỏi những gì vượt quá sức mình.

- Tôi hiểu. Quân nói - Nhìn Phượng là thấy điều đó ngay.

Trúc Phượng đứng dậy.

- Anh ngồi đây để tôi đi rót nước nhé?

- Thôi khỏi cần, ngồi một chút là tôi đi ngay. Quân nói - Chiều nay Phượng không định xem hát thực chứ?

- Tôi nào có hứa là sẽ đi đâu?

- Đồng ý là Phượng không hứa, nhưng tôi nghĩ là Phượng cũng không phản đối.

Phượng chuyển đề tài.

- Sắp ra trường rồi, có lẽ bài vở bận rộn lắm phải không?

Quân cười:

- Ngược lại, năm thứ tư lúc nào cũng nhàn hơn năm thứ ba.

Phượng hỏi:

- Còn Hiếu Trinh, lúc này cô ấy thế nào?

Quân chau mày:

- Chuyện của cô ấy làm sao tôi biết được.

Phượng nói:

- Anh đã làm cho cô ấy buồn, anh biết không?

Quân hỏi ngược lại:

- Thế sao Phượng không nói là Phượng cũng đã khiến tôi buồn?

- Đừng kéo tôi vào cuộc, anh Quân ạ. Phượng nói - Anh không nên cố chấp thế này mãi, mà một ngày nào đó sẽ phải hối hận.

- Cũng có thể, Quân cười buồn nói - Đây là lần thất bại nhất trong cuộc đời tôi.

Phượng nói.

- Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi. Vì anh đã chọn sai đối tượng và như vậy cuộc đời rồi sẽ đưa đến bế tắc.

- Bế tắc à?

- Vâng.

Bội Quân nhìn Phượng thật lâu, rồi nói:

- Tôi lại cứ tưởng là nước chảy lâu rồi đá cũng phải mòn, nhưng không ngờ...

- Đó là chuyện khác. Còn chuyện này, anh nên nghĩ lại đi, anh đã sai từ đầu.

- Sai từ đâu? Vậy thì theo Phượng tình yêu là gì?

- Tình yêu là... khi anh đã yêu một ai, anh phải quên hẳn mình và chỉ biết đến người mình yêu thôi... Nhưng đó chỉ là ý riêng của tôi, chưa hẳn là đúng.

Bội Quân chau mày nghĩ ngợi. Phượng nói:

- Tôi đã giải thích một cách không chính xác. Đúng không?

Bội Quân nhìn lên:

- Nhưng nếu Phượng nói đúng thì những gì tôi đã làm, rõ là sai.

- Nghĩa là sao?

- Bởi vì như Phượng nói, từ nào đến giờ tôi chưa hề nghĩ gì cho đối tượng mà tôi đã yêu. Tôi chỉ biết đòi hỏi và cho là “Tôi muốn, tôi nghĩ là...” Rõ là tôi quá ích kỷ, đúng không?

- Tôi cũng không biết. Phượng nói - Thật ra thì anh là người hiền lành, nhưng vì điều kiện sống, nên anh đã quá đơn giản. Nhưng mà anh thấy đấy, tình yêu bao giờ cũng đòi hỏi cả hai phía, đúng không?

Bội Quân suy nghĩ rồi chột đứng dậy.

- Thôi bây giờ tôi về, cảm ơn chuyện Phượng đã mời tôi vào nhà.

Phượng có vẻ không an tâm:

- Anh Quân, anh còn giận tôi chứ?

- Không đâu, Quân nói - Tôi về để suy nghĩ lại những gì Phượng nói.

Phượng bước ra cửa với Quân, nàng lấy áo mưa mặc cho chàng, rồi chìa tay ra một cách thân thiện:

- Tôi nghĩ là... chúng ta sẽ mãi mãi là bạn bè.

Quân siết chặt tay Phượng.

- Cảm ơn Phượng, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn bè.

Phượng tiếp:

- Về đến nhà, anh nhớ tắm bằng nước ấm nhé, kéo ngã bệnh đấy!

Quân khoát khoát tay, rồi lồm lũi đi ra mưa. Phượng khép cửa lại, thở ra như trút được gánh nặng. Nàng nghe tiếng bà Thục Trinh hỏi:

- Sao? Cậu ấy về rồi à? Nói thật, mẹ thấy thì Bội Quân cũng khá tốt đấy chứ.

- Vâng, chỉ dở một cái là hơi lạnh và cao ngạo thôi.

Phượng cười nói, nhưng bà Trinh không đồng ý:

- Cao ngạo đâu không thấy, mẹ thấy nó mặc cảm thì đúng hơn.

- Tại mẹ không thấy anh ta cư xử với cô bạn gái yêu anh ta. Nếu con hờ, còn lâu.

- Cậu ấy đã có bạn gái rồi à? Sao còn đến đây.

- Cái cô đó có tên là Từ Hiếu Trinh, bạn học cùng lớp với Quân, đã đến đây qua một lần rồi, rất yêu anh ấy.

- Vậy à? Nhưng cô ta đến nhà ta làm gì?

- Dĩ nhiên là vì Bội Quân. Phượng nói - Yêu phải người không yêu mình là chuyện khá khổ tâm.

Bà Thục Trinh nhìn về ngoài cửa sổ.

- Mưa tạnh rồi mà sao, cha con và Xuân Kỳ còn chưa về?

- Hôm nay chủ nhật mà? Họ đi đâu vậy mẹ?

- Thì đi hội cờ tướng. Cha và em trai con đều mê cờ. Mẹ sợ sau này rồi Xuân Kỳ nó không lên nổi đại học cho xem.

- Mẹ yên tâm, thế nào Xuân Kỳ nó cũng vào được đại học. Phượng nói - Mà phải vào đúng trường đại học y khoa nữa.

Bà Trinh lắc đầu:

- Con đừng có đánh giá em con cao quá.

- Không phải đánh giá cao mà con nhận định đúng.

- Thôi được, mẹ tin con. Bây giờ mẹ phải vào làm bếp.

Trúc Phượng ngăn lại:

- Hôm nay mẹ đi nghỉ đi, để chuyện đó cho con.

- Mẹ không sợ mệt. Bà Trinh chợt nói - Nhưng mẹ muốn con gái của mẹ lúc nào cũng vui. Con hiểu ý mẹ chứ.

Phượng cười... cảm động. Lúc này mẹ cũng lo cho hạnh phúc cho con. Và Phượng nghĩ là mình rồi sẽ vượt qua được. Sau cơn mưa, lúc nào trời lại không sáng?

oOo

Hiếu Trinh đang ngồi trong lớp mà đầu cứ nghĩ đầu đầu. Không phải là Trinh buồn, mà Trinh rất vui. Chợt nhiên, rồi mọi thứ lại thay đổi. Hôm nay thái độ của Quân đối với Trinh hoàn toàn khác hẳn.

Ngay sáng sớm hôm nay vào lớp, khi vừa gặp Trinh cái khuôn mặt lạnh lùng cổ hủ kia chợt nhiên lại cười, không những cười mà còn nói: "Chào Trinh", tiếng chào dễ thương. Mà nào phải vậy thôi, Quân còn kéo ghế ngồi xuống cạnh nàng nữa chứ.

Thế là suốt mấy tiết học buổi sáng, cái tình cảm vui vẻ cứ ngập đầy làm Trinh không làm sao nhét được lời giảng bài của thầy vào nữa. Thỉnh thoảng Trinh liếc mắt sang Quân.

Chàng đã tự ý suy nghĩ lại? Hay là đã có sự giúp đỡ của Phượng? Có lẽ cả hai.

Rồi chuông tan học reo vang. Trinh vừa đứng dậy đã nghe Quân nói:

- Minh cùng đi dùng cơm trưa nhé? Chiều nay tiết đầu không có, vậy thì mình đi xa một chút kiếm cái gì ngon ngon ăn. Đến nhà hàng Kim Thành nhé?

Cảm động rồi ngạc nhiên, Trinh tưởng là mình đã nằm mơ. Đây phải chăng là ân điển của Thượng Đế? Trinh xúc động nói:

- Chỉ một bữa cơm trưa làm gì phải lãng phí như vậy? Mình đến câu lạc bộ sinh viên ăn cũng được cơ mà?

Quân bắt cháp ý kiến của Trinh, chàng kéo Trinh ra cửa.

- Hôm nay coi như là một sự đền bù không được sao? Quân nói nhỏ - Đền bù những sợ sót cũ.

- Không cần thiết đâu anh. Trinh ghen lời nói - Miễn anh có nghĩ đến em là đủ rồi.

- Hiếu Trinh em là cô gái hiền lành.

Quân nói, lần đầu tiên Quân có cái thái độ mật ngọt như vậy. Và Trinh cảm thấy như vậy là quá đủ rồi. Bao nhiêu đau khổ buồn phiền chất chứa trong tim chợt nhiên bay mất và một khung trời sáng sủa đầy hứa hẹn đang mở rộng trước mắt nàng.

Ra đến cửa trường cả hai chợt trông thấy Trúc Phượng. Đột nhiên Trinh trở nên ích kỷ. Trinh không muốn ai chia sẻ hạnh phúc của mình nên giả lơ. Trong khi Quân đã thấy Phượng, hai người nhìn nhau cười.

- Trúc Phượng, bọn này định đến Kim Thành ăn cơm này, cùng đi với bọn này chứ?

- Cảm ơn anh. Phượng đáp - Chiều nay tôi không có giờ học nên bây giờ phải về nhà. Thôi lần sau nhé?

- Vậy thì chào?

- Chào hai người!

Phượng cười với nụ cười thật tươi rồi bỏ đi. Quân nhìn theo, chợt thấy trong đám bạn, Phượng là người cô đơn nhất.

Ngồi trên xe taxi, Trinh chợt thắc mắc.

- Anh Quân, lúc gần đây anh có nhiều thay đổi. Do đâu vậy?

Quân nhìn Trinh cười.

- Sao lại hỏi? Trinh làm tôi thấy ngượng.

- Sao lại ngượng? Hỏi vậy thôi chứ em biết cả rồi.

- Vậy à?

- Nhưng em muốn đích thân anh nói cho em nghe.

- Thôi được Quân ngồi ngay ngắn lại nói - Anh có cảm giác như mình đã có một giấc mơ dài. Nhưng bây giờ thì tỉnh mộng rồi. Vì vậy cần phải thực tế.

- Nhưng mà cái nguyên nhân tạo nên sự tỉnh mộng đó do đâu?

- Có lẽ là nhờ Trúc Phượng. Quân thành thật nói - Cô ấy nói với anh là anh đã chọn sai đối tượng và như vậy chỉ đưa đến bế tắc thôi. Thế là anh quay về nhà, suy nghĩ lâu lắm và ngộ ra là cô ấy nói đúng. Nếu anh không chịu thức tỉnh kịp thời, thì mọi thứ sẽ rắc rối.

Rồi sẽ chẳng đi đến đâu cả.

Hiếu Trinh yên lặng một chút nói:

- Ai lúc đầu chẳng thả mồi bắt bóng, nhưng anh là người thông minh.

- Anh không phải thông minh. Anh không biết tình yêu là gì. Chẳng qua ích kỷ, tự cao tự đại... Anh chỉ nghĩ đến sự chiếm hữu. đó không phải là tình yêu.

- Tình yêu bao giờ lại chẳng đồng nghĩa với chiếm hữu. Chẳng có nó là không có hạnh phúc. Chỉ bao giờ bế tắc quá mới phải hy sinh thôi.

Trinh nói và Quân lắc đầu:

- Thường thì các cô nhận xét nhạy bén hơn là đàn ông chúng tôi.

Xe ngừng trước nhà hàng Kim Thành. Đây là nhà hàng mới mở với nhiều món ăn ngon nên lúc nào cũng đông nghẹt khách. Bội Quân phải đưa Trinh lên lầu, nhưng ở đây cũng không còn bàn trống. Vừa định bỏ ra thì Quân chợt nghe tiếng ai gọi chàng. Quân quay lại thấy ông Huấn, cha chàng đang ngồi ở chiếc bàn gần đây. Chiếc bàn dành cho bốn người mà chỉ có một mình ông Huấn ngồi.

Bội Quân do dự một chút rồi đưa Trinh đến.

- Cha cũng đến đây dùng cơm à? Đây là cô bạn học chung với con. Cô Từ Hiếu Trinh.

- Hình như đã gặp qua rồi. Ông Huấn cười nói - Vậy thì mình ăn chung bàn vậy.

Bội Quân nhìn cha. Hôm nay cha có vẻ tiêu tụy, già hơn những hôm trước.

- Bữa trưa cha thường ăn ở ngoài chứ không về nhà à?

- Ăn cơm nhà hoài ngán. Ông Huấn cười nói - Nên thỉnh thoảng ra đây. À! hai người muốn ăn món gì kêu đi.

Bội Quân hội ý với Trinh rồi đặt hàng. Không hiểu sao mãi đến bây giờ Quân vẫn thấy có một khoảng cách với cha. Ông Huấn hỏi:

- Sao? Lúc này Bội Hoàng nó có về Vườn Lê không?

- Dạ có, Bội Quân nói - Nó có về một lần, đó là lần cãi nhau với Lê Văn. Thật ra với bản tính ngang ngược cố hữu, nó không thể sống hòa thuận với ai được cả.

Ông Huấn chau mày:

- Mới lấy nhau mà đã cãi nhau. Tại sao con biết không?

- Con không rõ lắm, nhưng hình như vì Bội Hoàng nó không ưa bà mẹ chồng của nó.

- Con nhỏ thật là kỳ cục. Ông Huấn thở ra nói - Tính nó giống hệt mẹ con, ương ngạnh, ích kỷ... Thế này thì làm sao có hạnh phúc được chứ?

Bội Quân nói:

- Con thấy thì Lê Văn rất chiều nó. Chắc cũng không đến nỗi nào đâu.

- Chiều thì cũng có mức độ. Ông Huấn lắc đầu - Cha rất lo cho tương lai của nó.

Thức ăn đã được mang lên, cuộc nói chuyện tạm ngưng, mọi người bắt đầu ăn. Ông Chí Huấn chợt hỏi:

- Bội Quân này, cha định dọn trở về Vườn Lê ở, con thấy thế nào?

Lời ông Huấn khá bất ngờ, làm Quân kinh ngạc.

- Nhưng mà hình như cha đâu có thích ở đây? Nơi có quá nhiều kỷ niệm không vui?

- Thích hay không là vấn đề. Bây giờ cha thấy đã có một thời gian dài cha đã bỏ bê lũ con, cha muốn tìm lại cái tình cảm đã mất... Và lại lúc gần đây, cha cũng cảm thấy mình già rồi... Chợt nhớ nhà muốn về ở chung để làm bạn với con. Con thấy sao?

Bội Quân nghe nói xúc động:

- Cha, nếu đó là điều cha nghĩ thì còn không mong mọi gì hơn, con rất thích được sống gần cha, nếu như không phải là vì nguyên nhân khác...

- Không có một nguyên nhân khác nào cả. Ông Chí Huấn nói với cặp mắt có đuôi nhãn - Con biết không. Lúc gần đây cha cũng hạn chế cả chuyện vui chơi tiệc tùng... Cha nghĩ ở cái tuổi của mình bây giờ cũng nên tu tâm dưỡng tánh một chút...

- Cha...

- Đừng nói gì cả, cha hiểu con cũng như những gì con hiểu cha.

Bội Quân ngỡ ngàng rồi cúi xuống tiếp tục ăn. Quân cảm thấy có nhiều sự đổi thay quá.

Mới ngày nào cha chàng còn là người đàn ông đa tình, phong lưu, khinh thể ngạo vật.

Vậy mà... có lẽ nếu không vì chuyện của Trúc Phượng thì mọi thứ đã không thay đổi.

Bây giờ, ngồi đối diện với cha, một con người khác hẳn, tiêu tụy, thất chí, già đi... Quân bàng hoàng, thương xót.

Quân chợt nhiên nói:

- Cha à, hay là tạm thời cha đừng dọn về vườn Lê ngay.

- Tại sao vậy?

Ông Huấn ngạc nhiên trước đề nghị của con, nhưng ông chỉ nghe Quân nói:

- Đợi con thi tốt nghiệp xong rồi tính nhé!

Ông Huấn cười:

- Con sợ cha về sẽ quấy rầy con phải không. Thôi được để hè cha mới dọn về nghỉ hè luôn thể.

Quân cùng cười buồn. Sở dĩ chàng không muốn cha quay về Vườn Lê lúc này vì ông đang thất chí, tuyệt vọng mà cảnh Vườn Lê lại âm u quá, đầy những kỷ niệm buồn?

Ông Huấn ăn xong, nhìn vào đồng hồ rồi nói:

- Thôi cha đi trước, hai người ở lại dùng tự nhiên nhé, hóa đơn thì để đây cha tính với nhà hàng sau.

Rồi ông bỏ đi ra quầy hàng. Hiếu Trinh nhìn theo nói:

- Cha anh còn trẻ quá. Có điều lần này ông ấy không được vui hình như có tâm sự gì thì

phải.

Bội Quân nhìn Trinh rồi nói:

- Em có biết là mẹ anh đã qua đời cách nay mười bảy năm rồi.

Hiếu Trinh tò mò:

- Nhưng người như cha anh mà không tục huyền cũng là một điều khá lạ.

Quân nói:

- Đàn bà quây chung quanh ông ấy thì nhiều lắm, nhưng cha tôi nhìn hơn cao nên không chọn được người nào ưng ý.

Hiếu Trinh không biết vô tình hay cố ý nói:

- Bây giờ mấy cô trẻ rất thích đàn ông già. Họ nói là lấy mấy ông ấy, cuộc đời ổn định hơn. Nhưng em thì thấy chẳng có gì gọi là ổn định ngoài vấn đề vật chất.

Bội Quân yên lặng, chợt nhiên nghĩ đến Trúc Phượng. Chàng biết Phượng không phải là hạng người đó. Trinh lại tiếp:

- Con gái bây giờ thực tế lắm. Chẳng hạn như em đây cũng có một cô bạn. Hắn tuyên bố chỉ chọn bạn trai đáp ứng những điều kiện sau: có tiền, dân du học trở về, có gia đình đơn giản ít người, con một càng tốt, không được cao quá hay lùn quá, mập quá hay gầy quá cũng không được, cơ thể khỏe mạnh, tuổi thì phải dưới ba mươi. Anh nghĩ xem trên đời làm gì dễ kiếm người như vậy? Em sợ rồi cô ta sẽ làm gái già mất...

Trinh nói và quay sang Quân ngạc nhiên.

- Ô, anh đang nghĩ gì đấy?

Quân giật mình:

- Anh đang nghĩ đến Trúc Phượng.

- Đến Trúc Phượng à?

Trinh tái mặt, nhưng Quân nói:

- Đúng, anh nghĩ anh cần phải làm một việc gì cho Phượng. Chẳng hạn như giúp cô ấy tìm việc làm...

Trinh thắc mắc:

- Nhưng còn những một năm nữa cô ấy mới ra trường mà? Sao lo xa vậy?

- Vâng. Có nhiều chuyện không thể nói rõ ngay bây giờ. Quân nói, rồi đứng dậy - Thôi bây giờ ta đi...

Đêm đã khá khuya. Thành phố đang chìm vào giấc ngủ.

Khi ông Huấn trở về nhà, ông đã hết sức ngạc nhiên khi trông thấy Bội Quân.

- Ô, Quân giờ đã khuya lắm rồi, con còn đến đây làm gì?

- Con có chuyện cần gặp cha.

Ông Huấn hơi ngỡ ngàng, nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản.

- Chuyện gì đấy?

- Cũng không có gì quan trọng, lâu lâu đến thăm cha vậy mà.

- Thăm cha? Sao hôm nay con tốt như vậy?

- Thật ra thì cũng có chuyện khác. Bội Quân nói - Sống một mình ở Vườn Lê con thấy khá nhiều điểm bất lợi.

- Vậy à? Ông Huấn hiểu lầm nói - có nghĩa là con đang định lập gia đình nữa à?

- Không phải? Bội Quân đỏ mặt nói - Con chưa định cưới vợ, con chỉ muốn nói với cha là... sau khi ra trường xong con muốn ra nước ngoài du học.

- Du học à? Sao lúc trước con nói con không định đi?

- Trước khác, bây giờ khác. Quân nói - Con đã đổi ý định. Bởi vì con nghĩ khác trước kia có lẽ vì con ích kỷ quá, chỉ biết nghĩ đến mình. Còn bây giờ nếu con đi ra nước ngoài, con có thể giúp cha có nhiều cơ hội hơn.

Ông Huấn cảm kích, ông biết con ông muốn gì, ông nói:

- Bội Quân này... Cha thấy thì con không cần phải miễn cưỡng như vậy. Mọi thứ không đơn giản đâu.

Bội Quân nhìn ông Huấn:

- Cha, cha hãy nói thật đi, cha có buồn con không?

- Buồn con à, Ông Huấn chững lại - Không bao giờ có chuyện đó, đương nhiên rồi. Con cũng thấy đấy cha đã trên bốn mươi lăm thì làm gì có chuyện buồn phiền nữa chứ?

Bội Quân lắc đầu:

- Con không tin. Tuổi tác và thời gian không có gì dính dáng đến chuyện tình cả. Bây giờ nghĩ lại, nhiều lúc con thấy con hồ đồ quá.

- Bội Quân, không nên nhắc lại chuyện đó nữa con ạ? Ông Huấn lắc đầu nói - Cha con ta hiểu nhau quá mà. Cái chuyện cũ đã đi vào quá khứ thì nên xếp hẳn nó lại đi. Miễn sao từ

đây về sau giữa cha con ta không còn chuyện hiểu lầm nữa là tốt rồi.

Bội Quân lắc đầu:

- Cha đã dối con. Vì con biết là cha chưa hề quên chuyện cũ. Cha hãy nhìn lại xem. Bây giờ cha ít nói, ít cười, cha tiêu tụy hơn trước nhiều lắm.

- Vậy ư?

- Vâng, và cha hãy nói thật với con đi. Nếu chuyện đó thật sự là tình yêu thì... con không ngăn nữa. Con muốn cha được sống hạnh phúc.

- Cha hạnh phúc từ nào đến giờ. Ông Huấn nói - Bây giờ chỉ cần con sống vui là cha sung sướng lắm rồi.

- Đấy không phải là bản tính của cha. Quân nói - Cha sống phóng khoáng quen rồi. Cái chuyện con sống vui hay không chỉ là phụ. Cha! Cha hãy nói thật đi, cha vẫn còn giận con phải không?

- Bội Quân, sao con lại nói như vậy? Ông Chí Huấn thở ra nói - Con người đâu phải mãi mãi bất biến? Nhất là khi đã thấy mình già. Con có tin chuyện đó không?

Bội Quân suy nghĩ một lúc, chợt hỏi:

- Vậy thì tại sao, thỉnh thoảng cha cứ ghé qua nhà Trúc Phượng làm gì?

Ông Huấn giật mình:

- Bội Quân! con?

- Con biết chuyện đó... Và con còn biết rõ một điều... Cha đến nhà Phượng và chỉ đứng bên ngoài nhìn vô một lúc sau lại lặng lẽ quay về.

- Ồ!

Ông Huấn lúng túng.

- Cha đừng giấu con nữa. Con biết rõ là trước kia con đã hiểu lầm cha. Con tưởng là cha chỉ đùa giỡn. Còn bây giờ nếu nó là tình yêu chân chính thì con không cản ngăn nữa. Mọi thứ đã đổi khác cả. Bội Hoàng nó đã có chồng, con thì sắp ra nước ngoài, con sẽ cùng đi với Hiếu Trinh. Và như vậy... Nếu cha muốn...

Ông Huấn nhìn con:

- Con định sắp xếp cho cha đấy à?

Rồi ông lắc đầu.

- Hãy sắp xếp cho chính mình... Còn cha sau bao nhiêu sự việc xảy ra cha thấy là mình đã già, không còn mơ tưởng đến gì nữa.

- Cha không tin, bằng chứng là...

- Đừng... Chẳng qua đó là tình cờ đi ngang đây thôi. Đừng nói chuyện đó nữa, hãy nói chuyện con đi.

- Nhưng mà... tự giãi vò chính mình có lợi ích gì hở cha?

- Con không biết. Ông Huân tự thú - Trúc Phượng bây giờ rất hận cha. Con có biết là trong cái hôm đám cưới của Bội Hoàng, ánh mắt của cô ấy nhìn cha sắc như dao. Con biết không?

- Cha có thể giải thích.

- Không! không có gì để giải thích cả.

Rồi ông Huân tò mò.

- Nhưng mà, con hãy nói cho cha biết, chuyện gì đã làm cho con thay đổi như vậy?

- Bởi vì con đã nghĩ kỹ, yêu người và được yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Với con thì được yêu quan trọng hơn.

- Có nghĩa là con đã chọn Hiếu Trinh.

Bội Quân định nói "Trinh đã chọn con", nhưng rồi lại thôi. Chàng chỉ nói:

- Vâng, được yêu cũng là một hạnh phúc, phải không cha?

Ông Huân yên lặng, ông không dám thảo luận nhiều về tình yêu với con. Khi mà giữa hai cha con đã có thời cùng yêu một cô gái, đó là chuyện rất đáng xấu hổ. Ông chỉ nói:

- Bây giờ khuya quá rồi, con đừng về Vườn Lê nữa, tối nay ngủ ở đây đi nhé?

- Vâng. Bội Quân gật đầu - Tối nay con sẽ nghỉ lại tại phòng khách.

Ông Huân đứng dậy:

- Vậy thì bây giờ cha vào trong, con nên nghỉ sớm, mai còn đi học.

- Sáng mai con không co giò, con sẽ quay về Vườn Lê Bội Quân chợt nói - Trúc Phượng còn trẻ vậy mà rất cương quyết.

- Vậy à? Ông Huân do dự một chút - Từ sau buổi lễ cưới đến nay cha không gặp cô ấy.

Mà này Bội Quân, con cũng nên biết là... cha không cố tình xúc phạm Phượng.

- Con biết, và con mong là sau này nếu có dịp cha hãy giúp đỡ Phượng!

- Con hãy đi ngủ đi! Ông Huân nói - Chuyện đó cha biết lo.

Rồi ông bỏ đi vào trong. Quân nhìn theo bất giác xúc động. Quân muốn làm một cái gì đó để khóa lấp được khoảng trống cô đơn của cha. Nhưng không biết phải làm thế nào.

Tối hôm ấy không biết có phải vì lạ nhà không Bội Quân cứ trần trọc mãi không ngủ được.

hết: [Chương 10](#)

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương 11

Trời đã sáng tỏ mà Lê Văn còn nằm trên giường, mệt mỏi nghĩ về những điều mà Bội Hoàng đã cần nhằn trước khi đi gọi đầu tiệm. Càng nghĩ Văn càng thấy bức.

Lập gia đình. Văn chẳng hề có cái cảm giác là đã có một mái ấm hạnh phúc. Trước đó Văn đã mơ ước thế nào? Ở thì một người vợ dịu dàng đảm đang, chiều chồng. một cuộc sống đầy tiếng cười vui vẻ, một sự tâm đầu ý hợp, phu xướng phụ tùy. Vì lúc đó Lê Văn đã thấy cảnh gia đình của Trúc Phượng. Cảnh cả nhà quây quần, sum họp bên ngọn đèn mờ, không có tivi, không có máy hát, nghèo nhưng tiếng nhạc như tràn ngập không gian. Và Văn đã tưởng tượng ra một cuộc sống... giàu có như chàng hảnh hủi hơn hảnh hủi như vậy. Thế mà.

Văn nằm quay người lại nhìn lên trần nhà.

Thật ra... Văn cũng nghĩ ngay từ đầu. Chỉ có một gia đình đúng nghĩa khi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Nên Văn nào có muốn lập gia đình sớm đâu? Khi Hoàng đề nghị, Văn đã phản đối. Văn thấy mình còn quá trẻ, học hành chưa xong... Lúc đó Văn cũng không hề có ý tưởng lấy vợ trong đầu. Mà không phải vậy. Văn còn thấy lo âu... Văn đã thấy nhiều bằng chứng trước mắt. một cuộc hôn nhân vội vàng dễ đưa đến những tiếc nuối hoặc thiếu hảnh hạnh phúc mai sau. Gần nhất là gia đình của Bội Hoàng, rồi gia đình của bản thân. Cha mẹ Lê Văn lấy nhau. Mọi thứ đầy đủ. Nhưng chỉ mang lại cho Văn một cái nhà lạnh như kho đá. Nhà chỉ là chỗ để ngủ, để ăn, để làm vệ sinh, chứ chẳng có cái gì cả mà như vậy lấy nhau làm gì?

Nhưng rồi khi bị Hoàng thúc quá, Văn lại nghĩ Bội Hoàng ít nói, phong cách lặng lẽ như vậy hẳn lập gia đình phải khác? hai người trước đó lại đã yêu nhau, biết nhường nhịn

nhau, thì đương nhiên là phải hạnh phúc, hạnh phúc hơn cả chuyện tình trong tiểu thuyết hay trong phim ảnh.

Nhưng rồi thực tế, đã phá vỡ mọi ảo tưởng. Sau khi lấy nhau, bản chất của Bội Hoàng lộ hẳn ra. Cái mà Lê Văn nghĩ là ít nói, là lặng lẽ. Chẳng qua chỉ là sự cao ngạo, ngang ngược, lạnh lùng bất tương nhượng... Hoàng chỉ biết đòi hỏi, Hoàng hay đay nghiến... ngay cả trong tuần trăng mật. Văn cũng không có lấy một ngày hoàn toàn vui. Sao vậy? Tại sao lại đay nghiến giày vò nhau? Chuyện đó có ích lợi gì? chuyện đó sao trước khi lấy nhau Văn không phát hiện ngay? Có lẽ lúc đó ta quá yêu Hoàng, nên không để ý, khoan dung tất cả. Lê Văn buồn bực nghĩ. Nhưng sự khoan nhượng kia có tính cách nhất thời, chứ không lẽ phải chịu đựng suốt đời? Riêng chuyện mẹ của Văn, người nào có lỗi làm gì với Hoàng đâu. Vậy mà lúc nào Hoàng cũng nhìn mẹ chàng như một kẻ thù không đội trời chung. Sao vậy? Cái tật đó liệu có thay đổi không? Và bao giờ thì Văn mới yêu ổn được.

Càng nghĩ càng bực, Văn không thể cứ nằm miết trong nhà thế này. Cái khuôn mặt lạnh của Hoàng cứ ám ảnh chàng. Văn thật không hiểu Hoàng có cái đáng đáp bên ngoài đẹp như vậy, sao bên trong lại hoàn toàn khác? Không lẽ Văn lầm? Chọn Hoàng chỉ vì cái sắc?

Bây giờ thì Văn hối hận, thật sự hối hận. Tại sao lúc đầu ta lại không đủ can đảm khước từ hôn nhân? Phải chăng đó là định mệnh? Và cuộc đời chàng bắt buộc phải chịu đựng sự giày vò đay nghiến kia cho đến suốt đời ư?

Bất giác Văn nghĩ đến cái tự do thoải mái ngày cũ. Văn muốn đi đâu, nói chuyện với ai tùy ý. Văn chợt có cảm giác của một người bị giam lỏng trên gác cao. Không có một bóng người làm bạn. Nếu bây giờ tên tù kia mà phá ngục và đi ra. Phản ứng của Bội Hoàng sẽ thế nào?

Văn bỗng thấy nghi ngờ. Cái tình cảm mình dành cho Bội Hoàng có phải là tình yêu không? Nếu là tình yêu tại sao cứ cãi nhau mà không chịu đựng, hay khoan dung được? Văn như con kiến lúng túng trên nắp vung nóng. Nhưng mà có thánh thì mới chịu được cái bản tính kỳ cục kia, hay là Bội Hoàng không phải là một người bình thường?
- "Rầm!".

Cửa phòng bị xô mạnh. Lê Văn giật mình nhìn ra. Bội Hoàng từ tiệm làm tóc vừa trở về. Cô nàng rất đẹp. Cái kiểu tóc mới làm thật hợp với khuôn mặt Hoàng. Văn phải thừa

nhận như thế.

- Anh Văn, anh ngắm xem. Kiểu tóc này thế nào?

- Được lắm.

Lê Văn uể oải nói, Bội Hoàng phản ứng ngay:

- Chỉ được thôi à? Thế nếu mẹ anh mà bỏi anh, anh sẽ trả lời ra sao?

Lúc này Bội Hoàng cũng hốt hốt. Lê Văn đã chán ngán không muốn cãi, nên nói:

- Mẹ sẽ không bao giờ hỏi ý kiến anh chuyện đó.

- Hừ, em đã gặp bà ấy ở ngoài tiệm đấy!

- Mẹ có xe, sao em không đợi mẹ về một thể.

- Hừ! Bội Hoàng cười mũi khinh khinh - Có xe là ngon lắm à? Mà em làm tóc xong trước, tội gì phải chờ bà ta chứ?

Lê Văn khó chịu:

- Chưa bao giờ anh nghe em nói được một câu cho dễ nghe.

- Dễ nghe à? Không ai dạy em phải nói điều đó. Mà em cũng không thích phải phục tùng hay lệ thuộc ai cả.

- Không phải là phục tùng, nhưng lúc nào cũng chua ngoa như vậy khó ai ưa được.

- Chua ngoa à? Còn tùy thuộc đối tượng chứ?

Lời của Bội Hoàng làm Lê Văn tái mặt:

- Con người em rõ là quá lắm.

Và chàng quay người đi, nhưng Bội Hoàng lại ra lệnh:

- Anh Văn, ngồi dậy nào. Làm gì nằm mãi trên giường vậy? Hôm nay trời nắng tốt, anh phải đưa tôi đi hồ Bích Đàm chơi.

Lê Văn vẫn còn bất mãn.

- Tại sao phải đến hồ Bích Đàm?

- Em sinh ra ở đó, lớn lên ở đó, nên thích đến nơi đó.

Bội Hoàng nói. Lê Văn vẫn nằm yên. Bội Hoàng lại hỏi:

- Làm sao? Đi hay không đi? Nói ngay!

- Đương nhiên là đi!

Lê Văn ngồi dậy. Bội Hoàng thấy Văn nghe lời, có vẻ vui!

- Em sẽ mặc chiếc robe màu trắng mới may đấy!

- Cũng được!

Lê Văn nói mà không tỏ ra sốt sắng.

- Vậy thì anh thay đồ, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.

- Đi ngay bây giờ à? Anh làm biếng quá! Chậm chút đi!

- Không được. Tôi nói là phải đi ngay! Anh đã hứa là sẽ nghe lời tôi rồi cơ mà!

- Em Hoàng, sao em lại ngang ngạnh như vậy? Em thử chiều anh một lần xem được không?

- Tôi không chiều ai cả. Bây giờ anh đi không? Anh không đi thì tôi đi một mình vậy?

- Con người em thật ngang ngược.

- Em đã quyết định là phải làm ngay!

- Nhưng mà...

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. Lê Văn ngưng nói nhìn ra. Chàng đoán là mẹ, nên vội đứng dậy bước ra ngoài. Hai mẹ con đã xầm xì điều gì đó... Sau đấy Hoàng thấy Văn đi vào, và thuận tay khép cửa lại. Hoàng nghi ngờ, nói trổng:

- Hừ... Làm cái gì cũng thập thò sợ người khác nghe. Bà ấy lại dạy khôn anh điều gì nữa vậy?

Lê Văn cắn răng. Sự xúc phạm của Bội Hoàng với mẹ làm Văn giận run. Chàng không hiểu Hoàng nói những lời cay nghiệt kia lợi lộc gì. Nhưng chàng cũng không cãi lại, lặng lẽ đến bên tủ áo.

- Anh lại đi đâu nữa đấy?

Bội Hoàng hỏi, nhưng Lê Văn không trả lời Hoàng đã quen thói ngao mạn. Nên việc không trả lời của chồng là một sự xúc phạm lớn với nàng:

- Tại sao anh không trả lời tôi chứ?

- Đừng có lằng nhằng nữa. Ngày nào em cũng thế này ai mà chịu nói?

Lê Văn phản kháng. Sự chịu đựng bấy lâu này căng cứng trong người, Văn phải nói một cái gì để xì hơi.

Nhưng Bội Hoàng đã phản ứng ngay:

- Rồi sao? Anh cho là tôi không có quyền hỏi anh, quản lý anh ừ anh quên tôi là ai à? Vợ anh nè, cô vợ mới cưới ba tháng thôi.

- Nhưng cô phải biết là cái gì cũng có mức độ cô không được quá đáng. Biết chưa? Lê Văn vừa thở vừa nói - Tôi là chồng cô, chồng cô chứ đâu phải con chó lông xù để cô xỏ mũi dẫn đi. Lấy vợ tưởng là hạnh phúc, không ngờ mất tất cả. Một chút tự do cũng không

còn!

Lê Văn nói. Bội Hoàng hơi chững ra. Lê Văn hôm nay làm sao vậy? Chưa bao giờ chàng có thái độ phản kháng mạnh mẽ như vậy. À, đúng rồi cái con mụ ngoài cửa ban nãy đã hà hơi tiếp sức cho Văn. Hoàng biết, từ xưa đến giờ mụ ấy nào có ưa gì nàng đâu? Lúc nào cũng nhìn trừng trừng như nhìn kẻ cắp. Được rồi, xem cái con Bội Hoàng này có chịu thua không thì biết.

- Ngon quá! Bội Hoàng nghiêng răng nói - Tôi quá lắm hay là bà già chồng tôi quá lắm? con cái đã có gia đình, người mẹ không có quyền xía vô. Vừa phải thôi, Anh đã yêu mụ ta như vậy cưới tôi về để làm gì? Ai? Ai phá hoại cái hạnh phúc gia đình của anh? Nói đi, nói đi! Nói cho đúng, bằng không chết không nhắm mắt đấy.

- Em thật lạ...

Lê Văn tái mặt. Bội Hoàng thóa mạ mẹ chàng không thương tiếc. Quá lắm rồi! Sao ta lại có một con vợ như vậy được chứ? Lê Văn nói.

- Em không phải là con người nữa!

Bội Hoàng trừng mắt:

- Anh chửi tôi? Anh dám cho là tôi không phải con người? Hừ nhớ nhé, rồi anh sẽ hối hận.

- Hối hận à? Lê Văn cười nhạt, bây giờ thì chàng như nước đã tràn qua bờ đê - Chuyện hối hận của tôi thì nhiều lắm chứ nào phải chỉ một thứ đâu?

Khuôn mặt Hoàng từ trắng bệch chuyển sang xanh.

- Hừ! Cái gia đình họ Lê này quá lắm! Mấy người tưởng là tôi không có mẹ, bị cha và anh ruột bỏ rơi rồi muốn bức hiếp tôi thế nào cũng được ư? Anh Lê Văn, anh nói đi, anh bảo là anh hối hận mà hối hận điều gì chứ?

- Còn phải hỏi. Lê Văn nói một cách không khoan nhượng - Tôi hối hận vì đã quen cô, rồi lấy cô!

- Anh... Hoàng hoàn toàn bị câu nói của Văn đốn ngã. Cái tự ái cao ngạo, ương ngạnh của Hoàng không tha thứ cho bất cứ một ai xúc phạm đến nàng như vậy, dù đó là ông chồng - Anh đã hối hận vì quen tôi rồi cưới tôi ư?

- Đúng! đúng vậy! đúng vậy! Lê Văn nói một hơi. Không có gì cản ngăn được những âm ứ lâu ngày trong lòng chàng nữa - Tôi thật sự hối hận... Tại sao tôi lại dễ dàng để cái sắc đẹp bên ngoài của cô quyến rũ? Để tôi dẹt mộng là sẽ có một người vợ nhu mì, dịu dàng,

biết tương kính chồng? Tôi hoàn toàn không ngờ... cô không bình thường... cô ác độc với tất cả mọi người từ cha cô, anh cô, mẹ cô, tôi và cả Trúc Phượng nữa. Cô suy nghĩ kỹ đi, sự ngang bướng của cô có ích lợi gì chứ? Hay chỉ để cho người ta ghét bỏ và xa lánh cô? Bội Hoàng loạng choạng suýt ngã. Mọi thứ sụp đổ trước mặt nàng. Hoàng không còn biết Văn đang nói gì. Nhưng ít ra Hoàng cũng hiểu. Ai cũng muốn xa lánh nàng, kể cả Lê Văn.

Nhưng Hoàng cũng cố tỏ ra cứng cỏi. Hoàng cười lạnh rồi nói:

- Cuối cùng rồi anh cũng nói ra sự thật. Hừ, lại có chuyện Trúc Phượng. Tôi đã sớm biết mà... Anh yêu Phượng chứ nào phải là tôi?

Lời của Hoàng làm Văn giật mình. Chàng nhận ra sự lỗ lòi của mình nhưng Văn nói:

- Nói bậy tôi chưa hề yêu cô ấy. Nhưng mà phải nói thật một điều là... tôi cũng hối hận thật. Tại sao tôi không yêu Phượng chứ?

- Thấy chưa, tôi biết ngay mà!

Bội Hoàng nói, rồi như một con hổ cái, Hoàng nhào đến bên Văn và "Bốp!" "Bốp"

Hoàng cho ngay hai tát tai nẩy lửa vào mặt chồng.

- Tôi cần phải dạy cho kẻ phản bội ái tình một bài học!

Hoàng nghiêng răng nói:

Hai bên má Lê Văn hằn dấu đỏ lên ngay. Văn ngẩn ra, chàng không ngờ Hoàng lại phản ứng một cách mạnh mẽ như vậy, nhưng rồi sĩ diện của người đàn ông nổi lên, Văn đã giận dữ chụp ngay đôi tay của Hoàng khóa lại.

- Em dám đánh anh hở? Cái con vợ hung dữ kia?

Lê Văn giữ tay Hoàng thật chặt làm Hoàng đau nhói, nước mắt chảy dài xuống má.

Hoàng vùng vẫy.

- Anh buông tôi ra! Buông tôi ra! Anh là một thằng đều cáng, một thằng chồng tồi... Mất dạy... Anh hãy lăn đi tìm nó đi! Anh buông tôi ra...

Lê Văn lớn tiếng không kém.

- Cô yên tâm, tôi sẽ đi tìm cô ấy ngay! Đâu cần đợi cô nhắc nhở.

Và Văn đẩy mạnh, làm Hoàng ngã sấp lên giường. Hoàng vật vã khóc.

- Anh đi đi! đi đi! đừng có nhìn mặt tôi nữa!

Lê Văn kéo thẳng lại áo quần, rồi bước ra cửa phòng.

- Em yên tâm chuyện đó. Anh sẽ làm cho em vừa ý!

Văn nện mạnh gót giày và đi thẳng ra ngoài cửa, để lại Bội Hoàng nằm khóc trên giường. Hoàng nào có muốn như vậy đâu! Hoàng vẫn yêu Lê Văn. Nhưng mà không hiểu sao gần Văn, Hoàng cứ toàn nói khích đay nghiến làm đủ mọi cách để Văn đau khổ... Bực thật, sao Văn không biết, mà cứ bỏ đi, như vậy chứ? Hoàng đau đớn nghĩ.

Ra đến phòng khách Lê Văn chững lại, chàng đã thấy bà Bá Vỹ đứng đấy. Với cái ánh mắt vừa đau xót, khổ tâm, Văn biết là mẹ đã nghe thấy tất cả, biết tất cả. Chàng chợt xấu hổ khi phải đứng đối diện với mẹ. Vì vậy Văn không dừng lại mà tiếp tục đi ra ngoài.

- Lê Văn. Bà Vỹ lên tiếng - Không lẽ con muốn cuộc hôn nhân này đổ vỡ thật ư?

- Chứ mẹ thấy đấy...

- Dừng con. Hãy quay trở lại. Con Bội Hoàng được nuông chiều từ nhỏ nên ương ngạnh, chứ nó cũng hiền lành. Con chiều nó một chút đi!

- Mẹ!

Lê Văn do dự. Chàng không làm sao quên được sự mất dạy của Hoàng ban nãy.

- Văn, con hãy nghe lời mẹ. Bà Vỹ nói - Vợ chồng phải biết nhường nhịn lẫn nhau. Ngày nào tụi con cũng cãi vã nhau mãi, bọn tôi tớ nó sẽ chẳng coi mình ra gì.

Lê Văn đỏ mặt, bà Vỹ lại giục.

- Đi đi, vào trong nói một tiếng với nó đi. Chẳng thiệt thòi gì đâu con ạ!

Lê Văn chưa kịp đáp, thì cửa phòng bị xô mạnh ra "Rầm". Rồi Bội Hoàng xuất hiện, tóc tai rối bù, nước mắt còn ràn rụa, nhưng đôi mắt thì vẫn lạnh và bén. Hoàng liếc nhanh về phía Văn rồi quay sang bà Vỹ. Thái độ không thân thiện của Hoàng làm bà Vỹ lúng túng.

- Hừ! hai bụng dao găm lại mở miệng bỏ tát. Bội Hoàng lớn tiếng không kiêng nể - Tất cả là tại bà cả, bà đừng có giả vờ. Bà cho là tôi được nuông chiều nên ích kỷ, hẹp hòi ư? Tại sao bà lại ăn nói ác độc như vậy chứ. Có phải chỉ vì tôi cướp đoạt thẳng con trai cưng của bà, bắt nó phải nghỉ học rồi bà thù tôi không?

Bà Vỹ tròn mắt ngạc nhiên:

- Bội Hoàng, tại sao... tại sao con có thể nó năng như vậy chứ? Con điên rồi à?

- Tôi điên hay là bà điên? Nói lại đi!

Mắt Hoàng long lên sòng sọc. Tuy được hấp thụ văn hóa ở bậc đại học, nhưng về phương diện giáo dục gia đình, Hoàng lại không có, nên không biết cả nể ai cả, Hoàng tiếp:

- Bà là bà mẹ chồng tàn nhẫn, ác độc. Bà lúc nào cũng muốn không chế anh Văn, không để anh ấy nghe lời tôi. Bà còn hơn là mẹ phủ thủy, tôi thù bà, tôi ghét bà!

- Bội Hoàng, có im mồm không?

Lê Văn hét lớn. Không một ai có quyền thóa mạ mẹ ruột chàng.

- Tôi không im rồi anh làm gì tôi? Bội Hoàng điên loạn nói - Tôi biết anh nào có yêu gì tôi? Anh hãy đi tìm Trúc Phượng của anh đi rồi yêu cô ấy...

Rồi Hoàng quay người bỏ vào phòng đóng sập cửa lại.

Lê Văn ngẩn ra mà bà Vỹ cũng ngẩn ra. Còn gì để nói nữa, khi mọi chuyện đã đến nước này?

Văn cắn răng, chàng thấy xấu hổ với mẹ, và vội vã quay bước nhanh ra cửa.

Hôm ấy bầu trời đầy mây đen vần vũ, không khí ngột ngạt. Có lẽ trời sẽ mưa. Văn cúi đầu cúi bước mà đầu trống rỗng. Chàng cứ đi như vậy... Đi mãi... cho đến lúc chân đã mỏi. Bất chợt dừng chân lại thì Văn mới phát hiện mình đang đứng trước cửa giáo đường. Người đứng đầy rất đông. Ồ! thì ra hôm nay là chủ nhật. Mọi người đang đi lễ, Văn thờ dài. Tiềm thức vô tình đưa đẩy ta đến đây ư? Nhưng mọi thứ đâu còn như ngày cũ?

Lê Văn cúi đầu thểu não. Chàng muốn bỏ đi. Giáo đường không phải là của chàng.

Thượng đế có cứu rồi thì người được cứu cũng nào có chàng trong đó? Ta đã hoàn toàn là người thất bại.

Và Văn lầm lũi quay đi. Ngay lúc đó có một chiếc bóng chắn trước mặt chàng. Văn thần thờ nhìn lên. Bất chợt một khuôn mặt cũ quen thuộc. Cái khuôn mặt với mái tóc ngắn thanh tú thông minh, đôi mắt đen long lanh với nụ cười. Trúc Phượng! Trúc Phượng... Hôm nay cô ấy đi lễ!

- Anh Lê Văn, đi đâu mà thơ thẩn vậy? Có tâm sự buồn à?

Trúc Phượng hỏi rồi sốt sắng nói.

- Nào hãy theo tôi vào giáo đường, rồi trao hết nỗi buồn của anh cho Chúa đi!

Lê Văn giống như người sắp chết đuối vớ được thanh củi mục. Văn nắm lấy tay Phượng.

- Trúc Phượng! Trúc Phượng! Lê Văn xúc động nói - Phượng hãy chấp thuận lời yêu cầu của tôi. Phượng đừng đi lễ nữa. Phượng hãy dành cho tôi suốt ngày hôm nay nhé!

Trúc Phượng ngạc nhiên:

- Hôm nay anh làm gì không bình thường vậy? Chuyện gì đã xảy ra, có liên hệ đến Bội Hoàng không?

Lê Văn nghe nhắc đến Bội Hoàng đã bực dọc.

- Đừng nhắc đến cô ấy nữa. Trúc Phượng hãy chấp nhận lời xin của tôi, Phượng hãy giúp tôi. Tôi cần có một nơi thật yên tĩnh. Tôi cần được tâm sự, Phượng giúp tôi chứ?

- Hình như hôm nay anh không được khỏa Trúc Phượng nhìn Văn nói - Anh bơ phờ, tinh thần lại không ổn định. Có phải là anh vừa mới cãi lộn với Bội Hoàng không?

- Chuyện cãi nhau là chuyện như cơm bữa. Lê Văn lắc đầu nói - Nhưng mà hôm nay thì quá lắm. Cô ấy dám thóa mạ cả mẹ tôi. Trúc Phượng tôi van cô, cô hãy giúp tôi, mình đến một nơi nào đó nói chuyện... Tôi... tôi quá sợ cô đơn, Phượng ạ.

Phượng lắc đầu.

- Mấy người rõ là trẻ con. Đã yêu nhau sao chẳng cảm thông tha thứ mà lại cứ gây nhau như vậy có phải là làm khổ nhau không chứ?

- Nhưng mà Phượng đồng ý lời yêu cầu ban nãy của tôi chứ?

- Thôi được Phượng nói - Nhưng chỉ nên đến khuôn viên trường đại học nói chuyện thôi, để tránh đừng để ai hiểu lầm.

Thế là cả hai thả bộ về hướng trường đại học. Vừa đi Văn vừa kể lại tất cả, một cách chi tiết về cuộc hôn nhân giữa chàng với Bội Hoàng. Họ không ngờ lại phía sau có một chiếc xích lô, đang chạy theo hai người. Đương nhiên ngồi trên xe là Bội Hoàng.

Văn và Phượng vừa bước vào khuôn viên trường thì Hoàng cũng vội vã ra lệnh cho xe ngừng ngoài cổng, trả tiền rồi bước nhanh vào.

Vườn trường vẫn xanh tươi như cũ. Cái không khí yên lặng cổ hữu rất thích hợp cho những tâm sự dài dòng. Hoàng đi vào tìm quanh. Cuối cùng rồi cũng thấy Lê Văn và Phượng ngồi trên ghế đá. Hoàng nép vào một thân cây gần đấy, theo dõi...

Hoàng nghe Lê Văn nói:

- Đây Phượng thấy. Trong cái hoàn cảnh như vậy, tôi phải làm sao chứ?

Phượng đáp:

- Thật ra thì tôi cũng không giúp ích được gì cho anh, bởi vì trong chuyện vợ chồng, người thứ ba như tôi rất khó mà chen chân vào.

- Tôi không cho là lần nào tôi cũng đúng, nhưng phải nói một điều là phần lớn sự việc là do Hoàng khiêu khích, kiếm chuyện. Và không lẽ vợ chồng cứ phải ứng phó nhau mãi thế này?

- Nhưng mà. Phượng lắc đầu nói - Tôi thấy anh cũng thiếu kiên nhẫn. Anh phải biết Bội Hoàng là con gái nhà giàu, được cưng chiều từ nhỏ như điều mẹ tôi thường bảo. Bội

Hoàng giống như những đồ sứ cao cấp, chỉ để ngắm thì hay hơn là mang ra xài.

- Bác gái ở nhà hình dung rất đúng. Lê Văn gật đầu nói - Tôi đã không nghĩ như vậy. Bây giờ thì đã muộn.

Trúc Phượng chợt cười nói:

- Anh Văn này. Tôi thấy đây là quả anh phải nhận. Trước kia anh có nhớ là... anh cũng chẳng đúng đắn lắm với phụ nữ chúng tôi không?

- Thôi mà... Bây giờ tôi đã khổ lắm rồi nhắc chi chuyện cũ?

- Có gì đâu mà khổ? Về xin lỗi người đẹp là xong chứ gì?

- Hoàng không đơn giản như vậy đâu. Ngay cả chuyện nếu cô ấy biết chúng ta hiện đang ngồi bên nhau thế này, là cũng đã có chuyện.

- Làm gì có chuyện đó?

- Ngay từ lúc bắt đầu. Lê Văn lắc đầu nói - Hoàng đã nghi ngờ tôi với Phượng, mà Hoàng đã nghi ngờ thì khỏi mong giải thích.

Trúc Phượng ngạc nhiên:

- Bây giờ hai người đã lấy nhau rồi, mà vẫn còn nghi ngờ ư?

Lê Văn không đáp nói:

- Bây giờ tôi mới thấy bản tính trái ngược nhau nhiều quá, mà lấy nhau khó có hạnh phúc, thật biết vậy trước kia tôi đã theo đuổi Phượng thay vì Hoàng!

- Sao anh lại nói vậy? Đùa cũng có mức độ thôi, đừng để người khác hiểu lầm. Dù gì chúng ta cũng nên giữ tình bạn cho trong sáng.

Lê Văn ngừng lại rồi chợt nói:

- Trúc Phượng này. Bây giờ tôi lại có cái nghi ngờ... tôi không biết là mình có thật yêu Hoàng không? Ngày xưa, chúng ta chơi chung nhau. Tôi rất thích cái đẹp đài các, cổ điển của Hoàng... Phải chăng đã là có chuyện lằng lẩn giữa yêu và thích Rồi sau đấy, Hoàng đề nghị lấy nhau. Nếu là yêu tôi phải sung sướng lắm chứ? Đằng này không, tôi thấy như có một cái gì miễn cưỡng. Tôi định học ra trường xong tính sau, nhưng Bội Hoàng cứ giục...

Trúc Phượng, cô nói đi. Tôi có thật yêu Hoàng không? Tại sao mãi bây giờ vẫn không cảm thấy sống với Hoàng là hạnh phúc.

- Chuyện đó...

Trúc Phượng không biết phải trả lời thế nào thì Lê Văn lại tiếp:

- Thú thật giữa Bội Hoàng và Phượng, tôi không có một sự phân biệt rõ ràng. Phượng nói

đi, tại sao tôi như vậy chứ?

- Tôi không biết!

Phượng lúng túng nói.

Ngay lúc đó Bội Hoàng từ ngoài sau, bước ra:

- Vậy thì để tôi nói cho mấy người nghe...

Sự xuất hiện của Hoàng làm cả Lê Văn và Trúc Phượng giật mình, mặc dù cả hai người đều biết là mình không có gì. Lê Văn đứng dậy định giải thích:

- Bội Hoàng em...

- Đừng có gọi tên tôi. Hoàng trừng mắt lên nói - Anh lấy tư cách gì mà còn gọi tôi chứ? tôi thấy hai người ngồi tâm sự thân mật quá mà?

Trúc Phượng cũng đứng dậy:

- Bội Hoàng, đừng có hiểu lầm.

- Hiểu lầm cái gì? Hoàng giận dữ hỏi - cô đâu có hiểu. Quyển rũ ông bố tôi, rồi dụ dỗ ông anh tôi... Bây giờ không buông tha cả anh Lê Văn nữa... cô thế nào? Còn giả nhân giả nghĩa. Ai chẳng biết loại hồ ly tinh quỷ quyết. Không lẽ tôi mà cũng làm con người cô à? Trúc Phượng lùi lại. Tự ái tổn thương. Nàng không ngờ Hoàng lại có thể dùng những lời sỉ nhục như vậy. Nhưng Phượng chỉ nói:

- Bội Hoàng bạn đã hiểu lầm tôi!

Phượng chỉ nói như thế.

Bội Hoàng không thèm đoái hoài đến Phượng, cô nàng quay qua Lê Văn:

- Anh Lê Văn, anh vừa nói là anh không biết là có yêu tôi không? Phải không? Vậy thì để tôi nói cho anh biết. Anh không hề yêu tôi! Người anh yêu chính là nó! Cái con quỷ cái chuyên đi dụ dỗ quyến rũ người ta đấy!

- Bội Hoàng! Lê Văn nói lới - Anh van em, đừng có nói xấu người ta nữa. Từ nào tới giờ em làm khổ bao nhiêu người rồi còn chưa đủ sao? Thôi được rồi, chúng ta quay về. Anh đi về với em.

Lê Văn nắm lấy tay Hoàng, nhưng đã bị Hoàng đẩy ra.

- Về nhà à? Về nhà nào chứ? Tôi chẳng có cái nhà nào cả! Rồi Bội Hoàng cười như người điên.

Lê Văn đau khổ:

- Bội Hoàng. Em làm gì vậy? Anh đã biết lỗi của anh rồi, anh xin lỗi em vậy, chúng ta về

nhà được chưa?

Bội Hoàng ngung cười, mắt trùng trùng:

- Xin lỗi à? Trễ rồi? trễ lắm rồi! Anh đã nói là anh không yêu tôi thì xin lỗi làm gì nữa chứ? Tôi biết người anh yêu là nó đó, cái con yêu tinh Trúc Phượng kia!

Bội Hoàng chỉ tay về phía Phượng. Và chợt nhiên nước mắt rơi xuống. Những giọt nước mắt tức tưởi.

- Trúc Phượng, sao lạ vậy? Từ nào đến giờ ta cứ thua mi. Đúng không? Thua mi đủ phương diện, ngay cả hôm nay cũng thế. Nhưng mà... ta nói cho ngươi biết. Bội Hoàng thút thít vừa nói - Mi sẽ không chiến thắng một cách trọn vẹn đâu. Rồi mi sẽ trả giá cho cái sự chiến thắng đó. Mi sẽ không bao giờ an ổn được!

- Bội Hoàng, bạn hãy nghe tôi giải thích này.

Trúc Phượng nói, lời của Bội Hoàng vừa rồi không hiểu ao lại khiến Phượng lạnh cả sống lưng.

- Không cần giải thích gì cả. Chính mắt tao đã thấy, như vậy còn chưa đủ sao?

Và quay sang chồng, Bội Hoàng nói:

- Lê Văn lúc còn ở nhà anh bảo tôi đây đối xử với anh chẳng giống như với một thằng chồng mà chỉ là một chú chó... Vậy thì bây giờ tôi trả tự do cho anh đó. Anh cứ tự do mà hành động, hành động theo ý anh muốn, còn tôi đi!

- thôi được, được rồi! Anh chấp nhận... Em muốn xem anh như con chó cũng được. Anh sẽ không cãi lại với em nữa đâu. Vợ chồng mình bây giờ quay về nhà...

Bội Hoàng cười nhạt:

- Tôi sẽ về... nhưng không phải về nhà của anh, mà là nhà của tôi. Anh biết không?

Lê Văn lắc đầu:

- Bội Hoàng... Em đừng có ương ngạnh nữa!

- Tôi đã ương ngạnh hơn hai mươi năm nay rồi. Có ương ngạnh thêm một lần nữa cũng không hề gì. Bội Hoàng lại cười, nụ cười thật kỳ cục - Anh Văn, anh nghe tôi hỏi này. Từ lúc lấy nhau đến giờ... tôi chưa hề thiếu anh bất cứ cái gì phải không?

- Em nói gì kỳ cục vậy? vợ chồng sao lại nợ nhau? Lê Văn chau mày - Thôi đừng nói nhiều nữa, chúng ta quay về.

Trúc Phượng nói:

- Bội Hoàng, bạn hãy tin tôi một lần cuối cùng đi, giữa tôi và anh Lê Văn không có gì cả,

người mà tôi yêu là ông Lê Chí Huân, là cha ruột của bạn đó, chứ không phải Lê Văn đầu...

Bội Hoàng nhún vai:

- cô yêu ai thì có dính líu gì đến tôi nữa! Thôi bây giờ tôi đi. Chào mấy người. Tôi sẽ về nhà của tôi!

- Bội Hoàng!

Lê Văn đuổi theo nhưng Bội Hoàng đã đứng lại trừng mắt:

- Tôi cấm anh, anh không được theo tôi. Nếu anh mà thoe thì từ đây về sau, mãi mãi sẽ không nhìn thấy mặt tôi nữa...

Lê Văn chững lại. Chàng biết quá rõ cái cá tính ngang ngược của Bội Hoàng. Lê Văn chỉ biết nài nỉ?

- Nhưng mà ít ra em phải cho biết em đi đâu, để anh đến tìm em về chứ?

Bội Hoàng cười. Không biết là đùa hay thật.

- Buổi sáng tôi đã nói với anh rồi, tôi đến hồ Bích Đàm. Được chưa? Đấy anh hãy đến đấy mà tìm tôi.

- Nhưng mà bây giờ trời sắp mưa rồi...

- Mặc tôi!

Bội Hoàng bất chấp và bước nhanh về phía cửa. Lê Văn ngẩng ra nhìn theo. Văn chưa biết phải làm gì thì đã nghe Trúc Phượng lên tiếng:

- Anh Văn, anh còn chờ gì mà không đuổi theo chứ!

- Nhưng mà cô ấy không chịu?

- Trời ơi, sao anh ngu quá vậy? Anh không thấy thái độ của Hoàng quá khác thường sao?

Bấy giờ Lê Văn mới giật mình nghĩ ra, chàng vội nắm lấy tay Phượng chạy ra cửa. Một linh tính không hay bám lấy hai người.

Ra đến ngoài cổng trường thì đã không còn thấy bóng Bội Hoàng ở đâu. Hôm ấy lại nhằm ngày chủ nhật, nên trước cổng trường rất vắng. Lê Văn lúnh quính nhìn quanh. Khoảng gần năm phút sau mới có một chiếc taxi trống rờ đến. Lê Văn ngoắc lại, rồi cùng Trúc Phượng nhảy lên xe. Cả hai tiến thẳng đến hồ Bích Đàm.

Xe chạy rất nhanh, vậy mà Văn vẫn thấy chậm. Văn biết với cái bản chất ngang ngược, không có chuyện gì mà Bội Hoàng lại không thể làm.

Không phải chỉ có Văn mà cả Trúc Phượng cũng run rẩy nói:

- Bội Hoàng bảo là cô ấy ngang ngược một lần nữa cũng không nhằm nhò gì đúng không? Tại sao? Tạo sao cô ấy lại nói vậy?

Nhưng rồi không muốn Văn lo thêm, Phượng trấn an:

- Đừng quá căng thẳng, biết đâu mọi chuyện rồi sẽ tốt lành?

- Tôi chỉ mong như vậy. Lê Văn nói mà mặt không còn giọt máu. Nếu lần này mà cô ấy quay về, thì tôi xin thề tôi sẽ như một phỗng đá, để cô ấy muốn làm gì thì làm.

Xe chạy quẹo qua ngã tư xa lộ... Chiếc cầu treo bên hồ Bích Đàm đã hiện rõ trước mặt.

Hôm nay chủ nhật, nhưng mà tại cầu treo sau đông quá. Kẹt xe ư? Chiếc taxi không thể đi vào được nữa. Lê Văn trả ngay tiền cho tài xế không cần lấy tiền thối lại. Chàng bước xuống xe, nắm lấy tay Phượng chạy nhanh về phía cầu.

Đúng là cầu bị kẹt, không phải vì xe mà vì một đám đông người. Họ đang chỉ trở về phía dưới cầu, bàn luận ồn ào. Văn nghe một người nói:

- Cô ta còn trẻ quá? Mới vừa nhảy xuống thôi!

Trời ơi! Nhảy xuống? Ai nhảy xuống? Phải chăng? Đầu Văn như quay cuồng. một linh cảm không hay làm Văn sợ hãi. Một cô gái trẻ, mong là... không phải Bội Hoàng.

- Cô gái đó mặc chiếc robe màu trắng, đẹp lắm. Hai bà lão nói - Tôi đang đi tới, cô gái đã đẩy tôi qua một bên và thật nhanh. Tôi chưa kịp lên tiếng gì cả, cô ta đã nhảy xuống nước.

Cô gái mặc chiếc robe trắng? Sáng nay chính Hoàng cũng mặc một chiếc robe màu như vậy... Lê Văn chợt thấy như mọi thứ ngưng đọng hẳn, ngay cả cái đầu chàng nó bây giờ là một khoảng trống thê lương.

Văn hồ ơ nghe có tiếng Phượng nói:

- Tôi vừa gọi tiền cho ông tài xế taxi, nhờ ông ấy về thông báo cho gia đình anh rõ rồi.

Nhưng mà mọi thứ cũng chưa hẳn...

Phượng nói tới đó ngưng lại, nhưng Lê Văn lại lắc đầu:

- Tất cả tại tôi cả. Tôi thật đáng trách... thật tội lỗi. Tôi ngu quá. Không ngờ...

Lê Văn tự trách nhưng Phượng vẫn nuôi hy vọng:

- Biết đâu người con gái đó lại là một người nào khác chứ không phải Bội Hoàng?

Nhưng ngay lúc đó, một người đàn ông ăn vận như một tài xế taxi bước tới hỏi:

- Quý vị có thấy cô gái nào rất đẹp, mặc robe trắng qua đây không?

Phượng hỏi:

- Phải có mái tóc dài nữa và cô ấy đã đón xe anh từ trường đại học tổng hợp?
- Vâng đúng vậy. Ông tài xế đưa chiếc ví của Bội Hoàng lên nói - Cô ấy đã bỏ quên cái này lại trên xe tôi.

Lê Văn chụp ngay cái ví, nhưng ông tài xế đã phản kháng:

- Anh là ai mà giật ví người ta?

Phượng phải giải thích:

- Đây là chồng của cô ấy!

Ông tài xế vẫn còn nghi ngờ. Nhưng ngay lúc đó Lê Văn mở ví ra, ông ta thấy tấm hình cưới chụp chung của Hoàng và Lê Văn mới thôi...

Trong ví có một mảnh giấy với nét chữ thảo của Hoàng:

"Cả cuộc đời tôi là một sự tìm kiếm. Tôi khao khát mơ ước, hy vọng... nhưng mà mọi thứ lại xa lánh tôi... Lúc nào tôi cũng thấy mình cô độc. Tôi như sống giữa một thế giới băng giá lạnh lùng. Ngoài bóng tối ra chẳng có một cái gì cả... chán thật... có lẽ là... tôi phải tìm đến với một thế giới khác... Ở đây biết đâu, mọi sự sẽ mới mẻ hơn?...".

Rồi một dòng chữ khác bên dưới.

- "Thế giới này hình như dành riêng cho kẻ khác chứ không phải cho tôi. Người ta ai cũng thỏa mãn, cũng vui vẻ hạnh phúc, chỉ có tôi. Sao tôi thấy nó ghê tởm quá. Tôi không có chỗ dung thân...".

Toàn là những ý niệm cực đoan tâm lý không bình thường. Lê Văn lạnh cả người. Tại sao Bội Hoàng có thể nghĩ vậy? và khi đã suy nghĩ như thế thì chuyện gì lại không dám làm? Cái ý niệm rời bỏ thế giới này đã có sẵn trong đầu Hoàng... Có thể Hoàng đã bỏ đi thật rồi, Hoàng tìm đến một thế giới khác để thanh thoi... Nhưng mà như vậy thì ích kỷ quá. Vì cô ấy rồi sẽ để lại cho mọi người... những người thân của Hoàng... bao nhiêu đau khổ, ám ảnh nặng nề... Phải chăng đó là một cách trả thù? Nếu thật, thì rõ là Hoàng đã thành công.

Bội Quân đã đến lúc nào không rõ, Phượng nghe Quân nói:

- Bội Hoàng nó không thích ứng được với cuộc đời này, chết là một hình thức giải thoát cho nó.

Trúc Phượng nhìn tờ giấy trên tay Văn, chợt nói:

- Hình như ở mặt sau còn có chữ nữa kia, anh Văn hãy đọc xem.

Rõ là phía sau còn có chữ, vẫn tuồng chữ của Hoàng.

"Tôi là con người chung thân thất bại. Chưa bao giờ tôi được thành công. Thượng đế rõ là bất công, nhưng tôi không chịu thua đâu. Cuối cùng rồi tôi phải chiến thắng, phải đạt được mục đích...".

Bội Quân lắc đầu:

- Bội Hoàng đã đem cái chết của mình ra để đánh cược. Rõ ràng là cô ấy háo thắng đến cùng.

- Anh Lê Văn này...

Trúc Phượng nói rồi như nhớ ra điều gì, nàng quay lại nhìn xuống dòng nước. Nước đang cuộn cuộn chảy. Cầu cao thế này. Nước lại chảy mạnh thế kia, nếu cố tình nhảy xuống thì chỉ có trời cứu.

- Biết đâu Bội Hoàng chỉ nói dọa thôi.

- Tôi thì không tin chuyện đó.

Lê Văn nói. Bội Quân nhìn Văn. Chàng tuy đau lòng chuyện em gái, nhưng nhìn vẻ hốc hác của Văn cũng cảm thông nên nói:

- Cảnh sát cứu nạn đang làm việc khẩn trương bên dưới. Có thể nào thì cũng phải bình tĩnh chờ đợi.

Lê Văn ngả người trên cỏ mà toàn thân rã rời. Cái chết của Hoàng làm bùng cháy tình yêu trong lòng Văn ư?

Chiếc xe du lịch màu đen vội vã trở đến. Ông Chí Huấn vừa hay tin đã chạy vội đến ngay. Ông hốt hải hỏi Bội Quân:

- Sao chuyện gì thế? Bội Hoàng sao rồi?

Quân chỉ tay về phía cầu, không đáp:

- Nó đã nhảy xuống đấy à? Thế còn lúc đó chẳng có ai bên cạnh nó sao? Tại sao mấy người không cản lại chứ?

Ông quay sang trừng mắt nhìn Lê Văn rồi nhìn Phượng. Trúc Phượng sợ hãi trước cái ánh mắt bén của ông Huấn, nàng lúng túng nói:

- Lúc đó không có ai ở đây cả. Chúng tôi đuổi theo không kịp.

- Chúng tôi là ai? Ông Huấn gằn giọng hỏi - cô và Lê Văn à? Lúc đó tại sao hai người ở cạnh nhau mà lại không ngăn được Bội Hoàng, để nó phải đi nhảy sông chứ?

- Tôi...

Trúc Phượng lùi ra sau. Sự giận dữ của ông Huấn làm Phượng không biết giải thích thế

nào.

- Nói đi chứ! Tại sao mấy người không nói.

Ông Huấn hỏi, mà mặt ông lại tái xanh.

Trúc Phượng bàng hoàng. Bây giờ thì nàng đã bình tĩnh lại nàng biết là ông Huấn đang hiểu lầm mình. Phượng ưỡn ngực ra nói:

- Ông nghĩ thế nào về chúng tôi chứ? Xin lỗi nhé. Tôi không giống cái cô ca sĩ Điền Tâm của ông đâu.

Lời của Phượng là ông Huấn chững lại. Bây giờ Lê Văn mới lên tiếng:

- Chuyện xảy ra thế này này. Tất cả đều lỗi ở tôi chứ chẳng liên hệ gì đến ai cả... Sáng sớm hôm nay, vừa thức dậy Hoàng đã gây gỗ với tôi. Mẹ tôi nhờ tôi làm giùm một việc nhỏ cho bà ấy. Bội Hoàng lại không đồng ý. Sau đó cô ấy còn tát tai tôi, rồi hỗn láo cả với mẹ tôi. Chuyện đó tôi không chịu được. Vì vậy tôi bỏ đi ra ngoài, đến giáo đường tôi gặp Trúc Phượng... Vì buồn quá, nên tôi nhờ Phượng đi với tôi. Tôi đang thất vọng muốn có một người bạn để tâm sự, để san sẻ nỗi niềm. Không ngờ Bội Hoàng lại đuổi theo. Thấy chúng tôi và không cần nghe bất cứ một lời giải thích nào cả. Hoàng bỏ chạy và cấm không cho tôi rượt theo. Nhưng khi chúng tôi đuổi theo đến nơi thì mọi chuyện đã quá trễ.

Tất cả yên lặng. Biết nói gì nữa bây giờ? Số người ở trên cầu cũng ít bàn tán đi, họ đang chăm chú nhìn xuống sông, nơi những anh cảnh sát cứu nạn đang tích cực làm nhiệm vụ. Một lúc Lê Văn lại nói:

- Thật ra lỗi phần nào cũng do tôi. Cười Bội Hoàng là tôi đã hại cô ấy... Ở đây chẳng ai thấy nên chẳng ai hiểu được. Ba tháng chúng tôi lấy nhau là ba tháng địa ngục... Tôi như kẻ bị đóng gông. Cả cái tự do di chuyển cũng không có... Bây giờ có thể là Hoàng đã chết rồi và không phải vì cô ấy đã chết mà tôi đặt điều nói xấu. Phải nói là Bội Hoàng quá khích, hành động không suy nghĩ. Bội Hoàng chê bai hoàn cảnh sống gia đình tôi. Thù ghét mẹ tôi. Cô ấy lại hay ghen bóng ghen gió. Tất cả những cái đó tôi đều có thể nhẫn nhịn được, nhưng khi cô ấy vô lễ một cách thô bạo với mẹ tôi thì... hừ... Chẳng ai hiểu được sự giận dữ của tôi bây giờ...

Ông Huấn đặt tay lên vai Văn. Làm sao ông không hiểu được nỗi khổ tâm của Văn? Bội Hoàng là con gái ông. Suốt hai mươi năm trời sống gần nó, ông đã bị giày vò, chọc giận cỡ nào...

- Thôi con đừng có nói nữa. Ông Huấn nói với Văn - Ta đã hiểu hết rồi con a...

Lê Văn nhìn lên, ông Huấn tiếp:

- Sự chịu đựng của con chỉ mới có ba tháng, còn ta? Hơn mười mấy năm trời... ta biết Bội Hoàng nó yêu con. Yêu điên cuồng, những ai mà bị nó càng yêu thì sẽ càng khổ. Bởi vì cái yêu của nó đồng nghĩa với sự chiếm hữu trọn vẹn. Vì vậy mà nó muốn không chế mọi hành vi của con. Nó đâu có biết như vậy là sao. Hôn nhân không phải chỉ bao gồm có bao nhiêu đó, mà còn cả những thứ khác như khoan dung, cảm thông, giúp đỡ...

Ngay lúc đó mẹ của Lê Văn cũng đã đến. Bà đứng yên lắng nghe và lúc này chỉ là một sự chờ đợi, chẳng ai nói với nhau điều gì, không khí tang tóc lắng vắng đâu đây.

Ông Chí Huấn chợt nói:

- Tôi đã biết rồi sẽ có ngày hôm nay mà. Bởi vì Bội Hoàng nó giống hệt mẹ nó: Háo thắng, ương ngạnh, ngang ngược, tự cao, tự đại, đa nghi... Với những người như vậy... Khó có thể nào hòa hợp với mọi người.

Mọi người ngồi yên. Chiều đã xuống, gió núi và sương bắt đầu tỏa ra. Mưa cũng rơi lất phất. Quân đề nghị, những người lớn tuổi hãy quay về Vườn Lê chờ đợi, nhưng chẳng ai nghe. Đến khoảng năm giờ chiều. Cảnh sát cứu hộ dưới sông bắt loa lên thông báo.

- Đã tìm thấy xác nạn nhân, chúng tôi yêu cầu thân nhân đến nhận diện.

Thế là một chuỗi xô xao trên cầu. Những người lạ hiếu kỳ cũng theo bậc thang chạy xuống bãi. Theo đoàn người đi xuống Trúc Phượng chợt thấy sợ hãi. Phượng không muốn đối diện với sự thật. Không, Hoàng không thể chết được!

Mọi người lầm lũi bước từng bậc thang. Bầu trời âm u như từng gương mặt. Lê Văn đỡ mẹ bên cạnh, kế đó là Bội Quân, rồi ông Huấn. Phượng thì bước sau cùng. Đến bãi sông, đã thấy Bội Hoàng nằm đấy. Khuôn mặt trắng bệch, bình thản, mắt nhắm nghiền như ngủ mê.

Một vị cảnh sát nói:

- Hôm nay may đấy. Thường khi khúc sông này, nước chảy xiết khó vớt được thân, hôm nay nước cạn, xác lại kẹt nơi dốc đá.

Rồi xác Hoàng được đặt lên băng ca. Một tấm khăn trắng phủ lên, hai cảnh sát viên khác khiêng lên xe hồng thập tự...

Bây giờ Lê Văn mới như chợt tỉnh, chàng nhoài tới:

- Mấy người đưa vợ tôi đi đây đây! Đi đâu?

Nhưng bà Vỹ nắm tay con giữ lại:

- Họ đưa về bệnh viện khám nghiệm trước, sau đó chúng ta mới làm được thủ tục đưa về nhà con ạ. Con yên tâm, không mất đâu.

Lê Văn nghe lời mẹ, đứng yên. Thật lạ lùng, mọi người chỉ yên lặng theo đuổi những ý nghĩ riêng tư, chứ không có tiếng ồn ào than khóc, bi thương nào cả.

Có lẽ cuộc đời là cả một sự bị thử thách miên, mà con người đã mệt mỏi. Cái sống và chết rất vô tình, đến và đi đều không ước định trước được. Lê Văn và mẹ theo xe hồng thập tự về bệnh viện, Bội Quân và ông Huấn cũng vội vã ra xe, họ như quên hẳn cả sự hiện diện của Trúc Phượng.

Đám đông đã giải tán. Phượng thần thờ bước trên đường. Chưa bao giờ Phượng thấy cô đơn như thế này. Nàng lần lữa tiến về phía trạm xe buýt. Mưa bắt đầu rớt hột, Mưa khóc cho ai?

Nhưng ngay lúc đó Phượng lại thấy chiếc xe du lịch màu đen kia quay lại, ngừng trước mặt nàng. Rồi Bội Quân bước xuống.

- Xin lỗi Phượng. Chuyện bối rối quá làm chúng tôi quên mất. Phượng lên xe đi, chúng tôi sẽ đưa Phượng về nhà.

Ồ! thì ra họ cũng còn nghĩ đến mình. Phượng do dự một chút rồi bước lên xe... Nàng vẫn ngồi chỗ ngồi ngày xưa cạnh tay lái của ông Huấn. Nhưng ông ta bây giờ như người xa lạ. Trên xe chẳng ai nói lời gì. Mưa càng lúc càng nặng hột... Vâng, có ai không buồn, kể cả ông trời trước sự ra đi quá vội vàng của một tuổi xuân?

Trời mưa, nhưng ông Huấn lái xe rất nhanh. Chẳng mấy lúc xe đã vào đến thành phố. Phượng không muốn làm phiền ai trong lúc này, nàng định bụng nói với ông Huấn cho nàng xuống ở một trạm xe nào đấy, nhưng ông Huấn đã đưa xe đến thẳng đầu hẻm nhà nàng.

Xe ngừng, Phượng bước xuống, đáp ứng:

- Cảm ơn. Bao giờ cử hành lễ an táng xin cho biết nhé? để tôi đến dự.

Rồi nàng vội vã quay vào nhà, không nhìn cả mặt ông Huấn. Mưa to quá, Mưa làm ướt sũng cả mặt Phượng, khiến Phượng phải nhắm cả mắt thật khó khăn. Phượng mới vào đến nhà. Nàng đẩy mạnh cửa. Mọi thứ đã vượt quá sức chịu đựng của nàng.

Bà Thục Trinh vừa từ sau bếp, nghe tiếng động chạy ra. Chưa kịp hỏi, thì Phượng đã ngãập lên người bà, Phượng chỉ nói:

- Mẹ ơi! Bội Hoàng nó đã chết rồi!
Rồi Phụng không biết gì nữa.

hết: [Chương 11](#)

QUỲNH DAO

Bóng Hoàng Hôn

Chương kết

Bội Hoàng đã chết.

Lễ truy điệu và an táng đã cử hành.

Hoàng được chôn ở phía sau Vườn Lê Hoàng được an nghỉ bên cạnh mẹ ruột của mình. Hôm cử hành lễ táng, Phụng cũng có đến dự. Nàng đốt nén hương cắm lên mộ. Hoàng với cả một tâm sự ngổn ngang. Phụng biết rõ Hoàng chết không phải vì nàng, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy bứt rứt.

Đốt xong nén hương, Phụng ngồi nán lại một chút. Gia đình tang gia họ đều bận rộn Lê Văn thần thờ tiều tụy, ông Huân có vẻ già đi. Còn Bội Quân, vẫn lạnh lùng một cách gồ đá.

Trúc Phụng lắc đầu. Cuộc đời sao lắm trớ trêu. Phụng không xác định nổi cuộc tình duyên giữa Bội Hoàng và Văn có đặt cơ bản trên tình yêu không? Họ đã yêu nhau chưa? Nếu có, tại sao lúc sống chung chỉ là những giày vò, đay nghiến? Hôn nhân là mồ chôn của tình yêu chăng? Hoặc đó chỉ là một sự ngộ nhận, để rồi đưa đến cái hậu quả tàn khốc thế này?

Lễ tang có cử hành trọng thể thế nào, người đến phúng điếu có nói hàng vạn lời hoa mỹ để phân ưu, thì người chết nào có biết? Tốt nhất chỉ nên đốt một nén hương tưởng niệm, nhớ đến người đã khuất rồi rút lui. Con người sống thực dụng, hư danh và vô tình. Tuổi trẻ đôi lúc còn ảo tưởng về lý tưởng cuộc sống, nhưng rồi với thời gian mọi thứ sẽ biến đổi, ngay cả tình yêu cũng thế - Người lớn họ rất dễ quên!

Trúc Phụng ngồi một mình như vậy rất lâu, rồi đứng dậy ra về. Cái chết của Hoàng khiến Phụng nhìn cuộc đời bi quan hơn. Phụng càng thấy mình cô độc, lẻ loi giữa

dòng đời.

o0o

Tháng ngày lạnh lùng trôi qua.

Trúc Phượng cố quên hết những chuyện ngày cũ. Quên bằng cả chuyện ở Vườn Lê để trở lại cuộc sống bình thường an phận, Mọi thứ xảy ra như một giấc mơ. Nó đã qua rồi, nhưng vẫn để lại những kỷ niệm sâu sắc khó quên trong lòng Phượng.

Bây giờ không nên suy nghĩ gì nữa, Phượng nghĩ. Hãy tập trung tất cả tâm trí vào cái ý tưởng ban đầu. Phải gắng học ra trường, kiếm việc làm và lo cho cậu em. Hãy an phận và giúp đỡ gia đình. Cha mẹ đã già!...

o0o

Sáng nay, một ngày chủ nhật.

Phượng chuẩn bị đi lễ nhà thờ.

Nhưng vừa đến trước cửa nhà thờ, Phượng đã gặp Lê Văn. Lê Văn hôm nay có vẻ già dặn hơn, người lớn hơn. Bội Hoàng qua đời đã hơn sáu tháng, nhưng vẻ buồn như vẫn còn đọng lại trên mắt anh chàng.

- Ô anh Văn, lâu quá mới gặp, anh khỏe chứ?

- Cảm ơn Phượng, tôi vẫn khỏe. Lê Văn nói - Bạn bè lâu quá không gặp nên ghé thăm.

Phượng lặng lẽ bên cạnh Văn. Sau cái chết của Hoàng, Phượng có chút ngượng ngùng khi đi cạnh Văn.

- Anh sẽ vào lễ với tôi chứ.

- Vâng. Lê Văn nói - Đây là buổi lễ cuối cùng của tôi với Phượng.

- Sao vậy?

Phượng ngạc nhiên, Lê Văn nói:

- Bởi vì ngày mai này, tôi đã lên máy bay ra nước ngoài.

- Anh đi du học?

- Vâng! đi du học cũng là một hình thức trốn lánh.

- Trốn lánh gì? Trúc Phượng lắc đầu nói. Cái mặc cảm phạm tội vì cái chết của Bội

Hoàng ư?

- Có lẽ.

- Vậy là không đúng. Phượng nói - Nếu cho là anh hoàn toàn chịu trách nhiệm trong chuyện đó là không công bằng.

Lê Văn nhìn Phượng có vẻ cảm động:

- Thật sao Phượng?

Phượng lắc đầu:

- Chính anh cũng thấy rõ mà, cần gì phải hỏi tôi?

Lê Văn suy nghĩ một lúc, thờ dài nói:

- Tôi cũng không biết là mình có lỗi với Hoàng không? Nhưng mà trước đó Hoàng đã nghi ngờ tôi có tình ý với Phượng, mặc dù không có, nhưng tôi lại không đính chính. Tôi chỉ nghĩ là bạn bè trong sáng không có gì phải sợ. Không ngờ cái nhìn của Hoàng lại nhỏ nhen quá... Thật ra thì cá tính giữa chúng tôi khác biệt một cách sâu sắc. Tôi cứ nghĩ là rồi có thể thay đổi, hòa hợp được. Không ngờ lấy nhau xong, mới thấy sai lầm. Mọi việc không một chút đơn giản như tôi tưởng.

Phượng im lặng. Lê Văn cười buồn, tiếp:

- Tôi muốn quên hết, nhưng chắc không quên được đâu, vì tôi yêu cô ấy, mãi đến bây giờ nghĩ lại, tôi mới thấy. Tôi thật sự yêu Hoàng!

Lời của Lê Văn làm Phượng xúc động. Lê Văn lại tiếp.

- Mấy ngày qua, ngồi buồn một mình, rảnh rỗi, tôi đã suy nghĩ nhiều thứ và bất chợt nghĩ đến Phượng.

Phượng giật mình:

- Tại sao anh lại nghĩ đến tôi?

- Bởi vì tôi thắc mắc. Tại sao tôi yêu Hoàng mà lại rất thích đến với Phượng? Có chuyện gì là tôi tìm gặp Phượng ngay. Tâm sự, nói chuyện tào lao, đi xem hát. Tôi xem Phượng thân thiết như một người bạn... Nhưng không phải là một người bạn gái. Phượng biết tại sao không?

Ngưng lại một chút. Lê Văn cười nói:

- Bây giờ thì tôi nghĩ ra rồi. Nói chuyện với Phượng giống như nói chuyện với một người lớn, mẹ tôi chẳng hạn. Nhưng mà... vì mẹ tôi thường xuyên không có ở nhà, nên tôi phải...

Ồ! anh đã coi tôi như chiếc bóng của mẹ anh? Và điều này càng khiến Hoàng nghi ngờ...
Phượng nói và hoàn toàn bất ngờ.

Ngay lúc đó, vị mục sư đã bước lên bục giảng. Mọi người yên lặng. Trúc Phượng cố nén những lao xao trong lòng, cố gắng tập trung lắng nghe.

"Các bạn tín hữu thân mến.

Hôm nay tôi xin thuyết giảng về một vấn đề tài khá qua trọng. Đây là tình yêu..."

Trúc Phượng giật mình. Tình yêu? Tại sao lại có một sự trùng hợp lạ lùng như vậy?"

"... Thánh Kinh đã có nói "Tình yêu là một sự nhẫn nhục lâu dài, là ân điển của thượng đế. Tình yêu phải không vụ lợi cho bản thân, phải vị tha, bao dung, phải tin tưởng lẫn nhau. Khát vọng... nhẫn nại... và mãi mãi không phai tàn..."

Lời của mục sư như những giọt mật thấm dần vào trái tim mỗi người. Phượng đã đọc qua chương này nhiều lần trong Thánh Kinh. Bây giờ lại nghe giảng, mà sao vẫn thấy thấm thía vô cùng...

Phượng là cô gái ngoan từ nhỏ. Ở nhà nghe lời cha mẹ, vào lớp là học sinh giỏi. Khi đến với Chúa là một con chiên trung thành. Phượng đã chủ quan tưởng là cư xử một cách hợp quy luật với mọi người là đủ. Phượng đâu có ngờ vì quá trọng quy luật, Phượng bị vây chặt trong bốn bức tường riêng. Thật ra thì có nhiều thứ đã không thể dùng quy luật để cân nhắc. Chẳng hạn như tình yêu...

Vâng. Tình yêu là một hiện tượng phong phú, làm sao có thể cân nhắc tính toán... Cái điều mà Thánh Kinh đã diễn giảng kia là tình yêu nghĩ theo nghĩa rộng. Nó đâu phải chỉ là tình yêu trai gái? Mà là tình yêu bao gồm cả tình cha mẹ, anh em, bạn bè. Dĩ nhiên là có tình yêu đôi lứa...

Phượng yêu cha mẹ, cũng yêu em. Nghĩ đến Xuân Kỳ, bất giác Phượng giật mình. Từ nào đến giờ Phượng thương em. Lúc nào cũng mong mỗi là sẽ cố gắng để giúp em vào đại học, rồi đi du học. Đó là tình thương, nhưng mà... nó có hoàn toàn vô tư không?

Không... rõ ràng nhiều lúc Phượng đã nghĩ đến viễn ảnh. Xuân Kỳ thành tài... Xuân Kỳ sẽ nhìn mình với đôi mắt biết ơn khi Phượng đã hoàn thành nhiệm vụ. Vậy thì cái tình thương nàng dành cho nó nào có vô tư đâu? Cũng vụ lợi, Phượng chợt rung mình xấu hổ. Rồi Phượng nhìn lại cuộc tình của mình với ông Chí Huân. Đó có phải tình yêu đúng nghĩa không? Phượng cố gắng phân tích. Vâng chưa bao giờ Phượng nghĩ đến bất cứ một điều kiện vật chất nào của Huân. Yêu chỉ để mà yêu. Phượng không so đo về danh vọng,

địa vị, tiền bạc. Vậy thì chưa có gì để trách...

Có điều... cái tình yêu kia sao quá nhiều trở ngại và chóng tàn.

Lê Văn thấy Phượng yên lặng khá lâu, nên hỏi:

- Cô đang nghĩ gì đấy, Trúc Phượng?

Phượng giật mình:

- À, mình đang nghĩ về... những gì mục sư đang rao giảng.

- Tình yêu?

- Vâng.

- Và Phượng thấy thế nào?

- Mình chỉ thực hiện được một nửa điều.

- Vậy à? Lê Văn gật gù - Vậy thì cũng không có nghĩa là thất bại.

- Vâng và từ đây về sau có lẽ rồi tôi sẽ thực tế hơn.

Phượng nói và nghĩ lại những gì mình đã cho mà không hối tiếc. Đó cũng là tình yêu.

Ông Huân có thể nào cũng mặc... Kỷ niệm đẹp kia Phượng sẽ khép kín trong lòng.

Có tiếng thánh ca vang lên. Vậy là lễ đã kết thúc. Phượng không nghe hết được lời rao giảng, nhưng ít ra Phượng đã nghĩ ra được và cảm thấy tâm hồn thanh thoi hơn nhiều.

- Thôi mình về chứ Trúc Phượng?

Phượng cười, rồi theo dòng người đi ra cửa. Lê Văn chợt nói:

- À, còn nữa, Bội Quân biết là rồi tôi sẽ đến tìm cô nên đưa món này nhờ tôi trao lại.

Trúc Phượng ngạc nhiên:

- Sau khi ra trường xong, tôi không gặp anh ấy. Ồ nghe nói anh ta cũng sắp hoàn tất thủ tục đi du học, phải không?

- Vâng cùng đi với Hiếu Trinh. Lê Văn nói - Nhưng nghe nói đính hôn xong họ mới đi.

- Vậy à?

Phượng cầm phong bì màu trắng của Lê Văn vừa đưa cho và mở ra. Đúng như lời Lê Văn nói, đây là một tấm thiệp mời lễ hỏi.

Phượng còn đang ngắm nghía, thì Lê Văn hỏi.

- Thế cô có định đi dự không? Bội Quân nói là rất mong gặp lại Phượng.

Phượng ngần ngừ:

- Tôi... tôi cũng không biết.

Lê Văn chợt góp ý:

- Tôi thấy thì... tốt hơn cô không nên đi. Bởi vì Quân có nói với tôi là giữa yêu và được yêu... Quân đã chọn cái giải pháp thứ hai... Phượng hiểu chứ?

- Vâng.

- Vậy thì tôi đi nhé! Lê Văn nói - Tôi cũng sẽ không đi dự và bắt đầu từ hôm nay, tôi không gặp Phượng nữa. Tôi sẽ ra đi, mong là Phượng giữ gìn sức khỏe, chào Phượng. Lời của Lê Văn ngập đầy cảm xúc. Anh chàng bước đi vài bước quay lại vẫy vẫy tay... Phượng không phải là cô gái mau nước mắt. Vậy mà không hiểu sao lại thấy có cả một bức màn sương mù trước mặt.

Lê Văn đi rồi. Người bạn cuối cùng rời xa nàng. Phượng thở dài, băng khuâng nhìn trời. Giữa trưa mà sao bầu trời như đang hoàng hôn... Tất cả rồi sẽ qua đi. Phượng biết thế. Như mưa rồi nắng, như hợp rồi tan, hoàng hôn và rồi sẽ bình minh rạng rỡ. Phượng còn rất trẻ. Tất cả, với nàng, còn ở phía trước.

Thôi thì, coi như những tháng ngày đã qua, chỉ là giấc mơ dài. một giấc mơ đẹp nhưng buồn. Buồn vô cùng. Sự toàn hảo tuyệt đối làm sao có được ở trên đời thực. Chỉ may mắn một điều, Trúc Phượng đã không có gì để phải hối tiếc.

Phượng lặng lẽ trở về nhà. Cha mẹ và Xuân Kỳ đang chờ nàng. Có lẽ, hiện giờ, duy nhất đây là nơi cho nàng sự thanh thản tâm hồn, bình an và hạnh phúc. Rồi Phượng sẽ lớn lên, sẽ thực sự trưởng thành. Khi ấy, có lẽ nàng sẽ nhìn lại ngày hôm nay, với một nụ cười...

HẾT